

พระธรรม

ยากอบ

การวิเคราะห์และอธิบาย

โดย

แมคซ์ ไคลน์

พระธรรมยากอบ

การวิเคราะห์และอธิบาย โดย แมกซ์ ไคลน์

แปลมาจากหนังสือ

The Book of James, A Commentary by Max Klein

แปลและเรียบเรียงโดย สวาท โปรดักชั่นส์

นโยบายด้านการเงิน

ผู้เขียนปรารถนาแจกหนังสือเล่มนี้โดยที่ไม่คิดค่าใดๆ ทั้งสิ้นจากผู้อ่านหรือสถาบันที่ต้องการใช้หนังสือในการสอน พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ให้แก่เรา ทางผู้เขียนต้องการที่สะท้อนพระคุณของพระองค์

© 2008 การคัดลอกส่วนใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ในทุกรูปแบบต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ถ้าคุณต้องการติดต่อพันธกิจ หรือส่งหนังสือเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่
ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000 หรือแวะชม www.maxklein.org

ข้อพระคัมภีร์ที่นำมาใช้ในหนังสือเล่มนี้อาจไม่ตรงกับพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาไทย เพื่อให้ความหมายตรงกับการแปลข้อพระคัมภีร์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ *The Book of James, A Commentary by Max Klein* ต้นฉบับภาษาอังกฤษ (ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อพระคัมภีร์จาก *New American Standard Bible* เป็นหลัก)

ผู้เขียนได้ศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายใต้พันธกิจการสอนของศาสตราจารย์ อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลอันซื่อสัตย์ของท่านเป็นเวลากว่า 30 ปี ในระหว่างเวลานี้ อาจารย์แมกซ์ได้เรียนหลักคำสอน และความจริงจากพระคัมภีร์หลายๆ ประเด็น ซึ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ท่าน ด้วยเหตุนี้ท่านจึงมีจุดประสงค์ที่จะอธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณนี้ซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ทุกคน

คำนำ

ก่อนที่คุณจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของคุณ โดยส่วนตัวกับพระเจ้า

ถ้าเรากล่าวถึง [สารภาพ] บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9)

จากนี้คุณจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการพระองค์ด้วย [การทรงนำจาก] พระวิญญาณ และความจริง [หลักคำสอนพระคัมภีร์] (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหากคุณไม่เคยเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและไม่เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะคุณจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟัง [พระบัญชาที่จะเชื่อใน] พระบุตรก็จะได้ไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา (ยอห์น 3:36)

สารบัญ

ผู้เขียนพระธรรมยากอบ.....	4
บทที่หนึ่ง.....	5
บทที่สอง.....	19
บทที่สาม.....	34
บทที่สี่.....	40
บทที่ห้า.....	51
ภาคผนวก.....	60

พระธรรมยากอบ

ผู้เขียนพระธรรมยากอบ

พระธรรมยากอบถูกบันทึกราว ปี ค.ศ. 45 ที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยท่านยากอบเขียนถึงชาวยิวที่กระจ่ายอยู่ทั่วอาณาจักรโรม และที่อยู่กระจัดกระจายไปทั่วทวีป

ท่านยากอบเป็นน้องต่างบิดาของพระเยซูคริสต์ (มัทธิว 13:55; มาระโก 6:3) คือทั้งสองเป็นบุตรของมารี ถึงแม้ว่าท่านยากอบอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันกับพระเยซู แต่ท่านยังไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ตลอดเวลาที่พระเยซูกระทำพันธกิจประกาศความรอดของพระองค์ พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์” (ยอห์น 7:5) อย่างไรก็ตาม เรารู้ว่าท่านยากอบและพี่น้องของท่านได้เชื่อในพระองค์ระหว่างช่วงเวลาที่คุณพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย และถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ เพราะพวกเขาได้อธิษฐานอยู่ในห้องชั้นบนหนึ่งวันหลังจากวันที่พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ (กิจการ 1:14) นี้ได้อธิบายว่าทำไมพระเยซูคริสต์จึงได้ปรากฏต่อหน้าท่านยากอบหลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย “ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ” (1 โครินธ์ 15:7) พระเยซูทรงทราบว่า ถ้าท่านยากอบได้เห็นพระองค์สวมกายนิรันดร์ (resurrection body) ท่านยากอบจะได้เข้าใจว่าพี่ชายของตนเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและเป็นพระเมสสิยาห์ และจะอธิบายความจริงนี้แก่น้องๆ ของเขาด้วย ซึ่งได้เชื่อในพระองค์เช่นเดียวกัน

หลังจากการเดินทางประกาศครั้งแรกของอาจารย์เปาโล ท่านยากอบได้เข้าร่วมประชุมธรรมกิจที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านเปโตรได้เข้าประชุมในฐานะเป็นผู้นำ (กิจการ 15:6) แต่ในที่สุดเป็นความคิดเห็นของท่านยากอบที่คณะกรรมการได้ยอมรับ (กิจการ 15:13, 19-20 เปรียบกับกิจการ 21:25) เมื่ออาจารย์เปาโลได้บันทึกพระธรรมกาลาเทียในระหว่างการเดินทางครั้งที่สองราวปี ค.ศ. 53 อาจารย์เปาโลได้รับรองว่าท่านยากอบคนนี้ คือน้องชายของพระเยซู (กาลาเทีย 1:19,2:9) ในพระธรรมกิจการ 21:17-18 หมอลูกาได้เขียนชื่อของท่านยากอบก่อนผู้อื่น ตามประเพณีและความเหมาะสมที่จะอ้างชื่อของผู้ที่มี

เพราะว่าพระวาทะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงปลานูภาพ อยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั้งจิตใจและ วิญญาณออกจากกันได้ และข้อกระดูกและไขในกระดูก และ เป็นผู้นิฉินัยความคิดและความมุ่งหมายของใจ (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจ จากพระเจ้า และเป็น ประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไข คนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้อง อาย ใช้พระวาทะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

ตำแหน่งสูงสุดก่อน หลักฐานเพิ่มเติมในการรับรองว่าท่านยากอบเป็นผู้เขียนพระธรรมนี้ มีในการบันทึกของ ออริจิน (Origin ค.ศ. 185-253) ยูเซเบียส (Eusebius ค.ศ. 265-340) และ เจโรม (Jerome ค.ศ. 340-420)

บทที่หนึ่ง

ในบทที่หนึ่งท่านยากอบกำลังสอนผู้เชื่อสองประเภท ในข้อ 1:2-18 ท่านกำลังแนะนำคริสเตียนเชื้อสายยิวที่ได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์บ้างแล้ว และใน 1:19-25 ก็ได้เน้นถึงชาวยิวที่ได้ปฏิบัติที่จะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าพวกเขาแรกได้รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์บ้าง แต่เขาไม่ได้เรียนอย่างสม่ำเสมอ จึงไม่มีระบบความรู้อย่างทั่วถึงภายในจิตใจของเขา หรือไม่ก็อาจได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์เพียงพอในจิตใจแล้ว แต่ยังคงขาดสติปัญญาหรือความถ่อมใจซึ่งจำเป็นในการประยุกต์ความรู้นั้นมาใช้ต่อประสบการณ์ชีวิตของเขา ดังนั้น ถึงแม้ว่า พวกเขาเชื่อประเภทนี้จะรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์บ้างแล้วก็ตาม แต่พวกเขามักจะใช้เวลาโดยอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า เขาจึงได้พลาดในชีวิตฝ่ายวิญญาณและในบางกรณี ก็กลายเป็นโรคจิต (ข้อที่ 8)

ส่วนผู้ที่ปฏิบัติพระคำของพระเจ้า ท่านยากอบบัญชาให้เขาต้อง “ไวในการฟัง ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ” หากผู้เชื่อเหล่านี้ต้องการที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจำเป็นต้องหาศิษยาภิบาลที่มีคุณสมบัติในการสอนพระคำของพระเจ้า และฟังการสอนของคนนั้นอย่างสม่ำเสมอ

1:1 ยากอบ ทาสของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า ถึงพงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายไป จงเป็นสุขเถิด

ถึงแม้ว่าท่านยากอบเป็นน้องชายต่างบิดาของความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ (the humanity of Jesus Christ) ท่านไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ในจดหมายของท่าน ท่านยากอบอาจอาศัยความสัมพันธ์ที่ท่านมีกับพระองค์ในการแสวงหาชื่อเสียงและอิทธิพลภายในคริสตจักรก็ได้ แต่ท่านเข้าใจว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ไม่ใช่เรื่องสำคัญในชีวิตฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะเรียกพระองค์ว่าเป็นพี่ชาย ท่านยากอบได้เรียกพระองค์ว่าทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นทัศนคติที่ถ่อมใจ

ในฐานะที่เป็นทาสต่อพระบิดาและองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ท่านยากอบได้สำนึกว่าตนเองต้องรับใช้พระองค์ ท่านไม่ได้อยู่บนโลกที่จะกระทำตามใจของตัวเอง แต่เพื่อที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาและพระเยซูคริสต์ ท่านยากอบเป็นทาส และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและจงรักภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า และ

เพราะเหตุนี้จึงได้ถูกประหารชีวิตตามคำสั่งของอัลบิโนส ผู้เป็นปุโรหิตหลวงของชาวยิว ตามการบันทึกของ โยเซฟัส ผู้เป็นนักประวัติศาสตร์ของสมัยนั้น¹

ท่านยากอบกำลังเขียนถึงชาวยิวที่ได้กระจ่ายไปทั่วอาณาจักรโรมและที่อยู่กระจัดกระจายไป เพื่อที่จะแก้ไขความโง่เขลาหลายเรื่องอันเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ ในบางครั้งชาวยิวที่เป็นผู้เชื่อเหล่านี้ จะเดินทางมายังเยรูซาเล็มเพื่อเข้าร่วมพิธีและฉลองเทศกาล จากการสนทนากับคนเหล่านี้ ท่านยากอบได้เข้าใจว่าพวกเขามีปัญหามากมาย และกำลังพลาดในชีวิตฝ่ายวิญญาณ ท่านยากอบจึงตัดสินใจเขียนจดหมายซึ่งจะเปิดเผยและเจียรไนปัญหาที่เขามีพร้อมทั้งอธิบายการแก้ไขปัญหาด้วย

คำว่า χαρειν (คาย-เรน) ในภาษากรีก ถูกนำมาใช้เป็นคำทักทายในการเขียนจดหมายส่วนตัวเปรียบเสมือนกับการเขียนคำว่า สวัสดิ์ เมื่อเริ่มเขียนจดหมายถึงเพื่อนในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามเนื่องจากนี้ไม่ใช่จดหมายส่วนตัว แต่เป็นจดหมายสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ดังนั้น เราควรแปลคำว่า คาย-เรน ตามความหมายที่แท้จริง คือ ชื่นชมยินดี หรือ จงเป็นสุข ซึ่งเป็นจุดประสงค์และหัวข้อสำคัญของพระธรรมนี้ (เช่น 1:1,2,12,25; 4:9; 5:11)

1:2 พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดสอบต่าง ๆ ก็จงถือ [ηγεομαι / เฮเกโอมัย] ว่าเป็นความสุขทั้งนั้น

คำว่า เฮเกโอมัย ในภาษากรีก หมายถึง ถือ (ว่าเป็น), คิด หรือ พิจารณา ความคิดที่ถูกต้องต้องมาจากการที่ผู้เชื่อระลึกถึงหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เขาได้สะสมไว้ในศูนย์ความจำ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นกับประสบการณ์ เพื่อให้ผู้เชื่อตัดสินใจอย่างมีเหตุผลซึ่งตรงกับพระคำของพระเจ้า จากนั้น เขาจะสามารถตอบสนองด้วยคำพูดหรือการกระทำที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นคำว่า คิด ในที่นี้หมายถึงการประยุกต์พระคำกับสถานการณ์อย่างไม่เข้าข้างความรู้สึกหรืออารมณ์ของตน พิจารณา หมายถึง การคิดอย่างรอบคอบในการตัดสินใจ คำว่า ถือ (ว่าเป็น) เป็นการเห็นคุณค่า การนับถือ และการยกย่อง เราควรถือว่าการประยุกต์พระคำของพระเจ้าต่อความกดดัน ปัญหา และการทนทุกข์ของเราเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดหากเราจะมีความสุขในจิตใจในเวลาที่เราถูกการทดสอบเหล่านั้น

มีหลายคน ทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ ซึ่งมักคิดว่าความเพลิดเพลินและความสุขเป็นสิ่งเดียวกัน ความสุขที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับการใช้ความคิดตามหลักการต่างๆ ของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ซึ่งไม่เหมือนกับความเพลิดเพลินทางด้านอารมณ์และความรู้สึก ความเพลิดเพลินเช่นนี้ไม่มีส่วนในชีวิตฝ่ายวิญญาณ (อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงจัดเตรียมความเพลิดเพลินและความสนุกสนานซึ่งจะถูกต้องสำหรับผู้เชื่อ และผู้เชื่อยังสามารถมีอารมณ์และความรู้สึกดีที่มาจาก การตอบสนองต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณ) ความเพลิดเพลินเป็นความสะใจจากการตอบสนองความต้องการของตน หรือเป็นความสนุกสนานซึ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เกี่ยวกับคำว่า χαρα (คารา ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษมักจะแปลว่า joy หรือ happiness) โรม 14:17 ได้อธิบายอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างความหมายของความเพลิดเพลินและความสุข “เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความสุข (คารา) ในพระวิญญาณบริสุทธิ์” การกินและการดื่มอาจผลิตความรู้สึกดี แต่ความสุขที่มาจาก การปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นผลจากการคิดด้วยมุมมองของพระเจ้า ความสุขที่แท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ความเพลิดเพลิน หรือสถานการณ์ใดที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ภายนอกจิตใจของคุณ แต่มาจากการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างถูกต้องกับประสบการณ์ชีวิตของคุณ

หากคุณกำลังปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้อง ความเพลิดเพลินไม่ใช่สิ่งผิด อาทิเช่น สามีควรมีความสุขและยินดีที่จะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตน แต่หากว่าความเพลิดเพลินได้เกี่ยวข้องกับธรรมชาติบาปและการกระทำบาปโดยวิธีใดก็ตาม เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าการกระทำนั้นผิด และทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ

2 ทิโมธี 3:4 ได้อธิบายถึงผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณว่า “เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า”

การประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้ในการทนทุกข์ ความกดดัน และปัญหาได้ผลิตความสุขภายในจิตใจ นั่นหมายความว่า ถึงแม้ความทุกข์ ความกดดัน และปัญหาจะยิ่งหนักเท่าใด ผู้เชื่อมีโอกาสที่จะมีความสุขมากขึ้นเท่านั้น หากมองจากอีกด้านหนึ่ง ความคิดของพระเจ้าในจิตใจของผู้เชื่อสามารถชนะความทุกข์ทุกเรื่อง ส่วนความเพลิดเพลินนั้นตรงกันข้าม คือ ความทุกข์ ปัญหา และความกดดันจะต้องทำลายความเพลิดเพลินเพราะความเพลิดเพลินไม่สามารถอยู่กับความเจ็บปวดทางร่างกายหรือจิตใจได้ ความสุขนั้นสัมพันธ์กับความคิดและจิตใจ แต่ความเพลิดเพลินสัมพันธ์กับร่างกายด้วย อาจารย์

1. จากหนังสือ Antiquities โดย Josephus (เล่มที่ 20 บทที่ 9)

เปาโลได้รับรองหลักการนี้ในจดหมายฝากที่เขียนถึงคริสตจักรเฮสะโลนิกา “ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 เฮสะโลนิกา 1:6)

1:3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความอดทน [staying power คือ ความสามารถในการทนต่อความกดดัน]

ความเชื่อมาจากการเรียน การจดจำ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ “ความเชื่อมาจากการได้ยิน และการได้ยินจากถ้อยคำของพระคริสต์” (โรม 10:17) หลังจากผู้เชื่อได้สะสมพระคำของพระเจ้าไว้ในจิตใจของเขาบ้างแล้ว ความเชื่อของเขาต้องได้รับการทดสอบ การใช้ความเชื่อในการประยุกต์พระสัญญา หลักการ และหลักคำสอนต่อปัญหา ความกดดัน และการทนทุกข์ ได้ผลิตความเข้มแข็งภายในจิตใจ เมื่อคุณกำลังเผชิญกับความยากลำบาก คุณจะต้องประยุกต์พระสัญญาหรือหลักการต่างๆ จากพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์นั้นโดยทันที มิฉะนั้นคุณอาจตอบโต้ปัญหาด้วยอารมณ์และบาปทางความคิด และจะอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า การประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์เช่นนี้ทำให้คุณมีความสัมพันธ์กับพระองค์ที่มั่นคงและสนิทกว่าเดิม และคุณจะสามารถยกโล้ขึ้นและใช้อย่างเกิดผล (เอเฟซัส 6:16)

ทุกครั้งที่คุณได้ใช้โล้แห่งความเชื่ออย่างเกิดผล คุณได้เข้มแข็งขึ้น กำลังที่คุณได้รับใหม่นั้นจะช่วยให้คุณทนกับความกดดัน ปัญหา และการทนทุกข์ที่คุณจะต้องเผชิญในอนาคต เพราะฉะนั้น ความกดดัน ปัญหา และการทนทุกข์ไม่ได้เป็นศัตรูของคุณ แต่เป็นเพื่อนที่ดี หากคุณไม่มีความกดดันในชีวิตความเชื่อของคุณจะไม่ได้รับการทดสอบ หากความเชื่อของคุณไม่ได้รับการทดสอบ ก็จะไม่มีการพัฒนาความเข้มแข็งภายในจิตใจ และหากคุณไม่มีความเข้มแข็งในจิตใจ ก็จะไม่วันที่คุณจะเติบโตอย่างสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ

1:4 และความอดทนนั้นจะต้องกระทำการให้เสร็จสมบูรณ์ [ผู้เชื่อมายังเส้นชัยแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ] เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วน [ไม่มีความเสียหายภายในจิตใจ] ไม่ขาดสิ่งใด [ภายในจิตใจ]

ผู้เชื่อที่ก้าวหน้าผ่านการทดสอบทุกเรื่องในชีวิตฝ่ายวิญญาณจะต้องกลายเป็นผู้เชื่อที่สมบูรณ์แบบในที่สุด ผู้เชื่อที่โตสมบูรณ์แบบมีจิตใจซึ่งครบถ้วนโดยทุกส่วนได้ปะติดปะต่อกันและไม่ขาดสิ่งใด ไม่เหมือนผู้เชื่อที่ปฏิบัติชีวิตตามอารมณ์และชอบเครียด ผู้เชื่อเช่นนี้จะมีจิตใจที่ไม่สมบูรณ์แบบ ผู้เชื่อที่อยู่ภายใต้การควบคุมของอารมณ์จะถอยหลังฝ่ายวิญญาณ เพราะเสื่อมทรามทางศีลธรรม (moral degeneracy) หรือไม่ก็จะเสื่อมทรามทางไร้ศีลธรรม (immoral degeneracy) ซึ่งทั้งสองทางนี้ได้กีดกันการทำงานของจิตใจ (ยากอบ 1:6-8) ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้วไม่ได้ขาดอะไรในจิตใจของเขา เขามีจิตใจที่สมบูรณ์ดี เป็นจิตใจที่มีความสุขและสติปัญญา เขามีความรักส่วนตัวต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และความรักไม่ส่วนตัว (ความรักที่ไม่มีเงื่อนไข) ต่อเพื่อนมนุษย์ ความรักอันยิ่งใหญ่ในจิตใจของเขานั้นเป็นแรงจูงใจที่สูงที่สุดเท่าที่มนุษย์สามารถมีในชีวิตของเขา

บางครั้งโครงสร้างการเขียนในภาษากรีกอาจสับสนและยากที่จะเข้าใจ เหตุฉะนั้น ขอให้เราเรียงข้อ 2-4 ใหม่ เพื่อเราจะเข้าใจง่ายขึ้น ผมขอย้าย participle clause (เป็น อนุประโยคที่เน้นคำกริยาในรูปแบบคำคุณศัพท์) จากกลางย่อหน้า มาอยู่ท้ายย่อหน้าแทน

พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดสอบต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นความสุขทั้งนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วน [ไม่มีความเสียหายภายในจิตใจ] และไม่ขาดสิ่งใด [ภายในจิตใจ] เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความอดทน [staying power คือ ความสามารถในการทนต่อความกดดัน] และความอดทนนั้นจะต้องกระทำการให้เสร็จสมบูรณ์ [เป็นการที่ผู้เชื่อมายังเส้นชัยแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ] (ยากอบ 1:2-4)

1:5-6ก ถ้าผู้ใดในพวกท่าน [ผู้เชื่อที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจบ้างแล้ว] ขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่ทุกคนอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ โดยไม่สงสัยเลย

สติปัญญาได้มาจากความเข้าใจในชีวิตฝ่ายวิญญาณ และการรู้จักวิธีการในการประยุกต์หลักคำสอนและหลักการต่างๆ ต่อประสบการณ์ส่วนตัว สติปัญญาได้มาอย่างอัตโนมัติแก่ผู้เชื่อที่กำลังศึกษาและสะสมพระคำของพระเจ้าไว้ในจิตใจของเขา เช่น ถ้าคุณรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับธรรมชาติ

บาป คุณจึงมีสติปัญญาเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม มีคริสเตียนบางคนที่ยังคงยึดหลักคำสอนพระคัมภีร์บ้างแล้ว แต่มีปัญหาในการเข้าใจและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นต่อประสบการณ์ของตน ถึงแม้ว่าเขามีความรู้ในพระคำของพระเจ้าบ้าง แต่เขาไม่เข้าใจชีวิตฝ่ายวิญญาณและความสัมพันธ์ที่ชีวิตฝ่ายวิญญาณมีต่อชีวิตของเขา การผิดพลาดของเขาได้เกิดจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง หรืออาจถึง 4 สาเหตุดังนี้คือ

1. เขาขาดความรู้เกี่ยวกับแผนการของพระเจ้า
2. เขาไม่รู้จักรากศาสตร์ในการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์ของเขา
3. เขาขาดกำลังฝ่ายวิญญาณ
4. เขาขาดความถ่อมใจ

ผู้เชื่อเหล่านี้สามารถอธิษฐานขอสติปัญญาและพระเจ้าจะทรงตอบเขา ในบางกรณี พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขาโดยจะทรงจัดเตรียมผู้สอนพระคัมภีร์ที่มีคุณสมบัติในการสอนพระคำของพระองค์ ในกรณีอื่น คำตอบอาจมาในรูปแบบการทนทุกข์หรือความกดดันที่หนัก ซึ่งจะขจัดความเย่อหยิ่งและสร้างความถ่อมใจแทนที่ จากการพัฒนาความถ่อมใจและหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของเขา เขาจึงจะมีสติปัญญามากยิ่งขึ้น

1:6ข-8 เพราะว่าผู้ที่สงสัยก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเล ซึ่งถูกลมพัดให้ปั่นป่วน [ความเครียดภายในจิตใจ] และซัดไปมา [ความไม่มั่นคง] ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใด [พระพรพิเศษ] จากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย คนสองจิตใจ [διψυχος / ดิพซุคอส] เป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายของเขา

ผู้เชื่อที่เติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ได้เข้มแข็งในการประยุกต์พระคำของพระเจ้าด้วยความเชื่อ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตโดยอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า และยอมให้อารมณ์ของเขาครอบงำจิตใจแทนที่จะมีความคิดอย่างมีเหตุมีผล ไม่อาจอธิษฐานอย่างเกิดผลได้ ความหวั่นไหวภายในจิตใจและความไม่มั่นคงกลายเป็นวิถีชีวิตของเขาแล้ว การที่เขาได้พลาดที่จะดำเนินชีวิตจากภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าทำให้เขาพัฒนาอีกบุคลิกหนึ่ง หรือบางทีก็อาจมีหลายบุคลิกก็ได้

ในพระคัมภีร์มีคำศัพท์ 3 คำซึ่งอธิบายภาพรวมเกี่ยวกับโรคจิต อาจารย์เปาโลได้แนะนำวิชานี้ด้วยคำว่า σαρκικός (ซาร์คิคอส)(1 โครินธ์ 3:3) และ σώρις (ซาคซ์) (เช่น โรม 7:18) ทั้งสองคำนี้มีความหมายว่า “เนื้อหนัง” และเป็นคำที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้เพื่อพูดถึงธรรมชาติบาปเพราะว่าธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในโครงสร้างของร่างกาย² อย่างไรก็ตาม คำ ซาร์คิคอส นั้น มีความหมายทางวิชาการมากกว่า ซาคซ์ และมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่า โดยอธิบายถึงการที่ผู้เชื่อถูกควบคุมด้วยธรรมชาติบาป คำนี้ได้อธิบายว่าคนไข้โรคจิตส่วนใหญ่ได้พัฒนาอาการโรคจิตอย่างไร คนที่ชอบอิจฉาอาจพัฒนาบุคลิกที่สอง ซึ่งเป็นบุคลิกที่หมกมุ่นกับบาปอิจฉา คนที่ชอบลวงประเวณีอาจพัฒนาบุคลิกที่สอง เป็นบุคลิกที่หมกมุ่นกับเรื่องเพศและอื่นๆ อีกมากมาย

ถ้ามีผู้หนึ่งได้ดำเนินชีวิตภายใต้บาปบางประการเป็นเวลายาวนาน สุดท้ายเขาจะพัฒนาโรคจิตบางอย่าง เช่น การแยกตัวออกจากความจริง (dissociation) หรือ สคิโซฟรีเนีย (schizophrenia เป็นโรคจิตประเภทหนึ่งที่คนไข้มักจะเก็บตัว) ท่านยาขอบได้อธิบายถึงคนนี้เป็น คน “สองจิตใจ” เพื่ออธิบายถึงผู้เชื่อที่ได้พัฒนาสองบุคลิกขึ้นไป (split personality) หากคนนี้ยังคงเลี้ยงบุคลิกนั้นไว้อย่างต่อเนื่อง เขาก็จะกลายเป็นคนวิกลจริต (Γνωριζω ซา-กัย-โอน) โมเสสได้ใช้คำฮีบรูนี้เพื่ออธิบายอาการที่เกิดขึ้นกับหลายคนที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารกับโมเสส (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:28)

นี่คือขบวนการของผู้เชื่อที่กำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณ การถอยหลังฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นวิถีชีวิตของผู้เชื่อที่ได้เลือกภพและหันไปจากแผนการ นำพระทัย และพระประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อชีวิตของเขา ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณไม่ได้เสียความรอดของเขาไป แต่อยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งระบบโลกของซาตาน เขาใช้ความคิดเสรีของตน โดยเลือกที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับบาปและความชั่ว และจะต้องทุกข์ทรมานกับความโศกเศร้าที่เขานำมาให้กับตนเอง (self-induced misery) และการตีสอนจากพระเจ้า (divine discipline)

การถอยหลังฝ่ายวิญญาณได้เกิดขึ้นตาม 8 ขั้นตอนดังนี้ คือ

1. การตอบโต้ และการหันเห (reaction and distraction)

เมื่อผู้เชื่อได้ตอบโต้ผู้อื่นหรือสถานการณ์ที่กดดัน นั้นเป็นเพราะว่าเขาถูกหันเหด้วยความบาปทางด้านอารมณ์และความเย่อหยิ่ง เช่น อิจฉา ขมขื่น เคียดแค้น ไม่ให้อภัย พุดใส่ร้าย สงสารตัวเอง มักใหญ่ใฝ่สูง กลัว ตัดสินผู้อื่น นินทา และอื่นๆ

2. ดูหนังสือ *สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเล่มที่2* โดยอาจารย์ แมคซ์ โคลน์ (หน้า 23)

เราได้ถูกหันเหจากการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเมื่อเรามีค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง สิ่งใดที่เราคิดว่าสำคัญกว่าการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์และการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นค่านิยมที่ผิด การมีค่านิยมที่ผิดทำให้ผู้เชื่อเรียงลำดับความสำคัญที่ผิดพลาดเช่นกัน (has false priorities) จากนั้น เขาจะจัดเวลาของเขาโดยเน้นกิจวัตรซึ่งไม่สำคัญต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณ แล้วจะถูกหันเหออกจากแผนการของพระเจ้า การตอบโต้ และการหันเหจากพระเจ้าทำให้ผู้เชื่อไม่มีความสุข ซึ่งจะนำเขาไปสู่ขั้นตอนที่สอง

2. การแสวงหาความสุขอย่างไร้สติ (frantic search for happiness)

ผู้เชื่อในพระคริสต์จะสามารถมีความสุขได้ก็ต่อเมื่อเขากำลังอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าและกระทำตามแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่อยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าไม่ได้นึกถึงความจริงข้อนี้ จึงจะแสวงหาความสุขโดยพยายามตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง คือกิเลสตัณหาแห่งธรรมชาติบาปซึ่งมาในหลายรูปแบบ อาทิเช่น ผู้เชื่ออาจมีความต้องการที่จะมีอำนาจและอิทธิพลเหนือผู้อื่น (power) ต้องการมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น (approbation) ต้องการให้ผู้อื่นเชื่อและติดตามเขา (crusader lust) ต้องการเงินทอง (money) ต้องการเมาเหล้าและเมายา (chemical lust) ต้องการเพศสัมพันธ์และยุ่งเกี่ยวกับการลามก (sex) หรือต้องการกระทำอาชญากรรม (crime) ยังมี การแสวงหาความเพลิดเพลินที่เบากว่า เช่น ความต้องการที่จะมีสังคม หรือที่จะท่องเที่ยว ซึ่งอาจเป็นความต้องการที่เกิดจากธรรมชาติบาป ถึงแม้ว่าไม่มีความต้องการฝ่ายเนื้อหนังใดๆ ที่จะนำสันติสุขมาสู่ชีวิตของผู้เชื่อ แต่เขาเชื่อว่าสิ่งที่เขากำลังแสวงหานั้นจะทำให้เขามีความสุข เขาได้ถูกหลอกด้วยธรรมชาติบาปของตนเอง ก็เป็นการหลอกตัวเองอย่างแท้จริง

3. การปฏิบัติการ บุมเมอแรง (operation boomerang)

ไม่ว่าผู้เชื่อจะประสบความสำเร็จในการไขว่คว้าสิ่งที่ฝ่ายเนื้อหนังของเขาอยากได้หรือไม่ก็ตาม ความทุกข์ของเขาจะต้องทวีมากยิ่งขึ้น หากเขาได้รับในสิ่งที่เขาแสวงหานั้น ความทุกข์ของเขาก็จะเพิ่มขึ้น เพราะไม่ได้นำความสุขมาสู่เขาตามที่เขาคิดไว้ ในกรณีที่เขาไม่ได้สิ่งนั้น เขายังเชื่อว่าสิ่งนั้นจะนำความสุขมาให้เขา เขาจึงจะพยายามไขว่คว้าต่อไป เขาได้ขว้างบุมเมอแรงออกไปหลายครั้ง แต่ก็ไม่ถูกเป้าสักครั้ง มันได้แต่นกกลับมาโดนหัวของเขาเองทุกที ความผิดหวังและความเสียใจที่ไม่ได้ตั้งใจ ได้แต่ทำให้เขามีความทุกข์มากขึ้นกว่าเดิม

4. อารมณ์กบฏต่อความคิดและจิตใจ (emotional revolt of the soul)

การแสวงหาความสุขปลอม (pseudo happiness) ได้นำไปสู่ความผิดหวัง (frustration) และความซึมเศร้า อาการแบบนี้ได้นำผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณอยู่ถึงขั้นที่ 4 คือ การที่อารมณ์กบฏต่อความคิดและจิตใจ นี่คือการที่ความคิด การตัดสินใจ และการกระทำของผู้เชื่ออยู่ภายใต้การควบคุมของอารมณ์ หากเขารู้สึกดีหรือแคร์รู้สึก 'ขนลุก' เขาคิดว่าเขากำลังมีประสบการณ์กับพระเจ้า หากเขาร้องไห้ในเวลาที่กำลังร้องเพลงนมัสการพระเจ้า นั้นแสดงว่าเขารักพระองค์ หากเขาหลงรักผู้หญิงสักคน เขาก็จะขอเธอแต่งงาน คนเช่นนี้ไม่มีความคิดของพระเจ้าในกระแสน้ำความคิดของเขา ผู้เชื่อที่กำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณไม่ได้ทำการตัดสินใจจากรากฐานแห่งความจริงและหลักการ แต่ตามความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ของตน เขาไม่สามารถควบคุมบาปทางด้านอารมณ์ เช่น ความกลัว ความกระวนกระวาย การสงสารตัวเอง และอื่นๆ เขาได้ปฏิเสธที่จะกล่าวถึงบาปของเขาต่อพระบิดาเพื่อตั้งต้นใหม่กับพระองค์ (rebound) และปฏิเสธที่จะศึกษาพระคำของพระองค์ เพราะสิ่งนี้ต้องใช้ความคิดและไม่ได้กระตุ้นอารมณ์ของเขา ยิ่งอารมณ์ได้ควบคุมจิตใจมากเท่าใด การที่ผู้เชื่อจะหันกลับมาจากการถอยหลังฝ่ายวิญญาณก็ยิ่งยากมากขึ้นเท่านั้น

ผู้เชื่อที่อารมณ์ได้กบฏต่อความคิดและจิตใจได้กลายเป็นผู้เชื่อที่โศกและเห็นแก่ตัว เขามักจะเรียกร้องสิ่งต่างๆ จากพระเจ้าและผู้อื่น เมื่อเขามีความทุกข์ที่เขาได้ก่อให้กับตนเอง (self-induced misery) หรือกำลังรับการตีสอนจากพระเจ้า (divine discipline) เขาคิดว่าการอธิษฐานจะลบล้างความทุกข์นั้นให้หายไปจากชีวิตในทันที เขาคิดว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะอธิษฐานขอพระองค์ทรงจัดการกับปัญหาของเขา ในขณะที่การแก้ไขที่แท้จริง คือ การใช้ความคิดเสรีของตน (volition) อย่างถูกต้อง

5. การปฏิเสธพระเจ้าอย่างถาวร (permanent negative volition)

จากการผ่าน 4 ขั้นตอนแรกแห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อจะไม่เรียงลำดับความสำคัญในชีวิตตามพระคำ และลืมนิยมและมาตรฐานแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ไปเสีย จนกระทั่งเขาไม่สามารถควบคุมชีวิตและอนาคตของตนได้ ปัจจัยเหล่านี้จะทำให้ผู้เชื่อปฏิเสธที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้าอย่างถาวร หากผู้เชื่อได้ปฏิเสธที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า เขาจะไม่มีวันที่จะเข้าใจน้ำพระทัย แผนการ และพระประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อชีวิตของเขา เพราะฉะนั้น การกระทำของเขาทุกประการจะถูกนับว่าเป็น

“การกระทำที่ตายแล้ว” (dead works) และ “การกระทำดีของมนุษย์” (human works) ซึ่งพระเจ้าไม่ทรงรับ (1 โครินธ์ 3:12-15) เขากำลังปฏิบัติชีวิตโดยกำลังแห่งเนื้อหนัง ไม่ใช่ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวาทะของพระเจ้าที่ผู้เชื่อได้สะสมไว้ในจิตใจ และจากฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เนื่องจากเขาได้ปฏิเสธพระคำของพระเจ้า เขาจะสร้างความเยอหยิ่งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เปรียบเสมือนกับคนหัดขี่จักรยานจนสุดท้ายเขาก็ขี่ได้อย่างอัตโนมัติ ผู้เชื่อคนนี้ได้พัฒนาทักษะความเยอหยิ่งจนมันกลายเป็นนิสัย ทักษะความเยอหยิ่งมี 3 ขั้นตอนดังนี้คือ

1. หาเหตุผลว่าสิ่งที่ตนทำนั้นถูกต้องแล้ว (self-justification) นี่คือการที่ผู้เชื่อได้บอกตนเองว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะกระทำบาปนั้น ฉันสมควรทำแบบนี้อยู่แล้ว” หรือ “เขาทำให้ฉันทำบาป ฉันจึงจะไม่ต้องรับผิดชอบต่อบาปนั้น”
2. การหลอกตนเอง (self-deception) คือการที่ผู้เชื่อได้หลอกตนเองเกี่ยวกับเรื่องของการกระทำบาปและเรื่องความสุขที่แท้จริง
3. การหมกมุ่นกับตนเอง (self-absorption) เป็นสถานะที่ผู้เชื่อถูกควบคุมด้วยบาปทางด้านอารมณ์)

6. มืดบอดในจิตใจ (black-out of the soul)

เนื่องจากผู้เชื่อที่อยู่ในขั้นตอนที่ 6 แห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณไม่มี หรือแทบจะไม่มี หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของเขา เขาก็จะไม่มีอะไรปกป้องจิตใจจากข้อมูล การสั่งสอน หรือแนวคิดที่ผิด ในสภาพนี้ ผู้เชื่อจะเชื่อเรื่องโกหกของซาตาน (เอเฟซัส 4:17, 18; 1 ยอห์น 2:11; 1 ทิโมธี 4:1) มีแต่ความจริงในกระแสความคิดเท่านั้นที่จะช่วยปกป้องเราจากหลักคำสอนที่ผิด เมื่อผู้เชื่อได้เชื่อและสะสมหลักคำสอนที่ผิด ความจริงที่เขาเคยมีในจิตใจจะถูกกลบฝังออกไปในที่สุด

7. แผลเป็นที่จิตใจ (scar-tissue of the soul)

เมื่อถึงขั้นนี้แล้ว ก็จะไม่มีความจริงในส่วนต่างๆของจิตใจ (compartments of the soul) ไม่มีความจริงในเวที หรือ ฐานเก็บและเรียกข้อมูล (frame of reference) ศูนย์ความจำ (memory center) ที่สะสมคำศัพท์ (vocabulary storage) ที่สะสมข้อมูลตามประเภทต่างๆ (categorical storage) แผนกสำนึกถูกผิด (conscience) แผนกเสริมสร้างการก้าวหน้า (momentum) และแผนกสติปัญญา (wisdom

department) (เอเฟซัส 4:18; เยเรมีย์ 7:25-27) ถึงแม้ว่าผู้เชื่ออาจเคยมีความจริงอยู่ในจิตใจมาก่อน แต่ความจริงนั้นได้ถูกลืมไปและถูกแทนที่ด้วยหลักการและความเชื่อผิดๆ จิตใจของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อจะทำงานไปด้วยความจริง ไม่ใช่ความเท็จ ในขั้นตอนที่ 7 นี้ ผู้เชื่อได้เป็นปรปักษ์ต่อความจริงและผู้ที่สอนความจริง และโดยเขาได้ปฏิเสธหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจึงได้ปฏิเสธจิตใจของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 2:16) นี่เป็นการรับรองว่าคนนี้เป็นปรปักษ์ต่อพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน(มัทธิว 6:24)

8. ความคิดและทัศนคติที่อยู่ตรงข้ามจากน้ำพระทัย พระประสงค์ และแผนการของพระเจ้า (reverse process-reversionism)

นี่คือขั้นตอนสุดท้ายแห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ เป็นผลลัพธ์จากการรวมประตู 6 และ 7 ทุกสิ่งที่ดีและมีคุณค่าในชีวิตถูกปฏิเสธ ในขณะที่ผู้เชื่อได้ยอมรับและเชื่อในสิ่งที่ไร้ประโยชน์และเป็นเรื่องไร้สาระ การที่ผู้เชื่อถอยหลังฝ่ายวิญญาณเป็นเวลานานทำให้เขาปฏิเสธคำบัญชาของพระเจ้าทุกประการ และทำให้การเรียงลำดับความสำคัญ และ ค่านิยมในชีวิตกลับตรงกันข้ามกับที่เคยเป็น

ผู้เชื่อที่ปกติดีจะมีจิตใจที่สมบูรณ์ ด้วยว่าทุกส่วนได้สอดคล้องกันและตรงกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ ในข้อที่ 8 ยากอบได้แนะนำเรื่องเกี่ยวกับผู้เชื่อซึ่งได้พัฒนาอีกบุคลิกหนึ่ง ด้วยคำว่า διψυχος (ดิพซุคอส) ซึ่งมีความหมายตรงตัวอักษรว่า สองจิตใจ ด้วยการแยกตัวออกจากความจริง (dissociation) มนุษย์ทำให้จิตใจของตนแตกแยกจนกลายเป็นสองบุคลิก นี่เป็นขบวนการที่ทำลายความสมบูรณ์และความสอดคล้องภายในจิตใจ คนไข้จะมีความคิดและการประพฤติบางอย่างซึ่งเขาควบคุมไม่ได้ ความคิดเหล่านั้นจะแยกตัวออกจากกระแสความคิดและบุคลิกหลัก และจะก่อบุคลิกที่สองขึ้นมา หรือ ในบางกรณีก็อาจจะมียีกหลายบุคลิกก็ได้

มีสามปัจจัยซึ่งทำให้ผู้เชื่อต้องเสี่ยงต่อการพัฒนาบุคลิกที่สอง ปัจจัยแรก คือ การยอมให้ปัญหาและความกดดันภายนอกจิตใจ (outside pressure) กลายเป็นความเครียดภายในจิตใจ (stress in the soul) ปัจจัยที่สอง คือ การจําหนต่อธรรมชาติบาปอย่างต่อเนื่อง และปัจจัยที่สาม คือ การที่ผู้เชื่อได้ถอยหลังอย่างมีศีลธรรม (moral degeneracy) หรือ ถอยหลังอย่างไร้ศีลธรรม (immoral degeneracy) ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

ผู้เชื่อที่ถอยหลังอย่างมีศีลธรรม ได้เห็นการกระทำดีและการรับใช้พระเจ้า แต่ไม่ได้ศึกษา จดจำ และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ จึงไม่ได้เติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเจ้า เขา

ปรารถนาที่จะตอบสนองกิเลสตัณหาของตนเองเท่านั้น เช่น เขามีความต้องการที่จะมีชื่อเสียงในคริสตจักร และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น หรือต้องการชีวิตสังคมในคริสตจักรท้องถิ่นของเขา เขาเยอหยิ่งมากเพราะตนเองมีศีลธรรมและรับใช้พระเจ้าเยอะ แต่เขาไม่สามารถควบคุมบาปทางความคิดและคำพูด เขาอาจร้องเพลงพระเจ้ามากมาย อธิษฐานอาทิตยลลหลายร้อยหัวข้อ และขอบพุดคำว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า” หรือ “ขอพระเจ้าอวยพร” อย่างเป็นทางการเป็นประจำ แต่เขาไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเลย

ในอีกด้านหนึ่ง คริสเตียนที่ไร้ศีลธรรมจะแสวงความสุขโดยพยายามตอบสนอง กิเลสตัณหาที่มาในรูปแบบที่โดดเด่นและชัดเจนกว่า เช่น เรื่องเพศ ของมีเงินเมา อาชญากรรม ฯลฯ ผู้เชื่อคนนี้ได้เพิกเฉยต่อการสร้างความสัมพันธ์กับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งไม่ต่างจากผู้เชื่อที่ยึดติดกับศีลธรรมและการรับใช้พระเจ้าที่กระทำจากกำลังของมนุษย์ ฉะนั้น เขาจึงต้องแบกทุกข์พอกับผู้เชื่อที่เสื่อมทรามทางด้านศีลธรรม ทั้งผู้เชื่อที่เสื่อมทางด้านศีลธรรม และในทางไร้ศีลธรรมสามารถก่อให้เกิดโรคจิตและสร้างบุคลิกหลายบุคลิกได้

เมื่อผู้เชื่อได้สร้างบุคลิกที่สองแล้ว ถึงแม้จะไม่ใช้เรื่องง่ายที่จะกลับสู่สภาพเดิมแต่ก็ยังเป็นไปได้ ผู้เชื่อที่ต้องการรับการฟื้นฟูทางจิตใจจะต้องศึกษาพระคำของพระเจ้าอย่างขะมักเขม้น ผ่านการสั่งสอนของศิษยาภิบาลที่มีคุณสมบัติในการสอนพระคำ เมื่อผู้เชื่อได้นำพระคำของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ เขาจะพัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้า ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้เขาสามารถมีชัยชนะเหนือบาปที่เขาชอบทำ จากการจดจำและสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจ แผลเป็นและขยะที่อยู่ในจิตใจได้สำนึกซึ่งทำลายจิตใจและความเชื่อของเขาจะถูกกวาดล้างออกไปทีละเล็กทีละน้อย และเขาจะเริ่มพัฒนาความมั่นคงและสามารถเกิดผลในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

แผลเป็นในจิตใจเกิดขึ้นจากการกระทำบาปและการปฏิเสธความจริง ทุกครั้งที่คนหนึ่งได้ปฏิเสธความจริง เขาได้สร้างบาดแผลในจิตใจ ซึ่งทำให้เขาเสียความไวต่อความจริง (insensitive to the truth) ทุกครั้งที่ฟาโรห์ได้ปฏิเสธคำสั่งของพระเจ้าที่จะปล่อยชาวยิวให้เป็นอิสระ เขาได้สร้างบาดแผลในจิตใจซึ่งพระคัมภีร์บอกว่า “ฟาโรห์ทำพระทัยแข็งกระด้าง” (ภาษาอังกฤษ คือ he hardened his heart) ดุจดั่งแผลเป็น (scar tissue) ที่ปลายนิ้วมือทำให้คนไม่ไวต่อความร้อน แผลเป็นในจิตใจทำให้ฟาโรห์ไม่ไวต่อพระบัญชาของพระเจ้า ดังนั้น พระเจ้าจึงต้องนำภัยพิบัติที่หนักกว่าเดิมมายังอียิปต์ เพื่อจะทะลุแผลเป็นแห่งจิตใจของฟาโรห์

1:9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อย [ยากจน] ไอ้อวด [ฉลอง] ในตำแหน่งสูงของเขา

ผู้เชื่อทุกคนมีโอกาสและสิทธิเท่าเทียมกันในการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณในยุคคริสตจักร และก็มีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะรับรางวัลนิรันดร์และบำเหน็จต่างๆ ที่พระเจ้าจะทรงมอบแก่ผู้เชื่อที่มีชัยชนะในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ไม่มียิวหรือกรีก [คนต่างชาติ] ไม่มีทาสหรือไทย ไม่มีชายหรือหญิง เพราะ ว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:28)

“ไม่มียิวหรือกรีก” หมายความว่า เชื้อสายและเผ่าพันธุ์ไม่ใช่เรื่องสำคัญในแผนการของพระเจ้า ถ้าคุณถือว่าคุณดีกว่าคริสเตียนผู้อื่นเพราะเชื้อชาติหรือวัฒนธรรมของคุณ คุณเยอหยิ่งและกำลังพลาดที่จะเข้าใจและประยุกต์ข้อพระคัมภีร์นี้มาใช้

“ไม่มีทาสหรือไทย” หมายความว่า สถานะเศรษฐกิจและสังคมไม่ใช่ประเด็นสำคัญในแผนการของพระเจ้า หากคุณคิดว่าคุณต่ำต้อยกว่าคริสเตียนผู้อื่นเพราะคุณมีอาชีพที่คุณคิดว่าเป็นงานที่ต่ำต้อย คุณเป็นคนเยอหยิ่ง (ความเยอหยิ่งนั้น ไม่ใช่แค่ความคิดว่าตนดีกว่าผู้อื่น แต่เป็นการที่หมกมุ่นกับความรูสึกและภาพพจน์ของตน) ในสายตาของพระเจ้า งานที่ถูกต้องสมควรทุกประเภทถือว่าเป็นงานที่มีเกียรติ

“ไม่มีชายหรือหญิง” หมายความว่า เพศไม่ใช่เรื่องสำคัญในแผนการของพระเจ้า ทั้งคริสเตียนชายและหญิงต่างก็เป็นบุตรโอรสในราชวงศ์ของพระเจ้าและมีสิทธิและโอกาสที่เท่ากันในการที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะพัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้าเป็นเจ้า มีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะรู้จักความสุขของพระองค์ และเท่าเทียมกันในการที่จะรับการเลื่อนขั้น (promotion) โดยพระเจ้าในขณะที่เขายังอยู่ในโลก และมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะรับบำเหน็จและพระพรที่เพิ่มขึ้นอีกเมื่อไปอยู่บนสวรรค์ ซึ่งจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์

มีคริสเตียนที่ยากจนบางคนได้ตอบโต้ต่อสภาพความเป็นอยู่ของเขาด้วยการสงสารตนเอง ความอิจฉา การขมขื่น และบาปทางความคิดอื่นๆ เขาโลกทรพย์สมบัติของคนรวย ซึ่งทำให้เขาหันเหจากการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่ยากจนควรจะได้เรียนและเห็นคุณค่าในสมบัติฝ่ายวิญญาณ 40 ประการที่พระ

เจ้าทรงมอบให้เขาตั้งแต่เวลารอด³ และเห็นคุณค่าในชีวิตมหัศจรรย์ที่จะทำให้เขามีความสุขและความรักที่สมบูรณ์ที่สุด สันติสุขอันถาวรนี้มาจากการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า และไม่ได้เกี่ยวข้องกับสถานะเศรษฐกิจส่วนตัว ผู้เชื่อควรจะเรียนรู้เกี่ยวกับรางวัลและบำเหน็จอันงดงามซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้เชื่อที่ทำให้แผนการของพระเจ้าได้สำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาในเวลาที่เขายังอยู่บนโลก หากผู้เชื่อที่ยากจนได้เรียนรู้เกี่ยวกับทรัพย์สินฝ่ายวิญญาณที่เขาได้รับจากพระเจ้า ณ เวลารอดและในชีวิตนิรันดร์ เขาจะไม่กังวลกับสถานการณ์และสิ่งของของโลกอันชั่วครว

1:10,11 และคนมั่งมีก็จงโอ้อวด [ฉลอง] ในตำแหน่งต่ำของเขา เพราะเขาเป็นดั่งดอกไม้ ฝน [ดอกไม้] ซึ่งเปรียบกับทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของฝ่ายโลก] ต้องร่วงโรย ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้าแล้วทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีในกิจกรรมของเขาก็จะเสื่อมสูญไปเช่นนี้ด้วย

ผู้เชื่อที่มั่งมีจะต้องเตือนสติตนเองและผู้อื่นอย่างสม่ำเสมอ (ถือว่าการโอ้อวด) ว่าทรัพย์สินสมบัติแห่งโลกนี้เป็นเพียงความมั่งมีชั่วครว (นี่คือตำแหน่งต่ำของเขา) เขาต้องเตือนตนเองเสมอว่ามีแต่การปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าซึ่งจะทำให้เขามีความมั่งมีตลอดไป อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งที่ยากสำหรับคนร่ำรวยที่จะศึกษาและประยุกต์พระคำของพระเจ้าเพราะเขามีเรื่องมากมายที่เขาต้องรับผิดชอบ เขามีโอกาสที่จะซื้อสิ่งของและความเพลิดเพลินตามใจชอบจนลืมนึกถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงในชีวิต ค่านิยมฝ่ายโลก เช่น เงินทองและที่ดิน ตำแหน่งและอำนาจ ความสำเร็จและชื่อเสียง สังคมและความรักด้านอารมณ์ (romance) ต้องไม่เป็นที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้เชื่อ มิฉะนั้นเขาจะไม่มีวันประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณ และจะไม่รู้จักความสุขที่แท้จริงในเวลาที่เขายังอยู่บนโลกนี้ ถึงแม้ว่ากษัตริย์ดาวิดมีทุกอย่างเหล่านี้ แต่เขาไม่ได้ถือสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องสำคัญมากนัก สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเขาคือความสัมพันธ์ที่เขามีต่อพระเจ้า “พระทัยของพระองค์ [กษัตริย์ซาโลมอน] ไม่ได้ปักใจไว้กับพระผู้เป็นเจ้า หากได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่” (1 พงศกษัตริย์ 11:4ข) ทั้งอับราฮัมและดาวิดเป็นคนที่ยากจนมาก และในเวลาเดียวกันทั้งสองคนเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์เดิม เพราะฉะนั้น ความมั่งมีไม่ผิดตราบใดที่มันไม่ได้ทำให้ผู้

เชื่อถูกหันเหจากการติดสนิทกับพระเจ้า เงินทองและทรัพย์สินไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหาคือความโลภและการที่ผู้เชื่อเรียงลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างไม่ถูกต้อง ผู้เชื่อไม่สามารถนำทรัพย์สินสมบัติของตนไปยังสวรรค์ได้ ยกเว้นแต่ผู้ที่เขารักซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ และความมั่งมี (ผล) ฝ่ายวิญญาณที่เขาได้สะสมไว้ตั้งแต่เขามีชีวิตอยู่บนโลก

1:12 ความสุขย่อมมีแก่คนหนึ่งที่สันทนาการทดสอบ เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์” [ผู้เชื่อที่มีความรักภักดีและนับถือพระองค์]

ความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมีแก่ผู้เชื่อที่ประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา เพราะเขาได้รับความสุขซึ่งพระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว ความสุขนี้เป็นระบบแห่งคุณธรรมและความคิด ไม่ใช่ความสุขที่พึงอาศัยผู้อื่นหรือสิ่งของ ความสุขนี้เกี่ยวกับความรักที่ผู้เชื่อมีต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อที่โตแล้วมีความสุขที่มาจากความรักและความเคารพนับถือที่เขามีต่อพระเจ้า คือ กำลังภายในที่ทำให้ผู้เชื่อสามารถมีชัยชนะเหนือทุกการทดสอบหรือการทรมานทุกข์ที่เขาจะต้องเผชิญในชีวิตของเขา หลังจากผู้เชื่อได้พัฒนาความรักส่วนตัวที่เขามีต่อพระคริสต์แล้ว เขาจะต้องรับการทดสอบครั้งสุดท้ายในชีวิต หากเขาผ่านการทดสอบอันยิ่งใหญ่นี้ได้ พระผู้เป็นเจ้าทรงถือว่าเขาได้ถูกพิสูจน์แล้ว และจะทรงมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้ นี่คือรางวัลที่พระองค์ทรงมอบให้แก่วีรบุรุษซึ่งคนอื่นมองไม่เห็น (invisible hero) คนนี้เป็นผู้เชื่อที่ผลิตผลฝ่ายวิญญาณเพราะได้ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า ได้ใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณของตนในทางที่ถูกต้อง และรับผิดชอบต่อตำแหน่งแห่งการเป็นเอกอัครราชทูตและการเป็นปุโรหิตในพระราชวงศ์ของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เพราะฉะนั้น มงกุฎแห่งชีวิตมีไว้สำหรับผู้เชื่อที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ มีความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ และใช้เครื่องมือการแก้ปัญหาอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ซึ่งจะนำเขาถึงเส้นชัยแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ

“อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ซึ่งเจ้ากำลังจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อเป็นการทดสอบแก่เจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความสุขทรมานถึงสิบครั้ง

3. ดูหนังสือ *ธรรมชาติบาปปะทะพระวิญญาณบริสุทธิ์* เขียนโดย ศจ. อาร์.บี. ธิม, จูเนียร์ (Appendix C)

[คำนี้แปลได้เป็น วัน แต่นั่นไม่ใช่ความหมายของข้อนี้] แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า” (วิวรณ์ 2:10)

เมื่อทหารหรือนักกรีฑาในสมัยกรีกโบราณได้รับมงกุฎ (เป็นมงกุฎที่ทำจากใบมะกอก) เขาก็ได้รับรางวัลและสิทธิพิเศษอีกมากมายพร้อมมงกุฎใบมะกอกนั้น เขาได้รับเงินทอง รับการยกเว้นภาษี บุตรรับการศึกษาฟรี และจะมีรูปปั้นของเขาตั้งไว้ในลานสาธารณะ การรับมงกุฎจึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเกียรติ และพระพรที่ผู้เชื่ออาจจะได้รับจากพระเจ้า

คุณอาจคิดว่าความสำเร็จในเรื่องงาน เงินทอง การท่องเที่ยว ความเพลิดเพลิน หรือความรักส่วนตัว ฯลฯ จะนำความสุขมาให้แก่คุณ หากคุณต้องการที่จะมีความสุขที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้คุณ คุณจำเป็นต้องทิ้งความคิดผิดๆ เหล่านี้ไปเสียก่อน

1:13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า “พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง” เพราะว่าการชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย

การล่อลวงให้หลง (การทดลองใจ) มาจากธรรมชาติบาปของตน และจากผู้อื่น แต่ไม่เคยมาจากพระเจ้า พระลักษณะของพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ แต่การล่อลวงนั้นเกี่ยวกับความบาป พระเจ้าจึงไม่สามารถล่อลวงใครให้กระทำความบาป และพระองค์ไม่สามารถถูกล่อลวงให้ทรงกระทำความบาปเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ทรง ทดสอบ ผู้เชื่อ อย่างที่พระองค์ทรงทดสอบความเชื่อของชาวยิวสมัยอพยพ ทั้งที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารหลายต่อหลายครั้ง เป็นการที่พระเจ้าทรงทดสอบความไว้วางใจที่พวกเขามีในพระองค์ (อพยพ 14:9; 15:22, 23; 16:4, 5; 17:1, 2 ฯลฯ) พระองค์ทรงทดสอบอาจารย์เปาโลเรื่องการเห็นคุณค่าและการสะท้อนพระคุณของพระเจ้า (Grace Orientation) โดยอนุญาตให้ผีมารซาตานลงมือกับท่าน (2 โครินธ์ 12:7-9)

1:14,15 “แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวงเมื่อตัณหาของตนเองชักนำให้หลง แล้วตัวก็ถูกกับดัก ครั้นตัณหาได้เกิดขึ้นแล้ว [ผู้เชื่อได้ตัดสินใจกระทำความบาป] ก็ทำให้เกิดบาป [ผู้เชื่อได้กระทำความบาปจริง] และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว [ผู้เชื่อได้ยุ่งเกี่ยวกับบาปนี้เป็นเวลายาวนาน] ก็นำไปสู่ความตาย [the sin unto death]”

ข้อนี้ได้เปรียบเทียบผู้หญิงที่ยั่วให้ผู้ชายล่วงประเวณี โดยตัณหาที่นั้นเปรียบเป็นผู้หญิง หล่อนได้ยั่วผู้ชายด้วยร่างกาย ทำทาง และการพูดที่ยั่วต่าใจ เป็นการกระตุ้นให้ผู้ชายหวังความเพลิดเพลินและความสุข หากเขาได้ฟังคำพูดของหล่อนและจ้องมองรูปร่าง ในไม่ช้าเขาต้องติดกับ และกระทำผิดบาป

กิเลสตัณหา (ความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง) มักจะเสนอตัวว่าเป็นหนทางสู่ความสุขแก่เราเสมอ คำว่า “ชักนำให้หลง” พูดถึงการที่ผู้เชื่อกำลังปักใจไว้กับความต้องการบางอย่าง และเขาจะ “ติดกับ” เมื่อความต้องการนั้นแรงเกินกว่าที่เขาจะหลีกเลี่ยงจากสิ่งนั้นไปได้

การถูกล่อลวงให้กระทำความบาป [การทดลองใจ] ไม่ใช่บาป แหล่งแห่งการกระทำความบาปคือการใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (the source of sin is volition) บาปเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการยอมรับ (การตัดสินใจ) ที่จะตอบสนองต่อความต้องการฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ผู้เชื่ออาจถูกยั่วใจด้วยความต้องการที่จะมีเงินเยอะ แต่หากเขาได้ปฏิเสธการล่อลวงนั้นเขาไม่ได้กระทำความบาป อยุ่ไรก็ตาม หากความต้องการนั้นผลักดันให้เขาปล้นธนาคาร และเขากระทำจริง (คือ ได้ตัดสินใจที่จะกระทำตามความต้องการนั้น) เขาก็ได้กระทำความบาปโลก และอาชญากรรม

หากผู้เชื่อไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ และไม่ได้พัฒนาความรักต่อ พระเจ้า เขาจะไม่มีความตั้งใจพอที่จะชนะธรรมชาติบาปของตนได้ ผู้เชื่อทุกคนมักจะมีบาปประจำตัวที่เขาชอบเลี้ยงไว้ เช่น ความอิจฉา ความกลัว ความกังวล การนินทา การล่วงประเวณี การสงสารตัวเอง เป็นต้น ปีแล้วปีเล่าเขาได้กระทำความบาปนั้นโดยไม่นึกถึงพระเจ้าและแผนการที่พระองค์ทรงมีต่อเขา เท่ากับว่าบาปนั้นได้เติบโตขึ้นเนื่องจาก พระเจ้าทรงรักผู้เชื่อคนนั้น พระองค์ก็จะทรงเตือนเขา และยิ่งเขาทำบาปนานเข้า การเตือนก็จะยิ่งหนักขึ้น ในที่สุด หากผู้เชื่อไม่ยอมตอบสนองต่อการเตือนจากพระเจ้าและเลี้ยงบาปของเขาจนมัน “โตเต็มที่แล้ว” พระองค์จะทรงนำผู้เชื่อคนนั้นให้ขึ้นสวรรค์ ซึ่ง พระคัมภีร์เรียกการตายประเภทนี้ว่า “บาปที่นำไปสู่ความตาย” (โรม 8:13; กัณฑ์การวิถี 21:6; 1 ยอห์น 5:16)

1:16. จงหยุดถูกหลอก พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า

ในภาษากรีกนั้น การใช้คำว่า $\mu\eta$ ($\mu\epsilon$) พร้อมด้วยคำกริยาในรูปแบบ present active imperative ได้แสดงถึงคำบัญชาให้หยุดทำสิ่งที่กำลังทำอยู่ ท่านยากอบทราบดีว่าผู้เชื่อพวกนี้กำลังถูก

หลอกอยู่ จึงสั่งให้พวกเขาเลิกถูกหลอก วิธีเดียวที่พวกเขาจะกระทำตามคำสั่งนี้ได้คือ สารภาพบาป แล้ว
เรียน จดจำ และ ประยุกต์พระคำของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

เนื่องจากผู้เชื่อเหล่านี้ตามอดด้วยความเย่อหยิ่ง (โดยเฉพาะทักษะความเย่อหยิ่งขั้นตอนที่สอง คือ
การหลอกตนเอง) ท่านยากอบพยายามให้พวกเขากลับมาถึงความจริงโดยเรียกเขาว่าเป็น “ที่รัก”
(*αγαπητος / อากาเป-ทอส*) พระบิดาทรงเรียกพระเยซูคริสต์ว่า “ที่รัก” (มัทธิว 3:17) และเนื่องจากผู้ที่
เชื่อในพระคริสต์ได้เข้าส่วนในพระคริสต์ เราจึงเป็นผู้ที่พระบิดาทรงรักด้วยความรักอันเดียวกันกับที่
พระองค์ทรงรักพระเยซูคริสต์ ถ้าผู้เชื่อได้สำนึกว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเพื่อกระทำให้ตัวเองเข้าส่วนใน
พระคริสต์ ณ เวลารอด และไม่ได้ทำอะไรให้ตนเองสมควรได้รับความรักส่วนตัวจากพระเจ้า เขาจึง
สามารถหายจากการหลอกตนเอง การเรียนรู้ที่จะเห็นคุณค่าในพระคุณพระเจ้า (*grace orientation* หรือ
บางครั้งอาจเรียกว่าเป็น *การปรับตัวเข้าหาพระคุณของพระเจ้า*) จะทำให้ผู้เชื่อกลับมามีความคิดที่
ถูกต้องเกี่ยวกับตนเองเสมอ

**1:17. ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่ง
ลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจาก
การเปลี่ยนแปลง**

เนื่องจากพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ การทรงจัดเตรียม และแผนการของพระองค์จึงสมบูรณ์แบบทุก
ประการ รวมถึงการทดสอบที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้ผู้เชื่อด้วย (ยากอบ 1:2-4) ของประทานจากพระเจ้า
ดูจัดทองคำ ด้วยว่าทั้งทองคำและสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้เราย่อมมีมูลค่าภายในตัวของสิ่งนั้นเอง
(*intrinsic value*) ความรอด ชีวิตฝ่ายวิญญาณ กายทิพย์ และมงกุฎแห่งชีวิตก็มีมูลค่าภายในตัวเอง หลัก
คำสอนพระคัมภีร์ก็เป็นของประทานจากพระเจ้าอีกอย่างหนึ่งที่มีคุณค่าภายในตัว หลักคำสอนพระคัมภีร์
เป็นความคิดของพระเจ้า (1 โครินธ์ 2:16) ซึ่งเป็นความคิดที่ตรงกับมาตรฐานอันสมบูรณ์แบบของ
พระองค์ หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ผู้เชื่อทุกคน และมีความหมายและ
เนื้อหาที่ชัดเจน คือ “ไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง”

**1:18. พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลาย [ชาวยิว] บังเกิดโดยพระวอนแห่งความจริงตามน้ำพระทัย
ของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น
[มนุษย์ชาติทั้งปวง] จงรู้ไว้ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า**

ท่านยากอบและชาวยิวพี่น้องของเขาได้รับความรอดอย่างไร? เขาได้รับรอดเพราะพระคำของพระเจ้า
คือ พระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ ชาวยิวเป็นผลแรกแบบหนึ่ง พระเจ้าทรงใช้ชนชาติอิสราเอลให้เป็น
ตัวแทนของพระองค์ในการสื่อเรื่องพระกิตติคุณถึงชาวโลกทั้งหลาย และในการนำความเป็นมนุษย์ของ
พระเยซูคริสต์ให้ประสูติบนโลก เพื่อเป็นการบรรลุพระกิตติคุณนั้น

อนุประโยค “จงรู้ไว้ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า” สมควรที่จะอยู่ท้ายข้อนี้ (ต้นฉบับไม่มีหมายเลขข้อ
หรือการแบ่งแยกตามหัวข้ออย่างที่เรอ่านในฉบับแปลปัจจุบัน) ได้ความว่าดังนี้ ท่านยากอบได้เตือนให้
ชาวยิวเอาใจใส่กับข้อนี้ เช่นเดียวกับพวกเราในปัจจุบัน หากเราเห็นคุณค่าในพระคำของพระเจ้า ในองค์
พระผู้ช่วยให้รอด และในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา เราควรที่จะเห็นคุณค่าและขอบคุณพระเจ้าสำหรับชน
ชาติยิวที่เป็นตัวแทนในการนำสิ่งเหล่านี้มาถึงเราด้วย

**1:19 ดั่งนั้น ทุกคนควรไวในการฟัง [ผู้สอนที่มีคุณวุฒิในการสอนพระคำ] ช้าในการพูด [มีมารยาท
วินัยทางวิชาการ และมีสมาธิที่ดีในชั้นเรียน] ช้าในการโกรธ**

“ไวในการฟัง” หมายถึง การที่ผู้เรียนพระคำต้องมีแรงจูงใจและค่านิยมที่ถูกต้อง และจำเป็นต้องอยู่
ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่ฟังผู้สอน พระเจ้าทรงแต่งตั้งระบบสิทธิอำนาจ
ภายในคริสตจักรท้องถิ่น ซึ่งระบบนั้นจะสามารถทำงานได้ก็ต่อเมื่อผู้ฟังได้ยอมรับสิทธิอำนาจของศิษยาภิ
บาล-ผู้สอนของเขา นี่คือระบบที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อจะให้ผู้เชื่อสามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณ นั้น
ไม่ได้หมายความว่าท่านจะอ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเองไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตาม หากผู้เชื่อต้องการที่จะเติบโต
ฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อต้องฟังอาศัยศิษยาภิบาล-ผู้สอนที่มีคุณวุฒิในการสอน

“ช้าในการพูด” หมายถึง การที่ผู้เรียนต้องมีมารยาท มีวินัยทางวิชาการ (*strict academic
discipline*) และมีสมาธิภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่เขากำลังฟังผู้สอน ช้าใน
การพูดยังหมายความว่าท่านจะต้องคิดก่อนที่จะบอกตนเองว่า “ฉันไม่เชื่อ” ผู้ที่ศึกษาพระคำต้องมีทัศนคติ
ที่ไม่เข้าข้างความคิดและความรู้สึกของตนเอง (คือ ต้องมี *objective attitude*) โดยจะต้องรวบรวมข้อมูล

ทั้งหมดก่อนที่จะตัดสินใจปฏิเสธการสอนที่ไม่เคยได้ยิน มีคริสเตียนหลายคนที่มีปฏิเสหความจริงเพราะความจริงนั้นได้ขัดแย้งกับข้อมูลเท็จที่เขามีในจิตใจอยู่ก่อน

“ซ้ำในการโกธ” หมายถึง การรักษาทัศนคติอันไม่เข้าข้างความคิดของตนเอง และจะยอมฟังข้อมูลก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะเชื่อ หรือจะปฏิเสธข้อมูลนั้น และยังรักษาสัมพันธภาพกับพระเจ้า ถึงแม้ว่าคุณไม่เข้าใจ หรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่คุณกำลังฟังอยู่จากผู้สอนหรือนักศาสนศาสตร์ อย่าโกธเพราะการสอนของเขาเลย หากคุณโกธ คุณจะไม่สามารถวินิจฉัยการสอนของเขาได้อย่างถูกต้อง โดยสรุปข้อนี้แล้ว คือ จงไว จงซ้ำ จงซ้ำ!

1:20. เพราะว่าความโกรธของผู้เชื่อแต่ละคนไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมจากพระเจ้า

ผู้เชื่อหลายคนมีความคิดผิดๆ เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ ถึงเขาคิดผิด แต่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะเขายังสามารถเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์เพื่อปรับความคิดให้ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม หากผู้เชื่อคนนั้นคิดอย่างมั่นใจว่าเขาเข้าใจชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้องแล้ว ก็เป็นไปได้ที่เขาจะเปลี่ยนความคิด คริสเตียนคนนี้จะตอบโต้ต่อการสอนที่ถูกต้องด้วยความโกรธ จึงจะไม่สามารถพัฒนาความชอบธรรมในชีวิตของตน (experiential righteousness) ซึ่งมายังผู้เชื่อที่เข้าใจและปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ผู้เชื่อจำเป็นต้องมีท่าทีที่ถ่อมใจในขณะที่เขากำลังฟังพระคำของพระเจ้าจากผู้สอน เขาควรคิดว่ายังมีอีกหลายอย่างที่เขาต้องเรียน และจะต้องซ้ำที่จะปฏิเสธสิ่งที่เขาฟังอยู่นกว่าเขาได้มีข้อเท็จจริงทั้งหมด แล้วพิจารณาเรื่องนั้นให้รอบคอบก่อน

1:21. เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาดื่น [ตั้งต้นใหม่กับพระเจ้าผ่านการสารภาพบาป แล้วหยุดกระทำบาปและความชั่วที่ทำอยู่] และจงโน้มใจรับพระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น [หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ได้สะสมไว้ในจิตใจแล้วพร้อมที่จะประยุกต์นำมาใช้ คือ metabolized doctrine] ซึ่งสามารถช่วยจิตใจของท่านทั้งหลายให้รอดได้ [ในเวลาที่ต้องทนการทุกข์ยากลำบาก]

การแก้ไขปัญหาคือเรื่องเริ่มต้นด้วยการตั้งต้นใหม่ (การสารภาพบาป)⁴ ซึ่งจะทำให้ผู้เชื่อได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ การประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นำมาใช้ ผู้เชื่อจำเป็นจะต้องหลีกเลี่ยงบาปทางความคิด ผู้เชื่อที่มีความโกรธหรือขมขื่นในจิตใจไม่สามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณ เขาจำเป็นต้องสารภาพบาปของเขาแล้วก้าวต่อไป เมื่อกลับมาสัมผัสพันธภาพกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งแล้ว เขาจะต้องประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อผู้คนหรือสถานการณ์ซึ่งทำให้เขาตอบโต้ด้วยบาปทางด้านอารมณ์หรือความคิด มิฉะนั้น เขาจะไม่สามารถรักษาสัมพันธภาพกับพระเจ้าไว้ได้นาน

มีหลายครั้งที่บาปทางด้านอารมณ์หรือความคิด (ความโสโครกในจิตใจ) จะผลักดันให้ผู้เชื่อกระทำ ความชั่ว ความอิจฉาอาจกลายเป็นฆาตกรรม ความโกรธและความเกลียดชังอาจผลักดันให้ผู้เชื่อก่อการจลาจล ความขมขื่นพร้อมด้วยความมุ่งร้ายอาจผลักดันให้ผู้เชื่อบางคนล่วงประเวณี ฆาตกรรม การก่อการจลาจล และการล่วงประเวณีนั้นไม่ใช่เป็นแค่บาปเพียงอย่างเดียว แต่เป็นสิ่งชั่วร้ายเพราะเป็นการละเมิดหลักการซึ่งพระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข (the laws of divine establishment)

เมื่อใดก็ตามที่ผู้เชื่อที่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้ายังเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายใต้สถานการณ์ที่กดดัน นั้นเป็นสิ่งที่พัฒนาความถ่อมใจ ความเชื่อฟังของเขาได้ก่อเกิดจากความต้องการที่จะพอพระทัยพระบิดาและพระเยซูคริสต์ ซึ่งก็ผลักดันให้เขาประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหา ต่อปัญหา ความกดดัน และวิกฤตการณ์ต่างๆ ที่เขาจะต้องเผชิญในชีวิตของเขา การประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เหล่านี้ต่อพระเจ้าและต่อประสบการณ์ของตนเองสามารถปกป้องจิตใจของเขาไว้จากการถูกทำลายเพราะการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ

ตอนที่ศิษยาภิบาลได้สื่อสารพระคำของพระเจ้าอย่างถูกต้อง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นแก่วิญญาณมนุษย์ของผู้เชื่อ จากวิญญาณมนุษย์ข้อมูลนั้นจะถูกส่งไปยังเวที หรือ ฐานเรียกเก็บข้อมูลของจิตใจ (the staging area of the soul) ณ ที่นั้นข้อมูลยังเป็นข้อมูลทางวิชาการ (academic knowledge ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า γυνοςις / โนซิส) และผู้เชื่อยังเป็นเพียง “ผู้ฟังพระคำ” อย่างไรก็ตาม หากผู้เชื่อได้เชื่อในข้อมูลที่เขา กำลัง ฟังอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้แปลงข้อความทางวิชาการนั้น (โนซิส) ให้เป็นความรู้ที่ถูกละสมไว้ในจิตใจพร้อมที่จะรับการประยุกต์ (คือ metabolised

4. ดูหนังสือ *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป* เขียนโดย ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

knowledge ซึ่งภาษากรีกเรียกว่า *επιστωσις* (เอ็พ-พี-โนสิส) ในข้อนี้ท่านยากอบได้อธิบายถึงความรู้ประเภทนี้ว่าเป็น “พระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น”

คำว่า *σοφω* (โซโซ) หมายถึง ช่วยกู้ หรือ ช่วยให้อรอด ถ้าผู้เชื่อได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจพร้อมที่จะรับการประยุกต์นำมาใช้ จิตใจของเขามีสิทธิ์รอดในยามวิกฤตการณ์เพราะการใช้หลักคำสอนนั้น อย่างไรก็ตาม หากผู้เชื่อไม่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ในกระแสความคิด (*καρδια* ขาเดีย) ของเขา เขาจะต้องแพ้ต่อการทดลองใจจากธรรมชาติบาป แล้วมันจะควบคุมความคิดของเขา มีแต่หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของผู้เชื่อซึ่งสามารถช่วยให้เขารอดในยามกดดัน

1:22. แต่ท่านทั้งหลายจงกลายเป็นผู้กระทำพระคำ [ภาษาอังกฤษแปลเป็น **become doers of the word คือ ผู้ที่ประยุกต์พระคำนำมาใช้ในชีวิตร] ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นกรล่อลวงตนเอง**

ข้อนี้ไม่ได้บอกว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงกลายเป็นผู้กระทำความดี” หรือ “จงเข้าร่วมกิจกรรมที่คริสตจักร” ผู้เชื่อที่กระทำพระคำของพระเจ้า คือ ผู้ที่ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นำมาใช้อย่างถูกต้องต่อพระเจ้า และต่อประสบการณ์ของเขา อับราฮัมเป็นผู้ที่กระทำพระคำ ด้วยว่าท่านยากอบได้บันทึกไว้ในบทที่ 2:21 ว่า “เมื่อ อับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา พระเจ้าทรงนับว่าท่านเป็นผู้ชอบธรรมโดยสิ่งที่เขากระทำไม่ใช่หรือ” ตอนนั้นอับราฮัมไม่ได้กระทำความดี หรือทำกิจกรรมที่คริสตจักรจัดให้ทำ แต่ท่านกำลังกระทำตามคำบัญชาของพระเจ้าอยู่ ท่านได้ถวายเกียรติแด่พระองค์โดยวางใจในข้อมูลซึ่งพระองค์ทรงสอนให้แก่ท่านแล้ว

เนื่องจากพระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมว่าลูกหลานของท่านจะมาผ่านอิสอัค (ปฐมกาล 17:16,19) ท่านจึงมั่นใจได้ว่าอิสอัคจะต้องไม่ตาย “เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค” (ฮีบรู 11:18ข) เพราะฉะนั้น อับราฮัมได้สันนิษฐานว่าพระเจ้าจะทรงให้อิสอัคเป็นขึ้นจากความตายหลังจากที่ตายในพิธิบูชา (ฮีบรู 11:9) เมื่อใดก็ตามที่ผู้เชื่อได้ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ด้วยความเชื่อต่อสถานการณ์ของตน เขาจึงได้กระทำให้ยิ่งใหญ่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า

และต่อมามีภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ [หลังจากหลายปีที่ใช้กับการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์] พระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า... ‘...จงพาบุตรชายของเจ้าคือ

อิสอัค บุตรชายที่มีการบังเกิดอย่างเอกสิทธิ์เฉพาะของเจ้า ผู้ที่เจ้ารัก ไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า..’ ...อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอาณลาของท่านพาดคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน...แล้วเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน...อับราฮัมพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า ‘อยู่กับลาที่นี้เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วเรา [เป็นพหูพจน์ คือ ทั้งอับราฮัมและอิสอัค] จะกลับมา...’ ...เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะประหารบุตรชาย แต่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า ‘อับราฮัม อับราฮัม’ และท่านตอบว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี้’ และพระองค์ตรัสว่า ‘อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายของเจ้าซึ่งได้บังเกิดอย่างเป็นเอกสิทธิ์เฉพาะ จากเรา’ (ปฐมกาล 22:1-12)

ตอนอับราฮัมไปยังภูเขาโมริยาห์เพื่อที่จะถวายบุตรชายของตนแก่พระเจ้า ท่านมีอายุประมาณ 120 ปี และเป็นผู้เชื่อเป็นเวลาระหว่าง 50 ถึง 100ปี ขึ้นอยู่กับว่าท่านได้เชื่อในพระคริสต์ (พระเจ้าผู้เป็นเจ้า) เมื่อท่านยังอยู่ในแดนแห่งราชวงศ์ที่ 3 ของ เออร์ หากอับราฮัมได้รับความรอดตอนอายุ 20 ปี ก็เท่ากับว่าท่านเป็นผู้เชื่อเป็นเวลา 100 ปีมาแล้ว

แล้วท่านได้เชื่อ [คำกริยาเขียนในรูปแบบไวยากรณ์ *hiphil perfect* ให้เห็นว่าเรื่องนั้นได้เกิดขึ้นในอดีต คือตอนอับราฮัมยังอยู่ที่เมืองเออร์] ในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า [พระเยซูคริสต์] และพระองค์ [พระเจ้า] ทรงนับ [ความเชื่อในพระเยซูคริสต์นั้น] ว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน (ปฐมกาล 15:6)

เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการกระทำ ข้อหนึ่งที่ยืนยันความจริงนี้คือโรม 4:2 “เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า”

เมื่อท่านยากอบเขียนว่า “พระเจ้าทรงนับว่าท่านเป็นผู้ชอบธรรมโดยสิ่งที่ท่านกระทำ” ท่านยากอบไม่ได้ขัดแย้งอาจารย์เปาโลเพราะอาจารย์เปาโลพูดถึงความรอดของอับราฮัม คือ การที่พระเจ้าทรงนับว่าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยรับความชอบธรรมจากพระองค์ (justification by imputed righteousness) แต่ยากอบพูดถึงชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของอับราฮัม คือ การที่พระเจ้าทรงนับว่าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมเพราะความชอบธรรมทางประสบการณ์ส่วนตัวของท่าน (justification by experiential righteousness) สองเหตุการณ์นี้อาจต่างกันถึง 100 ปี

เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงนับอับราฮัมว่าเป็นผู้ชอบธรรม (คืออับราฮัมได้พิสูจน์ว่าท่านเป็นคนชอบธรรมผ่านประสบการณ์ของท่าน) ไม่ใช่เพราะท่านเป็นผู้เชื่อที่ฟังพระคำเพียงเท่านั้น แต่เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่กระทำตามพระคำด้วย

“ผู้ที่ฟังพระคำเท่านั้น” คือ คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตเหมือนผู้เชื่อสมัยอพยพจากอียิปต์ ถึงแม้ว่าเขาได้ฟังคำบรรยายจากโมเสสเป็นครั้งเป็นคราว แต่เขาไม่ได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจเพียงพอ จึงไม่ได้เปลี่ยนค่านิยมหรือเรียงลำดับความสำคัญให้ตรงกับพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้พัฒนาความถ่อมใจและคุณธรรม ไม่ได้พัฒนาความสามารถที่จะมีสันติสุขในชีวิต ไม่ได้เรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ และไม่ได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้า เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงบ่นและกล่าวโทษโมเสสและพระเจ้าอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพวกเขาได้ตายในถิ่นทุรกันดารด้วยบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย คริสเตียนบางคนได้ฟังพระคำและสะสมความจริงไว้ในจิตใจพร้อมที่จะรับการประยุกต์มาใช้ในประสบการณ์ของเขา แต่เขายังไม่สามารถก้าวหน้าถึงจุดที่เขาจะเข้าใจและดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขา พวกเขาเหล่านี้เป็นผู้ฟังพระคำ แต่ไม่กระทำพระคำให้เป็นจริงในชีวิตของเขา

“ผู้กระทำพระคำ” คือ พวกผู้เชื่อที่กล่าวถึงบาปของตนต่อพระบิดาทุกครั้งที่เขาจะต้องกลับมาสัมผัสพันธภาพกับพระเจ้าหลังจากการกระทำบาป ผู้กระทำพระคำมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่งดงามเพราะการที่เขาประกอบด้วยประวิญญานบริสุทธิ์ ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ปรับตัวเข้าหาพระคุณของพระเจ้า ปรับตัวเข้าหาหลักคำสอนพระคัมภีร์ มีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน มีเป้าหมายที่ชัดเจนในชีวิต มีความรักส่วนตัวต่อพระเจ้าพระบิดา มีความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ ได้เข้าส่วนในความสุขของพระเจ้า และ เพราะการที่เขาได้ปักใจไว้กับพระคริสต์

1:23, 24 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ได้กระทำตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าธรรมชาติของตัวในกระจกเงา ด้วยว่า เมื่อคนนั้นแลดูตัวเองแล้ว [ได้ฟังคำสอนที่ถูกตองสัก 2-3 ครั้ง] ก็ไปเสีย [ไม่ได้กลับมาอีก] แล้วทันใดนั้นก็ลืมนึกว่าตัวเป็นอย่างไร [ลืมนึกที่เขาแลดูในกระจกเงา] ก็คือ ผู้แพ้ฝ่ายวิญญาน

“หน้าธรรมชาติ” προσωπον της γενεσεως (พรอสโอพอน เทส เกเนอสิโอส ฉบับภาษาอังกฤษ แปลว่า natural face) คือ หน้าซึ่งคุณมีตั้งแต่เกิด และนี่คือสำนวนที่มีความหมายว่า “ได้เห็นตัวจริงของตน” เมื่อคุณได้ดูตัวเองในกระจก คุณได้เห็นหน้าคุณเป็นอย่างไร เมื่อคริสเตียนได้ศึกษาพระคำของพระเจ้า เขากำลังสร้างกระจกเงาภายในจิตใจของตน ซึ่งให้เขาเห็นว่าจิตใจของตนเป็นอย่างไร จะมีบางครั้งที่คริสเตียนซึ่งไม่เข้าใจชีวิตฝ่ายวิญญาณจะเข้าการประชุมที่ศิษยาภิบาลกำลังสอนชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้อง ในเวลาที่คริสเตียนซึ่งไม่เข้าใจชีวิตฝ่ายวิญญาณคนนี้ได้ฟังคำสอนเขากำลังเห็นตัวจริงของตน คือ เห็นคนพิการฝ่ายวิญญาณ อยุ่ไรก็ตาม แทนที่จะกลับมาอีกเพื่อจะฟังคำสอนอย่างถูกต้องต่อไป เขาไม่ยอมกลับมาอีก เขาจึงลืมนึกที่ว่าตนเป็นคนแบบไหน ในไม่ช้าเขาก็จะลืมนึกการสอนทั้งหมดที่ศิษยาภิบาลผู้นั้นได้สอนด้วย เหตุฉะนั้น เขาจึงจะกลับไปหลอกตนเองเหมือนเคย ว่าตนเป็นคริสเตียนที่ดี

1:25 ผู้ใดที่พิจารณาดูในการสั่งสอน [νομος / โนโมส] แห่งเสรีภาพอันดีเลิศ [ได้ศึกษาถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ] และดำรงอยู่ในคำสั่งสอนนั้น [ได้ประยุกต์ใช้อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง] ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนกระทำตาม [ปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณ] คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน

คำว่า *νομος* (โนโมส) ในภาษาฮีบรู และคำว่า *โนโมส* ในภาษากรีกมีความหมายดังนี้คือ คำสั่งสอน การสอน หลักคำสอนพระคัมภีร์ และ กฎบัญญัติ ในบริบทนี้ คำว่า *โนโมส* ควรแปลว่า หลักคำสอน หรือ คำสั่งสอน ผู้เชื่อมีเสรีภาพในการที่จะปฏิบัติตามนำพระทัยและแผนการของพระเจ้า และมีเสรีภาพในการที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ที่งดงามกับพระเจ้า ซึ่งเขาจะสร้างจากหลักคำสอนที่เขาได้จดจำไว้ในจิตใจแล้ว

เป็นสิ่งสำคัญมากที่ผู้เชื่อจะต้องไม่ลืมคำสอนอันสำคัญที่เรียนมาจากพระคำของพระเจ้า การที่จะ “ไม่เป็น ผู้ฟังแล้วหลงลืม” หมายถึง การที่ผู้ศึกษาพระคำจะต้องมีอัตราการเรียนที่สูงกว่าอัตราการลืม

หากมีคนหนึ่งอยากจะพูดภาษาที่สองให้คล่อง แต่เขาใช้เวลาศึกษาภาษานั้นเพียงอาทิตย์ละหนึ่ง หรือสองชั่วโมงเท่านั้น เขาจะไม่มีวันที่จะบรรลุเป้าหมายของเขา นั่นเป็นเพราะว่าทุกอาทิตย์เราได้ลืม ข้อมูลบางอย่างที่เราเคยเรียนมา การศึกษาเพียงอาทิตย์ละหนึ่งหรือสองชั่วโมงนั้นจะช่วยแต่ให้รักษา ความรู้ซึ่งเราได้รับไว้มาแล้ว หากคุณจะพัฒนาความรู้กับภาษาที่สอง คุณจำเป็นต้องใช้เวลากับการ การศึกษาและการทบทวนวันละชั่วโมงเป็นอย่างน้อย การรู้จักชีวิตฝ่ายวิญญาณก็เหมือนกัน หากคุณปรารถนาที่จะก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียนและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า คุณจำเป็นต้องเอาจริงเอาจัง กับการเรียนและการประยุกต์พระคำโดยใช้เวลาเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์วันละชั่วโมงเป็นอย่างน้อย

1:26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านที่คิดว่าตนเองเคร่งครัดในความเชื่อ [ἰσχυρος / *เฮอร์ส-คอส* คือ คิดว่า มีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ดี เนื่องด้วยการกระทำ] และมีได้เหนี่ยวรั้งลิ้นของตนไว้ เขาหลอกตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อ [ἰσχυρεῖα / *เฮอร์ส-เคีย* ของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์]

คำคุณศัพท์ *เฮอร์ส-คอส* (เคร่งครัดในความเชื่อ หรือ เคร่งศาสนา) และคำนามว่า *เฮอร์ส-เคีย* (ศาสนา) ได้อธิบายถึงระบบกิจกรรมและการกระทำที่ผู้ปฏิบัติทำโดยประสงค์ว่าพระเป็นเจ้าของตนจะพอพระทัยกับการนั้น ไม่เหมือนกับชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งเน้นทุกด้านของชีวิต ได้แก่ ความคิด แรงจูงใจ ค่านิยม การตัดสินใจ คำพูด และ การกระทำ คริสเตียนที่มีศีลธรรม (การกระทำดี) แต่ไม่เข้าใจในชีวิตฝ่ายวิญญาณ มักจะถือตนว่าเป็นผู้เชื่อที่ดีเพราะเขาเคร่งครัดกับกฎศาสนา ความจริงแล้ว เขากำลังทำการกระทำดีและรับ ใช้พระเจ้าจากกำลังแห่งเนื้อหนัง ถึงการกระทำอาจถูกต้อง แต่ความคิดและแรงจูงใจของเขาไม่ถูก เป็นเรื่อง น่าเสียดายที่เขาเรียกศีลธรรม การกระทำดี และ การรับใช้พระเจ้าที่เขากระทำว่าเป็นวิถีชีวิตคริสเตียน นี่คือการถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำ (self-righteous legalism) ทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ควร จะเรียนศีลธรรมจากกฎบัญญัติของโมเสสและนำมาใช้ในชีวิตเพื่อจะมีสังคมที่สงบสุขและได้รับพระพรจาก พระเจ้า แต่ศีลธรรมนั้นไม่ใช่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ

เมื่อคริสเตียนที่อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าได้ดำเนินชีวิตคริสเตียนปลอมที่มาจากศีลธรรม การกระทำดี และการ “รับใช้พระเจ้า” เขาจะต้องถือว่าตนเองชอบธรรมเพราะการกระทำของตน (becomes

self-righteous) นี่คือการชอบธรรมของมนุษย์ที่ไม่ได้มาโดยพระคำหรือพระคุณของพระเจ้า คริสเตียนทุกคนจะต้องเข้าใจว่าการเชื่อในพระเยซูคริสต์ทำให้เขาได้รับความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบจากพระเจ้า (imputed righteousness through faith in Christ) ความเข้าใจในหลักการนี้จะป้องกันผู้เชื่อไม่ให้แข่งกับ ความชอบธรรมของพระเจ้า ความชอบธรรมที่ผู้เชื่อได้รับจากพระเจ้าเป็นเหตุที่ทำให้เราสามารถไปสวรรค์ และ ให้เราได้รับความรักส่วนตัวและพระพรจากพระองค์ หากคุณสามารถเข้าใจเรื่องนี้แล้ว คุณสามารถพัฒนา ความชอบธรรมส่วนตัว (experiential righteousness) ที่มีฐานบนความถ่อมใจ ผู้เชื่อที่มีความชอบธรรม ส่วนตัวไม่ได้พิพากษา และนิโทษคริสเตียนผู้อื่น แต่ผู้เชื่อที่คิดว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำของตนหลง คิดว่าเขามีสิทธิ์และมีหน้าที่ที่จะพิพากษาและนิโทษผู้อื่น

มีคริสเตียนบางคนที่ชอบทำกิจกรรมคริสเตียนอย่างสม่ำเสมอแต่ไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ คริสเตียน ประเภทนี้อาจคิดว่าตนดีเพราะเขาได้เข้าประชุมนมัสการและประชุมการอธิษฐานบ่อยๆ รับใช้พระเจ้า และ ถวายสิบลดแก่คริสต์จักร นี่คือนักเชื่อที่ “ถือรูปแบบคล้ายชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่ปฏิเสธฤทธิ์เดชของชีวิตฝ่าย วิญญาณนั้น” (2 ทิโมธี 3:5ก) เขาจะถือว่าตนเป็นผู้ชอบธรรมเพราะการกระทำของตน แล้วคิดว่าเขามีสิทธิ์ที่จะตัดสิน พูดใส่ร้าย และนิโทษผู้อื่น เขาได้หลอกตนเอง ศาสนาของเขาไม่มีคุณธรรม ไม่มีความถ่อมใจ และ ไม่มีความรัก ความคิดและการกระทำของเขามาจากตัวตนเอง ไม่ใช่พระเจ้า

1:27 ศาสนาอันบริสุทธิ์ [คุณธรรมในจิตใจ] และไร้มลทิน [ไม่มีบาป] ที่ได้มาจากพระเจ้าและพระ บิดาคือ การเยี่ยงเยียน [ช่วยเหลือ] เด็กกำพร้า หญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้ พ้นจากความโสโครกของโลก

ผู้เชื่อที่โตแล้วมีคุณธรรมในจิตใจและความรักส่วนตัวต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ บริสุทธิ์ มีความกรุณาเมตตาต่อจิตใจของผู้ที่ไม่เชื่อ และผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อ ที่ถือว่าตนเองชอบธรรมเพราะเคร่งกฏศาสนาและทำความดีอาจแสร้งทำว่าเป็นห่วงชีวิตเด็กกำพร้าและ หญิงม่าย และอาจมีปฏิกิริยาทางด้านอารมณ์ต่อผู้ยากไร้ แต่แท้ที่จริงคือเขาไม่มีความเมตตาในจิตใจของเขา ความรักและความเอาใจใส่ที่แท้จริงเป็นความสามารถส่วนตัวที่ต้องได้รับการพัฒนาจากการปฏิบัติ ตามแผนการของพระเจ้า

บทที่สอง

2:1. ฟีน้องทั้งหลายของข้าพเจ้า [ชาวยิวที่บังเกิดใหม่] ด้วยเหตุที่ท่านมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นพระสิริ จงหยุดทำการลำเอียง

การมีความเชื่อในองค์พระคริสต์เจ้าได้เล็งถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณของชาวยิวซึ่งเชื่อในพระองค์ ในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ผู้เชื่อเหล่านี้ไม่ควรมื่อคติ หรือลำเอียงต่อใคร เพราะพวกเขาได้วางใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งไม่มีมื่อคติและไม่ลำเอียงต่อใคร พระองค์ทรงรักเพื่อนบ้าน (สำหรับพระองค์นั้นหมายถึงมนุษยชาติทั้งปวง) เหมือนที่พระองค์ทรงรักพระองค์เอง นอกจากนี้ พระองค์ก็ไม่ลำเอียงในความปรารถนาที่จะเห็นมนุษย์ทุกคนรอด

นี่เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้า [ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์] ซึ่งมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความจริงผ่านความรู้ที่เหนือกว่า [เป็นการแปลตรงตามตัวอักษรจากคำกรีกว่า επιγνωσις *เอพิโนซิส*] ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียว [โดยพระลักษณะ] และมีคนกลางแต่ผู้เดียว ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม (1 ทิโมธี 2:3-6)

ใน 1 ทิโมธี 2:3 นั้น การเรียงคำในต้นฉบับภาษากรีก กับการเรียงคำในฉบับแปลภาษาอังกฤษ และภาษาไทยไม่เหมือนกัน ในภาษากรีกมีเขียนว่า του σωτηρος ημων θεου (ทู โซเท-รอส เฮ-โมน เฮ-อู) ซึ่งควรแปลตรงตามตัวอักษรว่า “พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้า” นอกจากนั้น คำว่า เฮ-อู (พระเจ้า) ได้นำคำว่า ος (โฮส ตรงกับคำว่า “ซึ่ง”) ซึ่งขึ้นต้นข้อที่ 4 เพราะฉะนั้น ทั้งข้อที่ 3 และ 4 ได้เปิดเผยความปรารถนาของความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ (the deity of Jesus Christ) ที่พระองค์ทรงมีตั้งแต่อดีตกาล ไม่ใช่ความปรารถนาของความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ (the humanity of Jesus Christ) อะไรคือความปรารถนาของความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์? ทำไมพระคริสต์จึงทรงยอมกลายเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์? พระองค์ทรงปรารถนาว่า มนุษย์ทุกคน

ในประวัติศาสตร์จะได้รับความรอด พระองค์ทรงรักทุกคนด้วยความรักอันไม่มีเงื่อนไข และพระองค์ทรงไม่ลำเอียงต่อใคร หนึ่ง พระองค์ก็ทรงปรารถนาให้ผู้เชื่อทุกคนจะมี “ความรู้ที่เหนือกว่า” คือ พระองค์ทรงปรารถนาให้ผู้เชื่อทุกคนได้เรียน จดจำ และปฏิบัติตามหลักคำสอนพระคัมภีร์ เพื่อจะสามารถมีชัยชนะในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ความปรารถนาของความเป็นพระเจ้าของพระบุตรอาศัยพื้นฐานจากความคิด ไม่ใช่อารมณ์ ความปรารถนาที่ถูกต้องมีรากฐานบนความคิดที่ถูกต้องเสมอ ใน 1 ทิโมธี 2:5 เราได้อ่านถึงการตัดสินใจของพระบุตรที่จะยอมเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ เพื่อว่าพระเจ้าจะสามารถประทานชีวิตนิรันดร์แก่มนุษยชาติ และทรงประทานชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ทุกคนที่ตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน ในข้อที่ 6 เราได้อ่านถึงการกระทำของพระองค์ คือการทรงไถ่บาป ดังนั้น 1 ทิโมธี 2:3-6 ยังสอนถึงความสัมพันธ์ที่ถูกต้องระหว่างการคิดและการกระทำ คือ ก่อนอื่นเราต้องมีความคิดที่ถูกต้อง จากนั้นก็ต้องมีการตัดสินใจที่ถูกต้อง และการกระทำที่ถูกต้องเป็นผลภายหลังจากการคิด และการตัดสินใจที่ถูกต้อง

เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงยุติธรรมต่อทุกคนอย่างสมบูรณ์แบบ คุณเองจึงควรยุติธรรมและไม่ลำเอียง องค์พระเยซูคริสต์ไม่ได้มีท่าทีต่อคนรวยหรือคนที่มีอิทธิพลต่างไปจากผู้ที่ยากจนและไม่มีอิทธิพลในสังคม

2:2-4. เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขอมช่อเข้ามาด้วย และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชิญท่านหนึ่งนี่ในที่นั่งอันดีเถิด” [ที่นั่งอันมีเกียรติ] และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “จงนั่งอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งแทมที่เท้าของเราเถิด” พวกท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ
พระเจ้าทรงไม่ลำเอียงต่อใคร พระองค์ทรงเสนอความรอดแก่มนุษย์ทุกคน

ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์มีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน [พระเจ้าทรงไม่ลำเอียง] เพราะว่าทุกคนทำบาป [โดยทุกคนเข้าส่วนใน

บาปของอาดัมตั้งแต่เกิด] และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า [พลาตที่จะบรรลุมাত্রฐาน
ความชอบธรรมของพระเจ้า]

(โรม 3:22, 23)

อนึ่ง แผนการของพระเจ้าไม่ได้ล้าเอียงต่อผู้เชื่อคนใด ในยุคคริสตจักรผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิ์และ
โอกาสเทียมเท่ากันในฐานะที่เป็นบุตรในพระราชวงศ์ของพระเจ้า ในชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรง
จัดเตรียมให้เรา เชื่อชาติ วัฒนธรรม ฐานะทางสังคม การเงิน หรือเพศ ไม่มีผลต่อสถานะฝ่ายวิญญาณ
ของผู้เชื่อแต่อย่างใด

จะไม่มีเป็นยิวหรือกรีก จะไม่มีเป็นทาสหรือไท จะไม่มีเป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:28)

เมื่อผู้เชื่อได้เข้าประชุมที่จะฟังพระคำของพระเจ้า ทุกคนควรได้รับการเอาใจใส่อย่างเท่าเทียมกัน
เมื่อผู้นำหรือปฏิคมของคริสตจักรได้เอาใจใส่และดูแลคริสเตียนที่ร่ำรวยอย่างเป็นพิเศษ แต่เพิกเฉยหรือ
ดูถูกคริสเตียนที่ยากจน เขากำลังปฏิบัติตามมาตรฐานที่มาจากค่านิยมของโลก แทนที่จะปฏิบัติตาม
มาตรฐานอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า อย่างที่เราได้อ่านในข้อข้างบน การแยกกลุ่ม หรือการแบ่งแยกผู้
เชื่อตามเชื้อชาติ วัฒนธรรม ฐานะทางสังคมและการเงิน หรือเพศ ไม่ได้มีส่วนในชีวิตฝ่ายวิญญาณแม้แต่
น้อย

**2:5. พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด [จงตั้งใจเรียน] พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้
เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ [หลักคำสอนพระคัมภีร์] และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร [รางวัลและ
พระพรพิเศษ] ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ**

การที่ผู้เชื่ออาจยากจนไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ และการที่ผู้เชื่ออาจร่ำรวย
ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ มาระโกได้บันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับหญิงม่ายที่ยากจน ซึ่ง
เป็นผู้เชื่อที่เติบโตมากแล้ว

พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงิน
มาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้ มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจน
เอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวก
ของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ใส่
ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ นั้น เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้
ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขจัดสนที่ สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จน
หมด” (มาระโก 12:41-44)

ชาวยิวไม่ได้เดินถูงถวายเหมือนที่คริสตจักรมักจะทำในปัจจุบัน แต่จะจัดที่ใส่เงินไว้ ผู้หญิงในเรื่อง
นี้ไม่มีสามีแล้ว และอาจไม่มีครอบครัวด้วย จากการที่พระเยซูคริสต์ทรงอธิบายเกี่ยวกับการถวายเงิน
จากหญิงม่ายคนนี้ เราสามารถเข้าใจถึงสถานะฝ่ายวิญญาณของเธอได้ คือ เธอมีชีวิตที่อัสจรรยเพราะ
ความสัมพันธ์ที่ติดสนิทกับพระเจ้าและความมั่นใจในพระองค์ เธอทราบแก่ใจว่า ทราบใดที่พระเจ้าทรงมี
พระประสงค์สำหรับชีวิตของเธอ พระองค์จะยังทรงจัดเตรียมปัจจัยสำคัญอย่างวันต่อวัน เธอไม่ได้ห่วงเงิน
จึงสามารถเอาเงินทั้งหมดของเธอใส่ถูงถวายโดยไม่กลัวว่าจะขจัดสน ไม่เหมือนที่หลายคนมักจะคิด ความ
มั่นคงของเธออยู่ในพระผู้เป็นเจ้า

มีผู้หญิงหลายคนซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ซึ่งมักจะสงสารตัวเองหรือมีความขมขื่น อย่างไรก็ตาม
ตาม แม่่ม่ายในเรื่องนี้ไม่ได้โต้ตอบต่อความยากลำบากเพราะเธอมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่มหัศจรรย์ เธอได้
เรียนหลักการซึ่งผู้เชื่อหลายคนมากจะรู้จักในชีวิตของตน คือ เธอสามารถชนะปัญหาความเหงาด้วย
ความสัมพันธ์ที่เธอมีกับพระเจ้า เธอไม่ได้สงสารตัวเอง และไม่ต้องให้คนอื่นมาสงสารเธอ เธอไม่ได้บ่น
แต่เธอได้ฝากชีวิตของเธอไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เธอได้สำนึกและ
เห็นคุณค่าในพระคุณพระเจ้าและหลักคำสอนพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าเธออาจไปจากพระวิหารทั้งที่หมดตัว
แต่เธอวางใจในพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงดูแลเธอต่อไป เธอไม่ได้เพียงแสดงความเชื่อในแผนการที่พระ
เจ้าทรงมีต่อชีวิตของเธอ แต่การถวายทรัพย์ของเธอได้รับแรงจูงใจจากความรักที่เธอมีต่อพระองค์

ทัศนคติของพระผู้เป็นเจ้าต่อสถานการณ์นี้คงต่างกันมากกับผู้นำของคริสตจักรบางคน พระองค์
ทรงมองถึงทัศนคติและแรงจูงใจของผู้ที่ถวายทรัพย์ แต่มีศิษยาภิบาลบางคนที่ชอบบกล่าวถึงและยกย่อง
สมาชิกที่ให้เงินเยอะ ซึ่งการนี้เป็นการปลุกดันสมาชิกที่ร่ำรวยคนอื่นให้ถวายเงินจำนวนมากแก่

คริสตจักร โดยหวังจะได้ฟังคำชมเชยจากธรรมชาติ ในขณะเดียวกันนั้น ผู้ที่ไม่สามารถถวายเป็นเงินมากก็ จะรู้สึกต่ำต้อย และอาจรู้สึกผิด

ผู้เชื่อทุกคน ไม่ว่าจะยากจนหรือร่ำรวย ได้รับการทรงเลือกโดยพระเจ้าที่จะเป็นคนที่ไม่มีในหลักคำสอน พระคัมภีร์ และที่จะได้รับมรดกพิเศษ อย่างไรก็ตาม มีแต่ผู้เชื่อที่ได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเยซูซึ่งจะ กลายเป็นรัชทายาทกับพระองค์ หมายถึง จะได้รับบำเหน็จและพระพรพิเศษที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่ ผู้ที่รักพระองค์ (ยากอบ 1:12)

และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาท ในด้านหนึ่งเราคือทายาทของพระเจ้า [โดย ตำแหน่งที่เราอยู่ในพระคริสต์] และในอีกด้านหนึ่ง เป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ [ขึ้นอยู่กับ การเติบโตฝ่ายวิญญาณของเรา] หากเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมาณด้วยกันกับพระองค์ [การทนทุกข์ ประเภทไม่สมควรได้รับ ซึ่งมีไว้เฉพาะผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว] เราทั้งหลายจะได้ส่งราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย [การรับมรดกจะถวายเกียรติแต่พระเจ้า] (โรม 8:17)

โดยสรุป ผู้เชื่อทุกคนเป็นรัชทายาทของพระบิดาตลอดไปเป็นนิรันดร์ แต่ถ้าคุณอยากจะเป็นรัชทายาทของพระคริสต์ คุณจะต้องกระทำชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณให้สำเร็จ เช่นเดียวกับการที่ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้ทรงกระทำ

2:6-7. “แต่ท่านทั้งหลาย [หมายถึงปฏิคม และคนใดในที่ประชุมที่แสดงท่าทีลำเอียง] ได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐ [พระเยซูคริสต์] ซึ่งใช้เรียกท่าน [คริสเตียน]

ในฐานะเป็นคริสเตียน เราเป็นเอกอัครราชทูตของพระเยซูคริสต์ (ambassadors of Christ) หมายความว่า เราเป็นผู้แทนพระองค์บนโลก หากเราทำสิ่งที่น่าอาย ก็เป็นการทำให้พระนามของพระองค์เสียเกียรติ พระองค์ทรงยุติธรรมต่อมนุษย์ทุกคน ดังนั้น หากเราดูถูกหรือกระทำการไม่ยุติธรรมต่อผู้อื่น เรากำลังทำให้พระเยซูคริสต์และพระนามของพระองค์เสียเกียรติ มีคริสเตียนชาวโครีนธ์ที่มั่งมีบางคนที่ใช้อำนาจและอิทธิพลของเขาในทางที่ผิด โดยจับคนจนบางคนไว้ แล้วลากเขามายังศาลโดยที่ไม่สนใจกระบวนการของกฎหมาย ดูเหมือนว่าคนมั่งมีที่เข้ามาในที่ประชุมซึ่งยากอบพูดถึงนั้น

กระทำผิดเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ปฏิคมและคนใดในที่ประชุมยังใส่ใจคนมั่งมีคนนั้นเพื่อที่จะได้รับผลประโยชน์จากเขา กลุ่มคนมั่งมีที่อยู่ในเมืองโครีนธ์ได้สบประมาทพระนามอันเลิศประเสริฐของพระคริสต์ แต่ปฏิคมและคนใดในที่ประชุมซึ่งได้ชื่อว่า “คริสเตียน” ได้เห็นแก่หน้าพวกที่สบประมาทเหล่านั้น

2:8. อย่างไรก็ตาม ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จตามพระบัญญัติตามพระคัมภีร์ที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” [เลวีนิติ 19:18] แล้ว ท่านทั้งหลายกำลังประพฤติดี [ปฏิบัติถูกต้อง] อยู่

พระราชบัญญัติ คำจำกัดความและการอธิบาย

เราได้พบพระบัญญัติ [ภาษาอังกฤษแปลว่า the Royal Law] ในสามยุคแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ได้แก่ ยุคอิสราเอล ยุคแห่งพระเยซูคริสต์ และยุคคริสตจักร และในทุกยุคนั้นก็มีความหมายไม่เหมือนกันบ้าง ผู้เชื่อในยุคอิสราเอลไม่สามารถปฏิบัติพระบัญญัติได้ในระดับสูงเท่าความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์หรือผู้เชื่อในยุคคริสตจักร พระบัญญัติไม่ได้ถูกเรียกว่า “พระบัญญัติ” จนกระทั่งยุคคริสตจักร แต่ยังมีอ้างอิงถึงพระบัญญัติครั้งแรกในเลวีนิติ 19:18 “เจ้าอย่าแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า [ชาวยิวด้วยกัน] แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเจ้า”

พระบัญญัติในยุคอิสราเอล

ผู้เชื่อในสมัยอิสราเอลรับคำบัญชาที่จะกระทำต่อผู้อื่นด้วยความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรม เหมือนที่เขาจะกระทำต่อตนเอง และถ้ามีชาวยิวด้วยกันกระทำไม่ยุติธรรมต่อเขาด้วยความเชื่อเขาควรฝากเรื่องนั้นไว้กับศาลสูงสุดแห่งสวรรค์ แทนที่จะแก้แค้นเอง อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อชาวยิวพวกนี้ *ไม่ได้* รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือมีหลักคำสอนพระคัมภีร์เท่ากับที่พระเยซูคริสต์หรือผู้เชื่อในยุคคริสตจักรมี ดังนั้น ด้วยข้อจำกัดเหล่านี้ พวกเขาจึงไม่เคยรับคำบัญชาที่จะรักศัตรู หรือที่จะอธิษฐานเพื่อพวกเขา

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าว่าพระราชบัญญัติถูกเปิดเผยในยุคอิสราเอล แต่ไม่ได้มีใครกระทำให้สำเร็จจนถึงพระเยซูได้ถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขนในฐานะเป็นตัวแทนที่ได้รับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปของศัตรูของพระองค์

พระบัญญัติในยุคแห่งพระเยซูคริสต์

คำว่า “พระบัญญัติ” ได้รับชื่อเรียกนี้จากพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง ในฐานะเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ชั่วนิรันดร์ และในฐานะเป็นบุตรดาวิด พระองค์ยังทรงได้รับตำแหน่งในพระราชวงศ์ของมนุษย์ที่สูงที่สุด ความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์กลายเป็นส่วนหนึ่งของกลศาสตร์ฝ่ายวิญญาณที่บังเกิดขึ้นภายในจิตใจของพระองค์ ซึ่งกระทำให้พระองค์สามารถยอมแบกบาปของมนุษย์ทุกคนที่ไม้กางเขนด้วยความเต็มใจ “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39); “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

การกระทำให้พระบัญญัติสำเร็จ คือการที่รักเพื่อนบ้านด้วยความรักที่ไม่มีเงื่อนไข⁵ ต้องการคุณธรรมจากผู้เชื่อ หากจะกระทำพระบัญญัติถึงขั้นสูงสุด ก็ต้องการคุณธรรมที่สูงที่สุด เพราะฉะนั้น มีเพียงผู้เดียวที่สามารถบรรลุพระบัญญัติได้อย่างสูงสุด และนั่นคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นรัชทายาทในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์

พระเยซูคริสต์ทรงกล่าวถึงพระบัญญัติในมัทธิว 19:19 “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” และอีกครั้งในมัทธิว 22:37-39 “พระเยซูทรงตอบเขาว่า ‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า’ นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ”

พระเยซูคริสต์เองทรงกระทำพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งสองข้อนี้ให้สำเร็จ เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน เพราะความรักส่วนตัวที่พระองค์ทรงมีต่อพระบิดา พระองค์จึงได้ยินยอมที่จะรับ

5. บางทีก็เรียกว่าความรักไม่ส่วนตัว (impersonal love) เพราะความรักอันไม่มีเงื่อนไขไม่จำเป็นที่เราต้องรู้จักเขาอย่างเป็นการส่วนตัว

การทรงพิพากษาลงโทษสำหรับบาปทุกประการในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ พระองค์ทรงประยุกต์คำบัญชา “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” แก่มนุษย์ทุกคนแห่งประวัติศาสตร์

พระบัญญัติในยุคคริสต์จักร

สำหรับพระเยซูคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน คำว่า “เพื่อนบ้าน” หมายถึงมนุษย์ทุกคนในประวัติศาสตร์ “และพระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช้แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2) พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่งนี้ให้เราเพราะพระองค์ได้พัฒนาคุณธรรม และความถ่อมใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากชีวิตฝ่ายวิญญาณของพระองค์ ตอนนี้ เราซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ ได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณอันเดียวกันกับที่ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทรงใช้ในเวลาทีพระองค์ทรงอยู่บนโลก นั้นหมายความว่า เราสามารถมีความรักไม่ส่วนตัวและไม่มีเงื่อนไข ต่อมนุษย์ทุกคนเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงมี

ในลูกา 6:27-36 พระเยซูกำลังตรัสสอนแก่คนสมัยนั้น เป็นคำสอนถึงหลักการและการประยุกต์ใช้ที่เกี่ยวกับความรักไม่ส่วนตัว

“แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน จงอวยพรแก่คนที่ชังท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง [ดูหมิ่นคุณ] จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน [หากทำแบบนี้ในบางประเทศก็ทำคุณหมดตัวทันที] และถ้าใครริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาป [ผู้ที่ไม่เชื่อ] ก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาก็คงจะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาป [ผู้ที่ไม่เชื่อ] ก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาก็คงจะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บ้าเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตร [อย่างมีคุณค่า] ของผู้สูงสุด

เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจึงมีความเมตตากรุณา [จงปฏิบัติจากความคิดที่สะท้อนถึงพระคุณของพระเจ้า เป็นทัศนคติที่ต่างจากความสงสารซึ่งมาจากอารมณ์] เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา (ลูกา 6:27-36)

โดยได้รับแรงจูงใจจากความรักส่วนตัวที่มีต่อพระบิดา ผู้เชื่อสามารถประยุกต์ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ ซึ่งเป็นการที่เขากำลังกระทำตามพระบัญญัติภายใต้หลักการว่า “การทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยวิธีที่ถูกต้อง จึงเป็นการที่ถูกตอ้ง” เพราะฉะนั้น แทนที่จะแก้ไขปัญหาคความสัมพันธ์ที่มีกับผู้อื่นด้วยการกระทำบาป เราได้แก้ไขปัญหาด้วยชีวิตฝ่ายวิญญาณอันอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เรา

อาจารย์เปาโลได้สอนเรื่องนี้ ท่านเขียนว่า “เพราะว่า พระบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ” (กาลาเทีย 5:14)

ท่านก็ได้เขียนว่า

จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี และจงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ จงมีความคิดที่ตรงกัน [มุมมองของพระเจ้า] ต่อกันละกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าประเมินตัวว่าฉลาด อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง ถ้าเป็นไปได้ トラบาใดที่ขึ้นอยู่กั่บท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้ว [เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 และข้ออื่น ๆ] ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง” เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขา รับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสุขของท่านที่ลูกโปลงไว้บนศีรษะของเขา อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

(โรม 12:14-21)

หลักการเกี่ยวกับพระบัญญัติ

1. ความรักไม่ส่วนตัว (ซึ่งถูกเรียกว่า พระบัญญัติ ในยากอบ 2:8) เป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่สำคัญแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ
2. เมื่อคุณพยายามแก้ไขปัญหาด้วยบาป คุณทำให้ปัญหานั้นทวีขึ้น และนำการติสอนจากพระเจ้ามาถึงคุณ
3. แทนที่จะตอบโต้บาปของผู้อื่นด้วยบาป ความรักไม่ส่วนตัวได้เผชิญหน้าบาปนั้นด้วยการแก้ไขปัญหาคจากพระเจ้า
4. หากจะกระทำตามพระบัญญัติของพระเจ้า คุณธรรมของผู้ที่ถูกทดสอบต้องใหญ่กว่าความน่ารังเกียจของผู้ที่นำการทดสอบนั้นมา คุณธรรมของผู้เชื่อได้รับแรงจูงใจจากความรักส่วนตัวที่เขามีต่อพระเจ้า และแสดงออกด้วยความรักไม่ส่วนตัวที่เขามีต่อเพื่อนมนุษย์
5. เรากลายเป็นรัชทายาทในพระราชวงศ์ของพระเจ้า ณ เวลารอด ผู้เชื่อที่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติในเวลาที่ยังอยู่บนโลกจะได้รับพระพรอันเลิศประเสริฐเมื่ออยู่บนสวรรค์แล้ว

2:9-11 แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน [ลำเอียง] ท่านก็กระทำบาป และตามพระบัญญัติ [เลวีนิติ 19:18] ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว เพราะว่าผู้รักษารธรรมบัญญัติ [ของโมเสส] ได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็กลายเป็น [γίνωμα / กิโนมัย] ผู้ผิดธรรมบัญญัติ [ของโมเสส] ทั้งหมด [หลังจากได้รับการพิจารณาจากศาล] ด้วยว่าผู้ที่ [โมเสส] ได้กล่าวว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา’ ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า ‘อย่าฆ่าคน’ แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผิวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็กลายเป็น [กิโนมัย] ผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ [ของโมเสส]

ในทั้งข้อ 10 และ 11 ท่านยากอบใช้คำว่า กิโนมัย พระคำของพระเจ้าทรงเห็นตรงกันกับหลักการว่า ถึงแม้มีคนถูกฟ้องว่ากระทำผิด แต่เขายังเป็นคนบริสุทธิ์จึ้นกว่าถูกพิสูจน์ว่าผิดจริง เพราะฉะนั้น ในข้อ 10 ไม่ได้เขียนว่า “ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิด” และในข้อ 11 ก็ไม่ได้เขียนไว้ว่า “ท่านก็เป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ” ด้วยว่า การพิจารณาคดีที่ถูกตอ้งจะพิสูจน์ว่าคนนั้นผิดจริงหรือไม่ ถ้าผิดจริงเขาก็ กลายเป็น ผู้ที่ละเมิดกฎ (ธรรมบัญญัติ) แล้ว

การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส

หากมีคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในประเทศอิสราเอลกระทำผิดกฎตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เขาก็จะถูกพิจารณาผิด แล้วถูกทำโทษภายใต้ระบบศาลของอิสราเอล หรือไม่ก็โดยศาลสูงสุดแห่งสวรรค์ ในทั้งสองกรณีนี้ จำเลยจะถูกถือว่าบริสุทธิ์จนกว่าศาลจะสามารถพิสูจน์ว่าเขากระทำผิดจริง ส่วนผู้กระทำผิดต่อ เลวีนิติ 19:18 ผู้นั้นได้ถูกพิจารณาผิดโดยศาลแห่งสวรรค์ตั้งแต่อดีตกาลแล้ว ในคดีนี้ จะมีบุคคลหนึ่งแห่งตรีเอกานุภาพซึ่งจะดำเนินคดีในฐานะเป็นผู้พิพากษา หลังจากที่ผู้พิพากษาทรงสดับฟังข้อเท็จจริงทั้งหมดแล้ว ผู้พิพากษาจะทรงแถลงคำตัดสิน

มีชาวยิวที่เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์หลายคนพยายามรักษารวมธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไว้ โดยคิดว่านั่นคือการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณในยุคคริสตจักร (การถือกฎศาสนาอย่างนี้ได้ยับยั้งการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนที่คริสตจักรเยรูซาเล็ม) ความจริงคือ คริสเตียนเหล่านี้เชื่อว่าเขากำลังรักษารวมธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไว้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่เขายังละเมิดกฎของโมเสส ด้วยการกระทำการฆาตกรรมทางความคิดและการล่วงประเวณีทางความคิดเช่นเดียวกัน โดยการอ้างหลักการว่า การกระทำผิดที่ข้อเดียวทำให้กลายเป็นผู้ผิดธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมด ยากอบจึงเผยให้พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาได้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เพื่อเขาจะเลิกปฏิบัติตามกฎศาสนา และหันมาสนใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง เราไม่ได้พบกับชีวิตฝ่ายวิญญาณในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ซึ่งเน้นศีลธรรมและระบบพิธีกรรม แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราได้รับการเปิดเผยในจดหมายฝากในพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ เป็นระบบซึ่งพระคริสต์ทรงแต่งตั้งให้ผู้เชื่อทุกคนเป็นบุตรโอรสในพระราชวงศ์ของพระองค์ ชีวิตฝ่ายวิญญาณในยุคคริสตจักรเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อได้ปฏิบัติโดยรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถูกเรียกว่า “กฎแห่งเสรีภาพ”

ไม่มีใครสามารถกระทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้อย่างสมบูรณ์

ท่านยากอบใช้การล่วงประเวณีและการฆ่าคนเป็นตัวอย่าง เพราะทั้งสองสิ่งนี้สามารถเป็นบาปทั้งทางความคิดและการกระทำ ถึงแม้ว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ได้ล่วงประเวณีหรือฆ่าคนโดยการกระทำ แต่หลายคนได้ล่วงประเวณีในความคิด และคริสเตียนส่วนใหญ่ หากไม่ทุกคน ก็ต้องมีสักครั้งที่เขาได้

เกลียดชังผู้อื่น ซึ่งเป็นการฆ่าคนในความคิด (1 ยอห์น 3:14-15) แค่นี้ก็เป็นการละเมิดพระราชบัญญัติแล้ว

15

ในพระธรรมมัทธิว 19:16-25 เราได้อ่านถึงการสนทนาระหว่างเศรษฐีหนุ่มและพระเยซูคริสต์ เศรษฐีหนุ่มคนนี้ได้คิดด้วยความเยอหยิ่งว่าความรอดผ่านการมีศีลธรรมและการกระทำดี และเขาสันนิษฐานว่าตนเองกระทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้อย่างสมบูรณ์แบบ จึงคิดว่าตนได้รอดแล้ว

(มัทธิว) 19:16 ดุเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

มีหลายคนที่ชอบถามคำถาม ไม่ใช่เพราะเขาต้องการได้ยินคำตอบแต่เพราะเหตุอื่น ส่วนชายคนนั้นเขาแค่อยากฟังพระเยซูยืนยันว่าสิ่งที่เขาคิดนั้นเป็นความจริง กล่าวคือ เขาได้กระทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสอย่างสมบูรณ์แบบ และรอดแล้ว

19:17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านถามเราถึงสิ่งที่ดีทำไม ผู้ที่ดีมีแต่ผู้เดียว [พระเยซูคริสต์] ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต [มีชีวิตนิรันดร์โดยฟังการกระทำดี] ก็ให้ถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติไว้ [ทุกข้ออย่างสมบูรณ์แบบ]

พระเยซูคริสต์ทราบว่าเขาผู้นี้ไม่ปรารถนาที่จะรู้ความจริง จึงตอบคำถามด้วยอีกคำถามหนึ่ง พระองค์ทรงตอบผู้ที่แสวงหาความจริงด้วยวิธีหนึ่ง แต่จะตอบผู้ที่ไม่แสวงหาด้วยอีกวิธีหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงตรัสว่า “ผู้ที่ดีมีแต่ผู้เดียว” พระองค์กำลังท้าทายทัศนคติอันเยอหยิ่งที่เศรษฐีหนุ่มมีเกี่ยวกับตัวเอง พระองค์กำลังได้ถามว่าเขาได้เข้าใจในเรื่องการประสูติโดยหญิงพรหมจารี การที่พระเมสสิยาห์ทรงสภาพเป็นพระเจ้าและมนุษย์ในกายเดียวกัน (hypostatic union) หรือ พระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ (impeccability and perfection) และความสัมพันธ์ที่สิ่งเหล่านี้มีต่อความรอด อย่างไรก็ตาม เศรษฐีหนุ่มไม่รู้จักศาสนศาสตร์เลย และไม่สนใจที่จะรับความรอดผ่านพระเยซูคริสต์ ที่ยิ่งเลวร้ายกว่านั้น เมื่อพระเยซูได้ตรัสว่ามีแต่ผู้เดียวที่ดี เศรษฐีหนุ่มคิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงตัวเขาเอง! ผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งมีความถ่อมใจบ้างก็คงได้สำนึกว่าตัวเองเป็นคนบาป และจะแสดงความปรารถนาที่จะรู้จักพระเยซูคริสต์คือ “ผู้ที่ดีเพียงผู้เดียว” ผู้ซึ่งมีคุณธรรมอันสมบูรณ์แบบ และผู้เดียวซึ่งได้กระทำตามพระบัญญัติของ

โมเสสทุกประการ

19:18-20 คนนั้นถามว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสตอบว่า “อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เศรษฐีหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการ ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”

คำถามสุดท้ายนี้แสดงให้เห็นว่าคนนั้นไม่สนใจที่จะหาข้อมูลเกี่ยวกับพระคริสต์ แล้วถามอย่างไม่ใส่ใจว่า “ข้อใดบ้าง” เพราะความเย่อหยิ่งที่เขาได้พัฒนาจากการถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำดี (self-righteous arrogance) เขาจึงไม่มีความเคารพนับถือต่อพระเจ้าเป็นเจ้า เขาแค่อยากจะได้เห็นพระองค์ยกย่องความดีของเขา ด้วยว่าเขาเองเชื่อว่าเขาได้รักษาธรรมบัญญัติไว้อย่างครบสมบูรณ์แล้ว

ความเย่อหยิ่งนั้นทำให้เขาตบอดต่อความผิดพลาดและความบาปของตน เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รักษาธรรมบัญญัติ 5 ข้อแรกที่พระเยซูตรัสถึงนั้น (ถึงจะสำเร็จแต่ภายนอกก็ตาม) แต่เขาไม่ได้รักษาข้อสุดท้าย 5 ข้อแรกที่ต้องการศีลธรรมที่จะรักษาไว้ได้ (เพียงภายนอก คือโดยการกระทำ แต่ไม่จำเป็นต้องกระทำด้วยความคิด) แต่ข้อสุดท้ายต้องการคุณธรรมในระดับที่มีแต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งจะผลิตได้เท่านั้น เนื่องจากเศรษฐีหนุ่มคนนั้นเย่อหยิ่ง เขาไม่มีคุณธรรม และโดยเขาเป็นผู้ที่ไม่เชื่อ เขาก็จะไม่มีวันที่จะสามารถพัฒนาคุณธรรมถึงระดับซึ่งจำเป็นในการที่จะรักทุกคนที่เขาพบเจอในชีวิตประจำวัน ความจริงคือเขาเกลียดเพื่อนบ้านของตน เพราะเศรษฐีหนุ่มคนนั้นคิดว่าตัวเขาเองเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบที่สุด และเพื่อนบ้านเป็นคนบาป

ดังนั้น พระเยซูคริสต์ได้ยกธรรมบัญญัติ 5 ข้อซึ่งเกี่ยวกับศีลธรรม เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเศรษฐีหนุ่มคนนั้นได้รักษา 5 ข้อเหล่านั้นไว้ และเป็นคนมีศีลธรรมจริง แต่พระองค์ทราบว่าเศรษฐีหนุ่มไม่ได้รักษาบัญญัติที่ 6 ในขณะที่พระเยซูอ้างถึงพระบัญญัติข้อ 1-5 เศรษฐีหนุ่มเกิดความล้าพองขึ้นในจิตใจ แต่พอฟังข้อที่ 6 เขาต้องโกหกเพื่อที่จะรักษาภาพลวงแห่งความสมบูรณ์แบบไว้ เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าชายคนนั้นไม่ได้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง อย่างไรก็ตามเพื่อที่จะบังคับให้เขายอมรับความจริงว่าเขาไม่ได้รักเพื่อนบ้าน พระองค์ทรงบัญชาให้เขาแจกทรัพย์สมบัติของเขาให้แก่คนยากจน

19:21-22 และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน และท่านปรารถนาจริง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาและเป็นสาวกของเรา” เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก”

พระเยซูทรงทราบว่าชายคนนั้นต้องการที่จะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและรับความรอดผ่านความสามารถของตนเอง ไม่ใช่โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงต้องแสดงให้เห็นว่าเขาไม่สมบูรณ์แบบตามที่คิดไว้ เพราะฉะนั้น พระคริสต์ได้พิสูจน์ว่าเขาพลาดที่จะรักเพื่อนบ้านของตน เพราะถ้าเขาได้รักจริง เขาก็จะเต็มใจขายสิ่งของของตนและแจกให้คนอนาถา

สุดท้าย เขายังต้องเป็นทุกข์เพราะรู้แล้วว่าตนเองพลาดที่จะกระทำตามธรรมบัญญัติของโมเสส เขาจึงไม่สมบูรณ์แบบ เมื่อสำนึกในเรื่องนี้แล้ว เขาน่าจะหันมามองพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งสมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว อย่างไรก็ตาม เศรษฐีหนุ่มคนนั้นไม่สนใจในความรอดที่พระเจ้าทรงประทานด้วยพระคุณ จึงจากไป พระองค์จึงไม่มีโอกาสที่จะประกาศพระกิตติคุณให้เขาฟัง

เมื่อมีผู้ใดพยายามรับความรอดหรือพอพระทัยพระเจ้าผ่านระบบศีลธรรม ศาสนา หรือระบบการกระทำที่ดี คนนั้นได้ปฏิเสธนโยบายพระคุณของพระเจ้า และกำลังหลงในระบบการถือว่าตนชอบธรรม เพราะการถือศาสนาและการกระทำดี (legalism) ซึ่งได้มีอธิบายเพิ่มเติมด้วยหลักการเหล่านี้ คือ

1. ทั้งผู้ที่ไม่เชื่อ และผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์สามารถพัฒนาทักษะในการถือว่าตนเองชอบธรรมเพราะการถือศาสนาและการกระทำดี
2. มีบางข้อของธรรมบัญญัติของโมเสส (คือกฎต่างๆ ที่โมเสสระบุไว้สำหรับชนชาติอิสราเอล) ซึ่งแต่ละส่วนบุคคลจะไม่ละเมิดโดยเด็ดขาด ดังนั้น ผู้ที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะศาสนาและการกระทำดีจะยึดกฎบัญญัติเหล่านั้นไว้เป็นหลัก และมองข้ามข้อต่างๆ ที่เขากำลังละเมิดอยู่
3. ผู้ที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะศาสนาและการกระทำดีมักจะลืมนับว่าบาปทุกประการเป็นการกระทำผิดในสายพระเนตรของพระเจ้า
4. ผู้ที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะศาสนาและการกระทำดีชอบเน้นข้อบัญญัติซึ่งเขาสามารถรักษาไว้ แต่ผู้ที่สัตย์ซื่อกับตัวเองจะใส่ใจกับจุดอ่อนของตนในการหาทางแก้ไข

5. ผู้ที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะศาสนาและการกระทำดีมักจะมองข้ามบาปและจุดอ่อนของตนเอง แล้วใส่ใจกับความเข้มแข็งของตน จากกรณีนี้นี้เขาจะสร้างระบบแห่งความชอบธรรมของตนเอง ซึ่งจะเป็นรากฐานในการถูกผู้อื่น โดยเน้นบาปของคนนั้น และมองข้ามจุดเข้มแข็งของเขา

6. การละเมิดธรรมบัญญัติของโมเสสข้อใดเพียงข้อเดียว ทำให้ผู้นั้นเป็นคนบาป หลักการนี้ก็จริงเช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศชาติ คือ แค่คุณได้ผิดกฎหมายเพียงครั้งเดียวในชีวิต คุณก็กลายเป็นอาชญากร ถ้าคุณปล้นธนาคารเพียงครั้งเดียวแล้วถูกศาลพิจารณาว่าคุณผิดจริง ชื่อคุณจะถูกบันทึกไว้ตลอดชีวิต

2:12. ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ จะได้รับการประเมิณผล [การพิพากษา] ด้วยกฎ [ระบบ] แห่งเสรีภาพ

ในข้อนี้ท่านยากอบได้บัญชาให้ผู้เชื่อประยุกต์หลักการที่ได้เรียนมาใช้ในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ และเตรียมตัวที่จะได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระคริสต์หลังจากที่คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไปแล้ว นี่จะเป็นเวลาที่ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรจะได้รับการประเมิณผลจากชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน และเป็นเวลาที่การกระทำดีที่เขาได้ผลิตจากพลังมนุษย์ (เมื่ออยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้า) จะได้รับการพิพากษาและถูกเผาไป (1 โครินธ์ 3:12-15)

ชีวิตฝ่ายวิญญาณแห่งยุคคริสตจักรถูกเรียกว่า “ระบบแห่งเสรีภาพ” เพราะเป็นระบบที่ทำให้ผู้เชื่อสามารถรับใช้พระเจ้า พระเจ้าทรงประทานฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฤทธิ์เดชแห่งพระคำของพระองค์ เพื่อเราจะสามารถรับใช้พระองค์ได้อย่างเกิดผล หากเราปราศจากฤทธิ์เดชทั้งสองทางนี้เราจะยังเป็นทาสต่อธรรมชาติบาป ต่อซาตาน และต่อระบบโลกของมัน

การที่เรามีเสรีภาพในการรับใช้พระเจ้ก็หมายความว่าเราไม่ต้องรายงานตัวหรือเกรงใจผู้อื่นในการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเอง ศิษยาภิบาลไม่มีสิทธิ์ที่จะบีบบังคับให้สมาชิกของคริสตจักรรับใช้พระเจ้า และไม่มีสิทธิ์ที่จะถามคุณว่าคุณทำอะไรบ้างในการรับใช้พระองค์ ในฐานะที่คุณเป็นบุตรโอรสในพระราชวงศ์ของพระเจ้า คุณมีความเป็นส่วนตัว (สิทธิส่วนบุคคล) และอิสรภาพถึงที่สุดในการที่จะรับใช้พระเจ้า โดยไม่มีคนอื่นเข้ามาแทรกแซง ไม่ว่าคนนั้นมีตำแหน่งใดในคริสตจักรก็ตาม

2:13. เพราะว่าการพิพากษา [แก่การกระทำดีประเภท “ไม้ หน้้าแห้ง หรือ ฟาง” ของผู้เชื่อหลังจากที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไป] ที่ปราศจากเมตตาจากพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นแก่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติด้วยความเมตตาจากพระเจ้า ความเมตตาจากเจ้้านั้น [การที่ผู้เชื่อประยุกต์พระคุณของพระเจ้ามาใช้ในชีวิต] จะมีชัยชนะ [จะได้ไอ้อวด] ที่การประเมิณผล

พระเจ้าจะทรงพิพากษา (ทำลาย) การกระทำดีทุกประการที่คริสเตียนได้ทำจากพลังฝ่ายเนื้อหนัง ถึงแม้ว่ามนุษย์อาจเห็นว่าการกระทำดีเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่พระเจ้าทรงเกลียดชังการกระทำที่ผลิตมาจากเนื้อหนังเท่ากับการกระทำบาป (อิสยาห์ 64:6) เหตุฉะนั้น พระคริสต์จะไม่ทรงสำแดงความเมตตาจากพระเจ้าแก่การกระทำดีของมนุษย์ ซึ่งการกระทำนั้นจะต้องถูกทำลายในวันแห่งการพิพากษาและการประเมิณผล พระองค์จะทรงมอบรางวัลให้แก่ผู้เชื่อจากการที่เขาได้ปฏิบัติด้วยพระคุณ คือ เข้าใจและเห็นคุณค่าในพระคุณของพระเจ้า และได้ประยุกต์พระคุณของพระองค์ในชีวิตผ่านเครื่องมือการแก้ไขปัญหา เนื่องจากการเกิดผลจากการประยุกต์พระคุณเป็นสิ่งที่ถวายเกียรติแก่แหล่งแห่งพระคุณ การเกิดผลนั้นจึงถวายเกียรติแก่พระองค์

เนื่องจากข้อ 12 และ 13 เกี่ยวกับบัลลังก์แห่งการประเมิณผล และการพิพากษา (ในภาษากรีกใช้คำเดียวกัน แล้วแต่บริบทว่าผู้แปลควรจะแปลเป็นคำไหน) ของพระคริสต์ จึงขออธิบายถึงหลักการและการประยุกต์ใช้ ตาม 7 ข้อต่อไปนี้คือ

1. การที่พระคริสต์ทรงประเมิณผลชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทำให้การที่คริสเตียนประเมิณคริสเตียนเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะว่า ถ้าเราจะได้รับการประเมิณโดยพระคริสต์ในอนาคต ทำไมผู้เชื่อจึงต้องประเมิณและพิพากษาพี่น้องในเวลาที่เราอยู่บนโลก

แต่ตัวท่านแล้ว [ผู้เชื่อที่ยังไม่เติบโต] เหตุใดท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน [ผู้เชื่อที่โตแล้ว] หรือเหตุใดท่าน [ผู้เชื่อที่โตแล้ว] จึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน [ผู้เชื่อที่ยังไม่เติบโต] เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ (โรม 14:10)

2. พระคริสต์จะทรงพิพากษาการกระทำดีของมนุษย์ และทรงประเมิณการเกิดผลที่แท้จริง ซึ่งคริสเตียนได้กระทำจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์แห่งการประเมินผลของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับสิ่งที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดี [การเกิดผลดี ที่มาจากการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า] หรือชั่ว [การกระทำดีที่ผลิตจากพลังฝ่ายเนื้อหนัง] (2 โครินธ์ 5:10)

3. จะเป็นเวลาที่บางคนต้องเสียบำเหน็จไป บางคนก็จะได้รับ

เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้น ถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้น [วันแห่งการประเมินผล] จะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับค่าตอบแทน [พระพรเอสโครจะเป็นของเขาตลอดชั่ววันนั้น] ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทน [จะไม่ได้รับพระพรเอสโครนั้น] แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ [การกระทำดีของเขาจะต้องถูกเผาไปก่อนที่เขาจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์] (1 โครินธ์ 3:11-15)

4. ณ เวลาที่ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ จะได้รับกายนิรันดร์ [resurrection body] แต่จะถูกปฏิเสธเรื่องบำเหน็จ อย่างไรก็ตาม ไม่มีทางที่เขาจะเสียความรอดของเขาไป ประโยคเงื่อนไขที่อาจารย์เปาโลเขียนใน 2 ทิโมธี 2:11-13 เป็นประโยคเงื่อนไขชั้นที่ 1 (first class conditional sentences) ซึ่งหมายความว่าทุกประโยคเหล่านี้แสดงความจริงหรือไม่ก็สิ่งที่ผู้อ่านถือว่าเป็นความจริง

พระวาหะนั้นสัตย์จริง ถ้าเราตายกับพระองค์แล้ว [ซึ่งเป็นความจริง] เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน (2 ทิโมธี 2:11)

ถ้าเราทน [สามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณอย่างต่อเนื่องผ่านความกดดันในชีวิต] เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย [ในยุคพันปีของพระคริสต์] ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ [พลาดที่จะโตฝ่ายวิญญาณ

และถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้า] พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน [จะไม่ทรงมอบรางวัลให้] (2 ทิโมธี 2:12)

ผู้เชื่อจะได้รับรางวัลจากพระเยซูคริสต์ หรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาได้ปฏิบัติแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขาให้สำเร็จหรือไม่ วลี “ถ้าเราทน” หมายถึงการที่ผู้เชื่อศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อความกดดันและปัญหาต่างๆ ในชีวิตอย่างสม่ำเสมอ โดยไม่ได้ถูกหันเหจากเป้าหมาย “ถ้าเราทน” ก็หมายถึงการที่ผู้เชื่อได้พัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนจนเขาสามารถรักพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระเยซูคริสต์ เป็นการที่ผู้เชื่อได้ตอบสนองต่อความรักซึ่งพระเจ้าทรงมีต่อเขา ผู้เชื่อที่ได้เติบโตจนถึงความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณจะได้รับตำแหน่ง (เช่น นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี เสนาธิการ เป็นต้น) ในการครองโลกร่วมกับพระองค์ในยุคนั้น 1,000 ปีของพระคริสต์

ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ (วิวรณ์ 2:26)

พระคำของพระเจ้าคือความคิดของพระคริสต์ ถ้าคุณปฏิเสธที่จะให้พระคำของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ คุณกำลังปฏิเสธพระเยซูคริสต์ พระองค์จึงจะปฏิเสธที่จะมอบรางวัลให้คุณ เมื่อพระองค์ทรงประเมินผู้เชื่อทุกคนหลังจากที่คริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นไป อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ผู้เชื่อจะปฏิเสธพระองค์ แต่จะไม่วันที่เขาจะเสียความรอดไป

ถ้าเราไม่สัตย์ซื่อ พระองค์ก็ยังไม่ทรงสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ (2 ทิโมธี 2:13)

ถึงแม้จะมีคริสเตียนที่ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ตลอดชีวิตคริสเตียนของเขา แต่เขายังเข้าส่วนในพระองค์ตั้งแต่เวลารอด เพราะฉะนั้น ถ้าพระเยซูคริสต์จะทรงปฏิเสธผู้เชื่อคนนั้น ก็เท่ากับว่าพระองค์ได้ปฏิเสธพระองค์เอง ซึ่งเป็นความคิดที่เหลวไหลและหมิ่นประมาทพระองค์

5. ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณจะไม่ได้รับบำเหน็จที่บัลลังก์แห่งการประเมินผลของพระคริสต์

6. ดูหนังสือ การทนทุกข์ของคริสเตียน โดย ศจ. อาร์ บี. ธีม, จูเนียร์ (บทที่ 9)

ด้วยวาพินแผ่นดิน [จิตใจของผู้เชื่อ] ที่ได้ดูตมึมน้ำฝน [ได้ศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ผ่านศิษยาภิบาล] ที่ตกลงมาเนืองๆและงอกขึ้นมาเป็นต้นผัก [ผลฝ่ายวิญญาณ] ให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลาย [พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์] ที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า [ผู้เชื่อที่มีชัยชนะจะได้รับบำเหน็จของเขา] แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อย [ผู้เชื่อที่แพ้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณผลิตบาปและความชั่วซึ่งทำลายผู้อื่น] เกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว [เกือบถึงบาปซึ่งนำสู่ความตาย] ซึ่ง [การผลิตผลที่ไร้ประโยชน์ การกระทำดีจากฝ่ายเนื้อหนัง] ในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย

แต่ดูก่อนพวกที่รัก เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น [ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่รับการอธิบายในจดหมายฝากของพระคัมภีร์ใหม่ดีกว่าพระวิหารและระบบพิธีการ ซึ่งเป็นเพียงเงาของสิ่งที่ได้มาแล้ว] และสิ่งซึ่ง *มาพร้อม* กับความรอด ถึงแม้เราพูดอย่างนั้น [ผู้เขียนได้ตำหนิพวกเขาในข้อที่ 6] เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลิมการงาน [ตอนนี้กำลังเขียนถึงศิษยาภิบาลผู้สอนโดยเฉพาะ] และความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ ในการรับใช้ [สอนพระคำ] ต่อวิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่อย่างต่อเนื่อง [ศิษยาภิบาลที่รักพระเจ้าจะขยันที่จะศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ และสอนสมาชิกที่คริสตจักรของเขา] และเรา [พวกเรา ซึ่งเป็นศิษยาภิบาล] ปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริง เช่นเดียวกับเรา [ความตั้งใจในการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์] ให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย [จนถึงชีวิตจะสิ้นลง] เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้น [วีรบุรุษในอดีต] ที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก [พระพรพิเศษที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับทั้งโลกนี้ และชนวันรันดร์] (ฮีบรู 6: 7-12)

6. อาจารย์เปาโลนำกรึทาสมัยโบราณมาใช้เป็นการช่วยให้เห็นภาพของบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน [ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรทุกคน] แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว [คือ ผู้เชื่อที่มีชัยชนะในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา] เหตุฉะนั้นจึงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มวันร่วงโรยเลย [รางวัลนรันดร์แก่ผู้เชื่อที่มีชัยชนะ] ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้

อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกกลม [อาจารย์เปาโลหลีกเลี่ยงการแสวงหาความสุขอย่างไร้สติ โดยกระทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ เท่ากับการชกทุกหมัดถูกเป้า] แต่ข้าพเจ้ารับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ถูกไล่ออกจากสนามกีฬา [ถูกตัดสิทธิ์ที่จะรับรางวัล] (1 โครินธ์ 9:24-27)

7. พระคริสต์จะทรงมอบรางวัลแก่ผู้เชื่อตามที่เขาได้ประยุกต์พระคุณของพระเจ้ามาใช้ในชีวิตของเขา (ยาขอบ 2:12-13)

หลักการเกี่ยวกับพระคุณและความเมตตากรุณา

1. ผู้เชื่อซึ่งไม่ได้ปฏิบัติด้วยพระคุณ จะไม่สามารถรับรางวัลซึ่งพระองค์ทรงมอบให้ด้วยพระคุณ
2. เมื่อผู้เชื่อพลาดที่จะปฏิบัติภายใต้พระคุณ เขาจะไม่มี ความกรุณาเมตตา จะ ไม่ผลิตผลที่พึงอาศัยความกรุณาเมตตา และจะไม่ประยุกต์พระคุณพระเจ้ามาใช้ในการปฏิบัติต่อกันอื่น
3. ผู้เชื่อที่ไม่ได้ปฏิบัติชีวิตด้วยพระคุณจะไม่มี ความเมตตากรุณาต่อผู้อื่น จึงจะไม่มี การเกิดผลในด้านความเมตตากรุณานั้น
4. มีแต่ผู้เชื่อซึ่งมีความคิดของพระเยซูคริสต์ และดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า ซึ่งจะสามารถปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเมตตากรุณา
5. การกระทำซึ่งผู้เชื่อได้ผลิตในขณะที่เขาอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าจะถูกเผาไป มีคริสเตียนหลายคนซึ่งปฏิบัติตามพิธีกรรมและกฎศาสนา หรือตามอารมณ์ของตนเอง ซึ่งกระตือรือร้นในการกระทำดีและการรับใช้พระเจ้า ซึ่งเป็นการผลิตผลจากพลังฝ่ายเนื้อหนัง แต่การกระทำเหล่านั้นจะต้องถูกทำลายในที่สุด
6. การผลิตผลเพราะการปฏิบัติด้วยพระคุณ เป็นสิ่งที่ถวายเกียรติแด่แหล่งพระคุณ เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเมื่อผู้เชื่อได้รับรางวัล ณ บัลลังก์แห่งการประเมินผลของพระคริสต์

2:14 จะได้ประโยชน์อะไร พี่น้องของข้าพเจ้า หากจะมีใครว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ได้ผลิตผล ความเชื่อของเขาจะช่วยกู้เขา [ในเวลาที่เขาทุกข์หรือรับการทดสอบ] ได้หรือ [ต้องตอบ: ไม่ได้]

ประโยคเงื่อนไขชั้นที่ 3 (third class conditional sentence) ทำให้เราเข้าใจว่า ตลอดทั้งยุค คริสตจักรจะมีคริสเตียนที่อ้างว่าตนเองได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ แต่ เนื่องจากเขาได้ขาดหลักคำสอน พระคัมภีร์ภายในจิตใจของตน ขาดความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ และขาดความถ่อมใจ เขาจึงไม่สามารถ เกิดผลในชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนได้ (2 ทิโมธี 3:16, 17)

ข้อที่ 14 เริ่มต้นด้วยคำถามว่า “จะได้ประโยชน์อะไร” และข้อที่ 16 ก็จบท้ายด้วยคำถาม เช่นเดียวกัน เพราะข้อที่ 15 และ 16 เป็นตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นถึงหลักการที่ยาขอบพูดถึงในข้อที่ 14 ในตัวอย่างนั้น มีผู้เชื่อในพระคริสต์ซึ่งมีความเชื่อ แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาไม่มีประสิทธิภาพ จึง ไม่ได้เกิดผล ตอนจบบทนี้ อับราฮัมและราหับเป็นตัวอย่างของผู้เชื่อที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจ มีความเข้มแข็ง และมีความถ่อมใจ ด้วยความเข้มแข็งและความถ่อมใจ พวกเขาจึงสามารถประยุกต์พระ คำของพระเจ้าแก่สถานการณ์ที่กตดั้น ซึ่งเป็นการผลิตผลจากชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาทั้งสอง

การอธิบายความเชื่อ

ความเชื่อจำเป็นจะต้องมีสิ่งที่ถูกเชื่อ (faith must have an object) ในการที่รับความรอด เราได้ วางใจเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า คือ พระผู้ช่วยให้รอดที่สมบูรณ์แบบเป็นสิ่งที่ถูกเชื่อ (the object of faith) หลังจากเราได้รับความรอดแล้ว หลักคำสอนพระคัมภีร์จะต้องเป็นสิ่งที่ถูกเชื่อ ความเชื่อที่ปราศจากหลัก คำสอนพระคัมภีร์ภายในกระแสดความคิดไม่มีประโยชน์แก่เรา

มีนักประกาศบางคนที่ชอบตะโกนใส่ผู้ที่ไม่เชื่อว่า “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์!” แต่เขาไม่ได้อธิบาย อะไรเกี่ยวกับพระองค์หรือพันธกิจการทรงไถ่บาปที่พระองค์ทรงกระทำให้เราบนไม้กางเขน ผู้ที่ไม่เชื่อ จะวางใจเชื่อในผู้ที่เขาไม่รู้จักได้อย่างไร?

มีศิษยาภิบาลบางคนที่จะขอร้องสมาชิกคริสตจักรจากธรรมาสันว่า “พี่น้องเอ๋ย จงมีความเชื่อ เกิด!” แต่เขาไม่ได้สอนพระคำของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ความเชื่อของผู้เชื่อไม่มีประโยชน์หากไม่มีสิ่งที่ จะเชื่อได้

หากผู้เชื่อจะประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์ที่ยากลำบาก เขาจะต้องมีสามอย่างนี้ ก่อน

1. เขาต้องมีความรู้ในกระแสดความคิดเพียงพอที่จะจัดการกับปัญหานั้นได้ ความรู้นี้รวมถึงการเข้าใจใน เครื่องมือการแก้ไขปัญหา (problem solving devices) ซึ่งทำให้ผู้เชื่อสามารถประยุกต์หลักคำสอนพระ คัมภีร์มาใช้กับสถานการณ์ ความรู้ได้มาจากการฟังศิษยาภิบาลที่มีคุณสมบัติในการสอนพระคำของพระเจ้า อย่างสม่ำเสมอ ศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อและรับผิดชอบหน้าที่อย่างถูกต้องได้ศึกษาพระคำของพระเจ้า อย่างขะมักเขม้นและจะเน้นหลักคำสอนพระคัมภีร์เสมอ

2. เขาต้องมีความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ (spiritual strength) พอที่จะประยุกต์ความรู้ที่นั้นแก่ประสบการณ์ ความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณได้มาจากการเข้าใจ จดจำ และการสะสมวิชาต่างๆ จากพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจ พร้อมทั้งจะรับการประยุกต์นำมาใช้ ผู้เชื่อจะมีความเข้มแข็ง ก็ต่อเมื่อเขาได้มีความรอบรู้ในทุกวิชาในพระ คัมภีร์

3. เขาต้องมีความถ่อมใจซึ่งจำเป็นในการที่จะเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า ความถ่อมใจมาจากการที่จะ ยอมจำนนต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำ (ฮีบรู 5:8 ฟิลิปปี 2:8) นอกจากนี้แล้ว ยังมีบ่อยครั้งที่พระเจ้าจำต้องเตือนผู้เชื่อ ซึ่งช่วยพัฒนาความถ่อมใจและ การเชื่อฟังพระองค์ (ฮีบรู 12:6)

ในการสรุป ผู้เชื่อจำเป็นต้องพัฒนาทั้งความรู้ ความเข้มแข็ง และ ความถ่อมใจ

2:15-16. ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดขัดสนเรื่องนุ่งห่มและอาหารประจำวัน และมีคนใดในพวก ท่านกล่าวแก่เขาว่า “เชิญไปเป็นสุขเกิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเกิด” และไม่ได้ให้สิ่งที่เขาขัดสนนั้น จะเป็นประโยชน์อะไร

ท่านยาขอบไม่ได้บอกถึงสาเหตุซึ่งทำให้คุณนี้ต้องอดยาก เพราะเรื่องนี้เป็นแค่ตัวอย่างในการสอน เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและการขมเหง สถานการณ์เช่นนี้มีบ่อยครั้งในประวัติศาสตร์ คริสเตียนที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจและรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเต็มใจช่วยสองคนนี้ โดยเข้าใจว่านั่นเป็นน้ำพระทัยพระเจ้า และก็ถือว่าเป็นเกียรติที่ได้รับโอกาสช่วยพี่น้องในพระราชาวงศ์ของ พระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำของตนกำลังปฏิบัติภายใต้ชีวิตฝ่าย วิญญาณปลอม และไม่มีความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์เช่นนี้ ผู้เชื่อที่ถือว่าตนเองชอบธรรม

ทำหน้าที่ใจจดใจจ่อ เพราะฉะนั้น สิ่งที่เขาพูดไม่ตรงกับสิ่งที่เขาคิด เขาไม่สนใจผู้อื่น แต่จะพูดคำ
เปล่าๆ ว่า “ไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด” ผู้เชื่อที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่
สมเหตุสมผล คำพูดไม่ได้ทำให้คนอึดท้องหรือให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย

2:17. ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ผลิตผล มันก็ตายแล้ว [เป็นศพ] ตามมาตรฐานของตนเอง

นี่เป็นการอ้างถึงผู้เชื่อที่กำลังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังในข้อที่ 14-16 คำว่า “ตามมาตรฐานของมัน
เอง” เป็นสำนวนที่ทำให้ผู้อ่านต้องเข้าใจว่าความเชื่ออย่างเดียว คือความเชื่อที่ปราศจากหลักคำสอนใน
จิตใจ เป็นความเชื่อที่ตายแล้วเพราะผลิตผลไม่ได้ ความเชื่อต้องมีสิ่งที่ถูกเลี้ยงถึงก่อนที่ความเชื่อจะมี
ประโยชน์แก่เราได้ ในเวลารอด ความเชื่อของเราได้เลี้ยงพระเยซูคริสต์ และในการเรียนหลักคำสอนพระ
คัมภีร์ ความเชื่อของเราได้เลี้ยงที่พระคำของพระเจ้า เมื่อคุณได้ฟังการสอนพระคำของพระเจ้าจาก
ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณได้เกิดความเข้าใจในข้อมูลนั้นในเวทีเรียกเก็บข้อมูล
แห่งจิตใจ (the staging area of the soul) ถ้าคุณเชื่อว่าข้อมูลนั้นเป็นจริง พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถส่ง
(metabolize) ข้อมูลนั้นถึงช่องต่างๆ ในใจ พร้อมทั้งจะประยุกต์มาใช้ต่อประสบการณ์ กระบวนการนี้ถูก
เรียกว่า faith-perception (ความรู้ความเข้าใจผ่านระบบความเชื่อ) จากนั้น เมื่อคุณจะต้องประยุกต์ข้อมูล
นั้นด้วยความเชื่อ (faith-application) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงดึงข้อมูลนี้ให้เข้ามาในกระแสความคิด
เพื่อคุณจะนำความรู้ฝ่ายวิญญาณนี้ประยุกต์มาใช้ในความสัมพันธ์ที่มีกับพระเจ้า และประสบการณ์ชีวิต
ของคุณ (ยอห์น 14:26) ความเชื่อที่ปราศจากสิ่งที่ถูกเลี้ยงถึงแล้วช่วยอะไรไม่ได้ และไม่มีคุณค่าเลย

คริสเตียนทุกคนที่มีจิตใจปกติมีความเชื่อ แต่ถ้าขาดหลักคำสอนพระคัมภีร์เขาไม่สามารถ
ผลิตผลจากชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน เขาอาจทำกิจกรรมในการรับใช้พระเจ้ามากมาย แต่หากไม่มีหลัก
คำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจ เขาจะทำให้ผู้อื่นต้องเข้าใจผิดๆเกี่ยวกับน้ำพระทัย แผนการ และพระ
ประสงค์ของพระเจ้า และจะรับใช้พระองค์ด้วยแรงจูงใจที่ผิด ดังนั้น ผู้เชื่อคนที่วิ่งไปวิ่งมาโดยอ้างพระ
นามของพระเจ้า ได้แต่ผลิต “ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง” (1 โครินธ์ 3:12-15) การกระทำของเขาไร้คุณค่า

**2:18. แต่บางคน [a strawman] จะกล่าวว่า “คุณมีความเชื่อ แต่ฉันมีการประพฤติ [เป็นการกระทำ
เพียงภายนอก ไม่เกี่ยวกับการผลิตผลจากชีวิตฝ่ายวิญญาณ]” จงแสดงให้เห็นว่าข้าพเจ้าเห็นความเชื่อ**

**ของท่าน ที่ไม่มีการประพฤติตาม [ไม่ผลิตผล] และด้วยการประพฤติตาม ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าท่าน
เห็นความเชื่อของข้าพเจ้า**

ยากอบรู้จักวิธีการโต้ว่าที่ของชาวกรีก ซึ่งพวกเขาชอบแนะนำเหตุการณ์และบุคคลสมมุติเพื่อ
พิสูจน์ความคิดเห็น บุคคลที่ผิดอยู่ในเหตุการณ์สมมุตินั้นถูกเรียกว่าเป็น strawman (แปลตรงจาก
ภาษาอังกฤษมีความหมายว่า “มนุษย์ฟาง”)

ผู้เชื่อบางคนมีความคิดเห็นที่คริสเตียนไม่จำเป็นต้องศึกษาพระคำของพระเจ้ามากนัก เพียง
แสดงความเชื่อของตนผ่านการรับใช้พระเจ้าในสังคมก็พอแล้ว คนเหล่านี้ได้พลาดที่จะเข้าใจความสำคัญ
ของการที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจ พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าความเชื่อที่มีอยู่ในจิตใจของผู้เชื่อ
แล้วจำเป็นจะต้องอาศัยพระคำของพระเจ้า ความเชื่อที่แท้จริงจึงจะมีประโยชน์แก่เขา

อนึ่ง บุคคลสมมุติคนนี้หลงคิดว่า ถ้าไม่มีใครสามารถมองเห็นผลแห่งความเชื่อได้ นั่นหมายความว่า
ว่าคนนั้นไม่ได้ผลิตผลจริง ขอเตือนความจำว่าการผลิตผลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่เกี่ยวกับพฤติกรรมเพียง
ภายนอก แต่เป็นผลที่คนอื่นจะมองไม่เห็น (ภาษาอังกฤษเรียกว่า invisible production) เช่น ความรักที่ผู้
เชื่อมีต่อพระเจ้า การประยุกต์วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ (the Faith-rest drill) การเห็นคุณค่าใน
พระคุณของพระเจ้า และการสะท้อนพระคุณนั้นแก่ผู้อื่น (grace-orientation) การอธิษฐานส่วนตัว และ
การที่จะรักผู้อื่นด้วยความรักที่ไม่มีเงื่อนไข เป็นต้น

ในข้อนี้ บุคคลสมมุติคือชาวยิวที่ไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ ซึ่งสามารถประพฤติด้วยศีลธรรมและ
การกระทำดีจากพลังมนุษย์ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า คนนี้กำลังเปรียบเทียบชีวิตของตนกับชีวิตของ
ชาวยิวซึ่งเชื่อในพระคริสต์แต่กำลังพลาดในชีวิตฝ่ายวิญญาณ ชาวยิวที่ไม่เชื่อนั้นมีความเชื่อในพระเจ้า
แต่เขาไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาจึงกำลังบอกราวกับว่า “ดูซิ การประพฤติของฉัน
ดีกว่าการประพฤติของแก ความเชื่อที่ฉันมีในพระเจ้าจึงดีกว่าความเชื่อที่แกมีในพระเยซูคริสต์” บุคคล
สมมุติกำลังโจมตีความเชื่อของผู้เชื่อที่ไม่ได้ผลิตผล แต่แท้ที่จริงแล้ว ทั้งสองคนกำลังพลาดอยู่ ชาวยิวที่
ไม่เชื่อกำลังพลาดอยู่เพราะไม่ได้เลี้ยงความเชื่อของตนที่พระเยซูคริสต์ ส่วนชาวยิวที่เชื่อในพระคริสต์ก็
กำลังพลาดเพราะการปฏิเสธที่จะศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายใต้ระบบความเชื่อ หรือไม่ก็อาจได้
ศึกษาอยู่จริง แต่พลาดที่จะประยุกต์ความรู้ฝ่ายวิญญาณนั้นนำมาใช้ในชีวิต

ในข้อที่ 19 ยากอบจะพิสูจน์ให้เห็นว่าศาสนาของชาวยิวไม่ได้ช่วยให้รอด

2:19 ท่านเชื่อว่พระเจ้าทรงเป็นหนึ่ง นั้นจะเป็นประโยชน์แก่ท่านหรือ? แม้พวกปีศาจก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น

ชาวยิวเชื่อว่พระเจ้ามีจริง (เป็นศาสนาประเภท deism) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่การเชื่อในพระเจ้าอาจนำผู้หนึ่งให้ฟังพระกิตติคุณ แต่การเชื่อในพระเจ้าอย่างเดียวนำไม่ได้นำความรอดถึงใคร ด้วยเหตุนี้ชาวยิวที่ไม่เชื่อในพระคริสต์มีความเชื่อแต่นั้นไม่เกิดผลแก่เขา คือ พวกเขามีความเชื่อในพระเจ้า แต่ไม่มีความรอด

“นั่นจะเป็นประโยชน์แก่ท่านหรือ?” หรือที่อาจแปลว่ “ท่านทำดีแล้วหรือ?” มาจากสองคำ คือ คำว่ καὶὸς ποιεῖς (คาโธส พอย-เอส) ซึ่งเป็นคำถาม ไม่ใช่ประโยคบอกเล่า สมัยที่พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ใหม่ถูกเขียนขึ้นมา ภาษากรีกมีแต่ตัวอักษรใหญ่เท่านั้น และไม่มีการใช้วรรณยุกต์ การวรรค หรือการแยกย่อหน้า และไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน สิ่งเหล่านี้ไม่ได้รับการบันทึกลงจากพระเจ้าแต่ถูกแทรกเข้ามาในฉบับคัดลอกอีกหลายร้อยปีต่อมาเพื่อความสะดวกแก่ผู้อ่าน โดยทั่วไปแล้วผู้ที่รับผิดชอบการเรียบเรียงและจัดการคัดลอกในรูปแบบใหม่ก็ทำได้ดี แต่ยังมีกรณีผิดพลาดบ้าง ในข้อนี้เขาควรใส่เครื่องหมายคำถามท้ายประโยค แทนที่ให้อ่านเข้าใจว่เป็นประโยคบอกเล่า

ยากอบกำลังแสดงให้เห็นผ่านการเปรียบเทียบว่ความเชื่อที่ชาวยิวมีในพระเจ้าไม่ได้นำพวกเขามาถึงความรอด ปีศาจก็เชื่อในพระเจ้า แต่พวกมัน “กลัวจนตัวสั่น” พวกมันได้กบฏต่อพระเจ้าและแผนการของพระองค์ตั้งแต่ก่อนที่ประวัติศาสตร์ของมนุษย์จะเริ่มขึ้น ถึงแม้ว่พวกมันได้ปฏิเสธแผนการของพระเจ้า แต่พวกมันยังมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่าชาวยิวอีกหลายเท่า ปีศาจรู้ว่มีตรีเอกานุภาพ (the Trinity) ซึ่งเป็นการที่มีพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในพระเจ้าเดี่ยว และพวกมันก็รู้อีกว่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ แต่ชาวยิวได้ปฏิเสธความจริงอันสำคัญทั้งสองประเด็นนี้

ชาวยิวได้เกลียดชังปีศาจ จึงต้องถือการเปรียบเทียบนี้ว่เป็นการดูหมิ่น ยากอบกำลังบอกว่ความเชื่อของปีศาจก็ยิ่งดีกว่าความเชื่อของชาวยิวที่ไม่เชื่อ ความเชื่อของชาวยิวนั้นได้แต่ผลิตความดีของมนุษย์และความเย่อหยิ่ง แต่ความเชื่อของปีศาจผลิตความกลัว เพราะพวกมันรู้ว่าจะต้องมีวันหนึ่งทีพวกมันจะถูกโยนไปในบึงไฟนรกตลอดไปเป็นนิจ (มัทธิว 25:41)

2:20. แต่ [ὁε / เด] ท่านพร้อมที่จะเรียนรู้ โอ คนไร้ค่า [ว่างเปล่า หรือ ปราศจากความจริง] ว่ความเชื่อที่ปราศจากการเกิดผล ไม่มีประโยชน์ [ไม่ทำงาน]

คำว่ เด ‘แต่’ ให้อ่านเข้าใจว่ยากอบไม่ได้พูดถึงเรื่องของชาวยิวที่ไม่เชื่อแล้ว ตอนนี้อยากอบพูดถึงชาวยิวที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ซึ่งไม่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจพอ เหตุฉนั้น ความเชื่อของคนนี้ไม่สามารถทำงานได้ หากความเชื่อจะทำงานได้ มันต้องมีสิ่งที่ถูกเล็งถึงได้ (เป็น object of faith) เมื่อผู้เชื่อได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจมากแล้ว ความเชื่อจะสามารถประยุกต์ความจริงนั้นต่อพระเจ้า และต่อประสบการณ์และความกดดันในชีวิต

หากผู้เชื่อต้องการที่จะมีจิตใจที่เต็มด้วยความจริง เขาจำเป็นต้องตั้งใจฟังการสั่งสอนของศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ที่มีคุณสมบัติในการสอนพระคำของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เขาจะต้องตั้งใจฟังอย่างสม่ำเสมอและตลอดชีวิตของเขา จากนั้น ความเชื่อของเขาจะทำงานและจะสามารถเกิดผลได้

2:21. เมื่ออับราฮัมบิดาของเรา ได้พาอิสอัคบุตรของท่านมาถวาย [αυαφερω / อานะเฟร์โร “ยกให้”] บนแท่นบูชา จึงถูกประกาศว่ชอบธรรม [δικαιοω / ดีคัยโอ] เพราะการผลิผลไม่ใช่หรือ ก็ใช่

ประโยคคำถามในภาษากรีกนี้คาดหมายว่จะได้รับคำตอบว่ “ก็ใช่” เพราะขึ้นต้นด้วยคำปฏิเสธ ου [เป็น negative particle] เพราะฉนั้น เราควรตอบคำถามของยากอบว่ “ใช่” (อับราฮัมได้พิสูจน์ว่ตนเองชอบธรรมเพราะการผลิผลจริง)

มีกฎไวยากรณ์ในภาษากรีกซึ่งบอกว่ การกระทำของ aorist participle ต้องถือเป็นเหตุการณ์ที่มาก่อนการกระทำที่เขียนด้วยคำกริยาหลัก ในประโยคนี้ aorist participle คือคำว่ อานะเฟร์โร (ยกให้) และคำกริยาหลักคือ ดีคัยโอ (ได้ถูกประกาศว่ชอบธรรม) ดังนั้น อับราฮัมได้ยกบุตรของตนให้กับพระเจ้าก่อน แล้วได้ถูกประกาศว่ชอบธรรมเพราะการนั้น

อับราฮัมมีอายุ 75 ปีเมื่อเข้าแผ่นดินแห่งพันธสัญญา มีอายุ 100ปี เมื่ออิสอัคเกิดมา และคงมีอายุประมาณ 125 เมื่อท่านได้เชื่อฟังพระบัญชาที่จะถวายบุตรของท่านให้แด่พระเจ้า ดังนั้น อับราฮัมเป็นผู้เชื่ออย่างน้อย 50 ปีเมื่อได้รับการทดสอบนี้

ท่านได้รับการทดสอบที่ยิ่งใหญ่นี้เพราะท่านได้รับการเตรียมพร้อมผ่านการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณตลอดทั้ง 50 กว่าปีนั้น ท่านได้มีความชอบธรรมผ่านการเติบโตฝ่ายวิญญาณ (experiential righteousness) คือ ความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณที่ได้มาจากการเรียนรู้หลักคำสอนพระคัมภีร์หลายวิชา จากการมีค่านิยมที่ถูกต้องและการเรียงลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างถูกต้อง และ จากความถ่อมใจ ในการที่ท่านได้ถวายบุตรแต่พระเจ้า ท่านจำเป็นต้องมีความรู้ในหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากความตาย เป็นวิชาที่สำคัญมากเฉพาะการทดสอบนี้ (ฮีบรู 11:19)

2:22. ท่านทั้งหลายได้เห็นหรือไม่ว่า ความเชื่อ [การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ หรือ faith-rest drill] ได้ทำการร่วมกันกับความสำเร็จ [การเกิดผล] และจากความสำเร็จของท่าน ความเชื่อของท่านจึงกลายเป็นความเชื่อที่สมบูรณ์แบบ [τελειωω / เท็ล-เลโอ]

คำกรีกว่า συνεργεω (ซู-เนอร์-เกโอ ทำงานร่วมกัน) เขียนในรูปแบบ pro-gressive present of duration ซึ่งหมายความว่าท่านเริ่มที่จะรู้จักวิธีในการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ (faith-rest drill) ตั้งแต่เวลาหนึ่งในอดีต และดำเนินไปถึงอีกเวลาหนึ่งในอดีต ในบริบทนี้จุดจบสมบูรณ์นั้นตรงกับเวลาที่เขาได้ถวายอิสอัคให้แต่พระเจ้า ยิ่งคุณมีความสามารถในการประยุกต์วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ คุณก็ยิ่งจะมีความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ เพราะเหตุความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของอับราฮัม ท่านจะรับรางวัลที่สูงสุดเท่าที่มีในสมัยของบรรพบุรุษของอิสราเอล (the Patriarchal period)

วิธีการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อได้ร่วมทำงานพร้อมกับความสำเร็จที่มีมาแล้ว พระเจ้าทรงจัดเตรียมการทดสอบ ผู้เชื่อที่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของตนจึงต้องนำหลักคำสอนนั้นมาประยุกต์ใช้ต่อการทดสอบนั้น หากผ่านการทดสอบแล้วก็ถือว่ามีความสำเร็จ เมื่อผู้เชื่อได้พัฒนาก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณ การทดสอบก็จะยากขึ้นตามขั้นตอน ซึ่งได้ผลิตความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม ตลอดทั้งชีวิตฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม พระเจ้าทรงจัดเตรียมการทดสอบหลายครั้ง ซึ่งช่วยให้ท่านกลายเป็นผู้เชื่อที่โตมากแล้ว ตอนนั้นอับราฮัมและซาราห์ได้เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ แต่พระองค์ทรงสัญญาแก่อับราฮัมว่า ถ้าท่านเชื่อว่าท่านจะมีบุตรชาย ท่านต้องตัดหนังปลายองคชาติของท่านออก (เข้าสู่หนัต) ซึ่งท่านได้กระทำ ณ เวลานั้นทั้งอับราฮัม และซาราห์ได้รับการฟื้นฟูทางร่างกาย ก็สามารถมีเพศสัมพันธ์และผลิตบุตรได้

หลังจากนั้นอีกประมาณ 25 ปี อับราฮัมก็ได้รับการทดสอบที่จะถวายอิสอัคนั้นให้แต่พระเจ้า ซึ่งท่านทำได้จริง นี่เป็นการพิสูจน์ว่าอับราฮัมได้ปฏิบัติด้วยความเชื่อถึงที่สุด คำกรีกว่า เท็ล-เลโอ หมายถึงสมบูรณ์แบบ ทำให้สมบูรณ์ ได้บรรลุเป้าหมาย ท่านได้บรรลุเป้าหมายโดยทำให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของท่านให้สำเร็จ

2:23. และพระคัมภีร์ [ปฐมกาล 15:6] ก็สำเร็จที่ว่า “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า [ได้ปฏิบัติด้วยความเชื่อซึ่งท่านสรุปจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่รู้จักเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากความตาย ตามฮีบรู 11:9] และพระองค์ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน [ท่านได้บรรลุความชอบธรรมที่สูง (experiential righteousness) เมื่อท่านได้ผ่านการทดสอบนี้บนภูเขาโมริยาห์] และท่านได้ชื่อว่า เป็นสหายของพระเจ้า [2 พงศาวดาร 20:7; อีสยาห์ 41:8]

ปฐมกาล 15:6 ได้บันทึกความรอดของอับราฮัม “และท่านได้เชื่อแล้ว [ในภาษาฮีบรูคำกริยานี้ถูกเขียนในรูปแบบไวยากรณ์ hiphil perfect ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าการ กระทำนี้เกิดขึ้นก่อนเรื่องหลักที่กำลังเล่าอยู่] ในพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน [ความชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ imputed righteousness]” อาจารย์เปาโลใช้อับราฮัมเป็นตัวอย่งในการอธิบายเรื่องความรอดแก่ชาวยิว ซึ่งได้อ้างข้อนี้จากฉบับแปล เซพ-ทิวจันท์ (Septuagint)

ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอะไรเรื่องอับราฮัม บรรพบุรุษของเราตามสายโลหิต [เป็นเชื้อชาติยิว] ถ้าอับราฮัมถูกประกาศว่าท่านชอบธรรมโดยพระเจ้า โดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าท่านไม่มีทางอย่างนั้น พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า [พระคริสต์] และเพราะความเชื่อตนเอง พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม” (โรม 4:1-3)

ในอีกด้านหนึ่ง ท่านยากอบกำลังประยุกต์ข้อนี้มาใช้กับความสำเร็จที่ทำให้อับราฮัม บรรลุเป้าหมายสูงสุดแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณของท่าน ไม่ใช่ความรอดของท่าน เนื่องจากอับราฮัมได้โตให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะสามารถโตได้ในสมัยของบรรพบุรุษ พระเจ้าจึงมอบอิสริยาภรณ์เป็น “มิตรสหายของพระองค์” ซึ่งเป็นนามเรียกที่คงมาพร้อมกับมงกุฎแห่งความชอบธรรม ความชอบธรรมของพระเจ้าได้รับรองในสิ่งที่อับ

ราฮัมได้ทำเพราะการที่เชื่อฟังพระองค์บนภูเขาโมริยาห์ ซึ่งตรงกับเงื่อนไขที่ทำให้ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรจะ
ได้รับมงกุฎแห่งความชอบธรรมเช่นเดียวกัน (2 ทิโมธี 4:8; วิวรรณ์ 3:11)

ดังนั้น ยากอบกำลังอธิบายถึงความยิ่งใหญ่ของชีวิตฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม เช่นเดียวกับผู้เขียน
พระธรรมฮีบรู

“เพราะอับราฮัมมีความเชื่อ [จากหลักคำสอนพระคัมภีร์] ฉะนั้นเมื่อท่านถูกทดสอบ ท่านจึงได้
ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านซึ่งเป็นผู้ได้รับพระสัญญา ก็ได้ถวายบุตรซึ่งบังเกิดอย่าง
เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ [ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพทางเพศ] ของท่าน คือบุตรที่มีพระดํารัสไว้ว่า
“เขาจะสืบเชื้อสายของเจ้าทางอิสอัค” ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถชุบคนตายให้ฟื้นได้
ฉะนั้นกล่าวโดยอุปมา [เป็นภาพที่เล็งถึงการเป็นขึ้นจากความตาย] ได้ว่าท่านได้รับบุตร
กลับคืนมาจากความตาย (ฮีบรู 11:17-19)

2:24 ท่านทั้งหลายจงเห็นว่า ผู้ใดจะรับประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องจากผลผลิต และมี
ใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

พระเจ้าทรงจัดเตรียมการทดสอบที่ยากมากสำหรับผู้เชื่อที่เติบโตให้สมบูรณ์แล้ว เมื่อเขาได้ผ่าน
การทดสอบแบบนี้แล้ว ก็เป็นหลักฐานว่าเขามีความรู้ ความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ และความถ่อมใจ
พอที่จะกระทำใหสำเร็จ ดังนั้น สถานะฝ่ายวิญญาณของเขาได้รับการแสดงออกผ่านการมีชัยชนะเหนือ
การทดสอบที่ยากเย็น

2:25. เช่นเดียวกัน ราหับหญิงแพศยาก็ถูกประกาศว่าความชอบธรรมเพราะผลผลิต เมื่อนางได้
รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น

ข้อที่ 23 ได้บอกเราว่าอับราฮัมพิสูจน์ให้เห็นถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ของท่านโดยการ
ถวายอิสอัคแด่พระเจ้า การใช้คำว่า ομοιωσ (โฮ-มอย-โอส “เช่นเดียวกัน”) กำลังบอกเราว่าราหับก็เป็นผู้
เชื่อที่ยิ่งใหญ่ ราหับไม่ได้เพียงมีชื่อของเธอบันทึกอยู่กับอับราฮัมในบทนี้ แต่ชื่อของเธอได้รับการประกาศ
เกียรติคุณพร้อมกับผู้ที่ยิ่งใหญ่ผู้อื่นในพระธรรมฮีบรู บทที่ 11

เมื่อราหับได้พบกับสัลโมน เธอไม่ได้เป็นโสเภณีแล้ว เธอทำธุรกิจเชือก หากเธอยังเป็นโสเภณีอยู่ ก็ไม่
จำเป็นที่เธอจะต้องทำธุรกิจนี้ อนึ่ง การสนทนาที่เธอมีกับชาวยิวสองคนที่สอดแนมในเมืองเยรีโค และความ
กล้าหาญในการคุยกับผู้ส่งข่าวได้บอกถึงความสามารถที่เธอวางใจในพระเจ้า และความปรารถนาที่จะพอ
พระทัยพระองค์ เมื่อสัล-โมนได้พบกับราหับครั้งแรก เธอเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่แล้ว

ถึงแม้จะมีคนหนึ่งเคยมีอดีตที่ชั่วร้าย บาปในอดีตของเขาก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการเป็นผู้เชื่อที่
ยิ่งใหญ่ เพราะผู้เชื่อสามารถพ้นจากบาปนั้นผ่านการกล่าวถึงบาปต่อพระบิดา หลังจากผู้เชื่อได้มี
สัมพันธภาพกับพระเจ้าแล้ว เขาสามารถก้าวต่อไปในทางที่ถูกต้อง และหากผู้เชื่อได้ตั้งใจที่จะปฏิบัติและ
เติบโตฝ่ายวิญญาณอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ก็จะมีวันหนึ่งที่เขาจะสามารถรักองค์พระเยซูคริสต์เจ้า
เพราะฉะนั้น สิ่งเดียวที่จะทำให้ผู้เชื่อแพ้ในชีวิตคริสเตียนของเขาคือความไม่สนใจที่จะเรียนรู้และปฏิบัติตาม
พระประสงค์และแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขา คือความเพิกเฉยที่จะทุ่มเทชีวิตกับการที่จะรู้จัก
เห็นคุณค่า และพัฒนาความเคารพนับถือที่เขามีต่อพระองค์ ถึงแม้ว่าบาปอาจทำให้ผู้เชื่อที่ตั้งใจก้าวหน้า
ฝ่ายวิญญาณเขาไปเพียงชั่วคราว แต่ผู้เชื่อที่โง่เขลาจะไม่มีวันที่จะรู้จักพระองค์และนำพระทัยของพระองค์
ได้ จึงไม่มีวันที่จะสามารถรักพระองค์ได้

2:26. เพราะกายที่ปราศจากวิญญาณ [πνευμα / นู-มา ในบริบทนี้ควรแปลเป็น จิตใจ] นั้นไร้ชีพ
แล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการผลิตผลก็เป็นศพฉันนั้น

คำกรีกว่า นู-มา สามารถแปลได้ว่า ลมหายใจ อิทธิพล ชีวิต วิญญาณ พระวิญญาณ จิตใจ และ วิถี
ชีวิต ในภาษาอังกฤษมีสำนวนว่า “to give up the ghost” (“สละวิญญาณไป” แปลว่าเสียชีวิต) ชาวกรีกเคย
ใช้สำนวนเดียวกันว่า “นูมาที่ อาฟิอามี” ที่ใช้เมื่อมีคนเสียชีวิต ชีวิตของคนเราอยู่ในจิตใจ เพราะฉะนั้น เมื่อ
จิตใจได้จากร่างกายไป คนนั้นก็กลายเป็นศพ มนุษย์มีชีวิตต่อเมื่อจิตใจยังคงอยู่ในร่างกายเท่านั้น ร่างกาย
ที่ปราศจากจิตใจไม่สามารถก่อชีวิตมนุษย์ให้เกิดได้ฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ไม่
สามารถก่อให้เกิดชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ฉันนั้น

บทที่สาม

3:1. ที่ห้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงหยุดถือตัวว่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลาย [ผู้ที่สอนพระคำของพระเจ้า] จะได้รับการติสอนยิ่งกว่าผู้อื่น

ในภาษากรีก คำว่า *เม* ตามด้วยคำกริยาที่เขียนด้วย present imperative (ปัจจุบันกาลในรูปแบบ มาลาบังคับ) ควรแปลว่า “จงหยุดกระทำสิ่งที่กำลังทำอยู่” มีชาวยิวหลายคนที่กำลังทำในหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้สอนพระคำของพระเจ้า นี่คือการละเมิดระบบสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงมอบไว้แก่คริสตจักร ยาขอบจึงต้องสั่งให้พวกเขาหยุดพฤติกรรมอย่างนี้ทันที

ยาขอบเตือนผู้เชื่อเหล่านี้ว่า ศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่นได้รับการติสอนจากพระเจ้ามากกว่าผู้เชื่อที่นั่งอยู่ในที่ประชุม พระเจ้ายิ่งมอบความรับผิดชอบและสิทธิอำนาจแก่ผู้เชื่อฉันใด ก็จะทำให้ทรงคาดหวังมากจากผู้เชื่อฉันนั้น ถ้าเขาพลาด เขาจะต้องได้รับการติสอนที่หนักจากพระองค์ ผู้สอนพระคำของพระองค์มีความรับผิดชอบต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของสมาชิกในโบสถ์ของเขาเพราะการเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญมาก ดังนั้น ถ้าเขาไม่สอนสมาชิกให้รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์และชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคน เขาจึงจะต้องรับการติสอนที่หนักมาก

วิธีการในการแต่งตั้งตัวให้เป็นผู้สอนพระคัมภีร์ (ทั้งๆที่ไม่ได้เป็น!)

1. โฆษณาว่าคุณเป็นผู้รู้ของคริสตจักร เป็นคนที่มีความรู้และสิทธิอำนาจมากกว่าศิษยาภิบาล บอกเพื่อนๆว่าศิษยาภิบาลสอนผิดในเรื่องนี้เรื่องนั้น แล้วสอนเพื่อนถึงข้อเท็จจริงตามความรู้ของคุณ (ถ้าศิษยาภิบาลของคุณสื่อสารพระคำของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ คุณอาจจะมีความรู้มากแล้ว แต่ถ้าคุณได้แพ้ต่อการทดสอบในเรื่องความเยอหยิ่ง คุณก็จะสันนิษฐานเอาเองว่าคุณมีความรู้มากกว่าเขา ทั้งๆที่ความรู้ของคุณมาจากการสอนของเขา)
2. เข้าการประชุมเพื่อฟังคำสอนของศิษยาภิบาลเป็นครั้งเป็นคราว หรือไม่ก็เลิกเข้าประชุมเลย แต่ยังคงอยู่ที่คริสตจักรนั้นต่อไปในฐานะเป็นผู้นำของอนุชน ครุสอนรวีฯ หรือตำแหน่งอื่นที่จะมีโอกาสสอนคนอื่นได้
3. บอกศิษยาภิบาลว่าเขาควรสอนเรื่องนี้หรือเรื่องนั้น และแนะนำวิธีการสอน

4. จงสอนหลักคำสอนที่ขัดแย้งกับการสอนของศิษยาภิบาล โดยฉวยโอกาสทุกครั้งที่พบปะกับสมาชิกของโบสถ์ เช่น ในการประชุมต่างๆ หรือเมื่อคุณได้รับโอกาสที่จะนำการอธิษฐานหรือให้คำพยาน เป็นต้น ด้วยวิธีนี้คุณสามารถทำลายสิทธิอำนาจของศิษยาภิบาลได้อย่างเต็มที่

5. สนับสนุนแนวคิดผิดๆว่าในคริสตจักรมีหลายคนที่มีสิทธิอำนาจ (ภาษาอังกฤษเรียกแนวคิดนี้ว่า the plurality of the elders หมายถึง ‘มีผู้อาวุโสหลายคน’) จากนั้นคุณควรบอกคนอื่นว่าคุณเป็นผู้อาวุโสและคุณมีสิทธิอำนาจเท่ากับศิษยาภิบาล หรือไม่ก็มากกว่าเขาเสียอีก

6. สุดท้าย เมื่อคุณเริ่มจะเห็นว่าคุณไม่มีอิทธิพลต่อคริสตจักร และสมาชิกไม่ยอมฟังคุณเท่าที่คุณคาดหวัง คุณควรละคริสตจักรไป โดยบอกเพื่อนว่าคุณจะไม่กลับมาจนกว่าศิษยาภิบาลจะแก้เรื่องนี้เรื่องนั้น

ถ้าหากศิษยาภิบาลไม่ได้รับผิดชอบหน้าที่ของเขาในการที่จะศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์และการสอนสมาชิก พระผู้เป็นเจ้าจะทรงติสอนเขา พระองค์ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากคุณ คุณจึงอย่าเข้าแทรกแซงระหว่างศิษยาภิบาลและการติสอนจากพระผู้เป็นเจ้า มันไม่ใช่หน้าที่ของคุณที่จะแก้ไขคำสอนผิดของศิษยาภิบาล ถ้าคุณไม่เห็นด้วยกับการสอนของศิษยาภิบาล-ผู้สอนคนใดก็ตาม คุณควรไปจากที่ประชุมนั้นอย่างเงียบๆ โดยไม่ต้องวิพากษ์วิจารณ์เขาให้ใครฟังสักคำ

สรุปคือ ถ้าคุณถือว่าคุณได้รับสิทธิอำนาจในการเป็นศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ คุณจะต้องได้รับการติสอนในอัตราที่พระเจ้าทรงตวงให้ผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้

3:2. เพราะเราทุกคนทำผิดพลาด [การทำบาป] กันไปหลาย ๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย

ผู้เชื่อทุกคนกระทำบาป แต่ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วได้พัฒนาความรู้ แรงจูงใจ และความสามารถในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณมากพอที่จะหลีกเลี่ยงบาปทางคำพูดได้ หากเกิดความโกรธขึ้นมา เขาจะกล่าวถึงบาปนั้นต่อพระบิดาโดยทันที ดังนั้นเขาจะไม่ถูกรอดโทษที่จะกล่าวโทษหรือใส่ร้ายคนที่เขาโกรธนั้น

เนื่องจากผู้เชื่อที่โตแล้วสามารถควบคุมอารมณ์ เขาจึงสามารถควบคุมทั้งลิ้น และทั้งร่างกายของตนได้ เขาจะไม่ให้อารมณ์ควบคุมจิตใจ แต่จะใช้หลักการและหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งเขาได้สะสมไว้ในจิตใจแล้ว เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาและควบคุมอารมณ์ไว้

3:3. ถ้าเราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา ซึ่งมนุษย์เราทำได้ เราก็บังคับมันให้ไปไหน ๆ ได้ทั้งตัว

การใส่เหล็กบังเหียนไว้ในปากของม้าและการปรับสายบังเหียนให้เข้าที่เป็นสิ่งที่ยากมาก ปกติเราจะต้องยืนข้างหัวม้าก่อน แล้วดึงเหล็กให้เข้าปาก แต่คุณต้องระวังม้ากัดนี้ว บางครั้งม้าดื้อๆก็ชอบเหยียบเท้าเราด้วย!

เมื่อเหล็กบังเหียนอยู่ในปากของม้าแล้ว ก็ต้องดึงที่รัดหัวให้อยู่ข้างหลังหูแล้วปรับสายให้รัดหัวพอดี ถ้าส่วนที่รัดหัวนั้นหลวมเกินไป ม้าจะบังคับเหล็กด้วยลิ้นของมัน คนที่ก็จะไม่สามารถควบคุมตัวมันได้ ในทางตรงข้าม ถ้าสายถูกรัดแน่นเกินไป เหล็กก็จะกัดที่มุมปากของม้าซึ่งจะกลายเป็นหนึ่งด้านในภายหลัง คนขี่ม้าจะต้องปรับสายให้พอดี ถ้าปรับให้ถูกต้อง เมื่อคนขี่ม้าได้ดึงสายจับเพียงนิดน้อย เหล็กบังเหียนจะดันที่มุมปากของม้าอย่างเบาๆ และคนที่ก็จะควบคุมทั้งตัวมันได้โดยไม่ต้องออกแรงมาก และม้าก็จะไม่เจ็บปากด้วย

เนื่องจากมุมปากของม้าเป็นจุดที่อ่อน คนขี่ม้าสามารถควบคุมหัวของม้า แล้วก็ทั้งตัวของมัน เพราะตามธรรมชาติตัวของม้าก็จะไปตามหัวของมัน ถ้าจะให้ม้าเลี้ยวขวา คุณแค่ดึงสายจับมือขวาให้หัวมันหันทางขวาเพียงเล็กน้อย แล้วร่างกายของมันก็จะเลี้ยวตาม ในกรณีที่มาพยศคนขี่จะต้องดึงหัวให้ม้าวิ่งเป็นวงกลม พอมันช้าลงเรื่อยๆ คนขี่จะค่อยๆดึงหัวมากขึ้น ให้ม้าตีวงกลมเล็กลงไปจนมันจะต้องหยุดนิ่งในที่สุด

บังเหียนได้ควบคุมม้าทั้งตัวฉันใด หลักคำสอนพระคัมภีร์ก็ควบคุมผู้เชื่อทั้งตัวฉันนั้น ตามธรรมชาติม้าอยากจะทำตามใจของมัน แต่มนุษย์สามารถควบคุมมันได้ด้วยการใช้บังเหียนที่ถูกปรับให้ถูกต้อง ผู้เชื่อก็อยากทำตามใจของตนด้วย แต่เมื่อมีหลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจและเขาได้ผ่านการฝึกฝนให้พัฒนาความถ่อมใจแล้ว พระเจ้าสามารถทำให้เขากระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

ม้ามีกำลังในคอของมันมากกว่ามนุษย์มีในทั้งตัวของเขา อย่างไรก็ตาม มนุษย์สามารถบังคับม้าได้ด้วยบังเหียน ปากของม้าได้เชื่อมต่อระหว่างสมองและกำลังของกายของมัน ใครที่ควบคุมปากม้าก็จะบังคับกำลังของมันได้ มนุษย์ก็เหมือนกัน ปากและลิ้นได้เชื่อมต่อระหว่างจิตใจและร่างกาย เพราะฉะนั้นคนที่สามารถควบคุมลิ้นของตนเพราะมีความจริงและความถ่อมใจในจิตใจ ก็ต้องเป็นคนที่สามารถควบคุมร่างกายของตนได้

3:4. จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน

ลิ้นเป็นเพียงอวัยวะเล็กของร่างกาย แต่มีอิทธิพลมาก ในทำนองเดียวกัน หางเสือของเรือก็เป็นเพียงชิ้นส่วนเล็กๆ ของเรือ แต่มีอิทธิพลมากต่อเรือ

1. หางเสือเปรียบได้กับลิ้น
2. นายท้าย (ผู้บังคับหางเสือ) เปรียบได้กับจิตใจ ซึ่งแสดงออกผ่านลิ้น
3. เรือคือ ร่างกายของผู้เชื่อ
4. ลมที่พัดเรือไปมาเปรียบได้กับสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตของผู้เชื่อ
5. นายท้ายที่มีความรู้และประสบการณ์น้อยอาจทำเรืออับปางง่ายๆฉันใด ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณและไม่สามารถควบคุมลิ้นของตนจะทำชีวิตให้อับปางฉันนั้น ในทำนองเดียวกัน นายท้ายที่มีความรู้และผ่านประสบการณ์มากแล้วสามารถบังคับหางเสืออย่างชำนาญฉันใด ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณสามารถควบคุมลิ้นของตนได้ฉันนั้น

3:5. เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ ด้วย และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ [ชอบสร้างปัญหาและหาเรื่อง] จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้ป่าไม้มากเท่าใด

ไม้ขีดไฟก้านเล็กๆ สามารถเผาไหม้ป่าใหญ่ให้หมด แต่ลิ้นคนยังสามารถทำลายชีวิตคน คู่สมรส บริษัท คริสตจักรท้องถิ่น และองค์กรอื่นๆ รวมทั้งประเทศชาติได้

3:6. และลึนนั้นก็เป็นไฟ [เป็นสิ่งที่อันตรายและทำลาย] เป็นโลกแห่งการชั่วช้า [คอสมอส คือระบบโลกของซาตาน] ซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งความเป็นอยู่ [the cycle of existence] เผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก [คำว่า γεεννα (เกเฮนา) เป็นการอ้างถึงซาตาน]

วิถีแห่งความเป็นอยู่ (the cycle of existence)

ถ้าจิตใจเต็มไปด้วยบาปทางความคิด ลึนก็จะเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ และใครที่ยอมฟังก็จะติดเชื่อไปด้วย ตัวอย่างเช่น อาจมีคนอิจฉาสมาชิกในคริสตจักรอีกคนหนึ่งแล้วนิทาเขาต่อหน้าอีก 20 คนใน คริสตจักร ซึ่งทุกคนเป็นผู้เชื่อที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำ ดังนั้น ทั้ง 20 คนเหล่านี้จึงบอกเรื่องให้คนที่เหลืออยู่ในคริสตจักรได้ฟังด้วย ในที่สุดผู้ที่ถูกนิทาทนกับความกดดันจากคริสตจักรไม่ไหว จึงฆ่าตัวตาย ลูกของเขาขมขื่นก็แค้นกับสมาชิกในคริสตจักรจนกระทั่งทั้งคริสตจักรถูกทำลาย เป็นโศกนาฏกรรมที่เริ่มต้นจากคนหนึ่งที่มีลึนชั่วร้าย

เกเฮนา เป็นคำที่เล็งถึงหุบเขาอินโนม ซึ่งอยู่ทางใต้ของเยรูซาเล็ม เป็นที่ซึ่งชาวยิวที่นับถือรูปเคารพได้เผาบูชาลูกของตนแก่พระโมเลค (2 พงศ์กษัตริย์ 23:10; เยเรมีย์ 7:31; 19:2-6) และต่อมาเป็นที่ที่เผาขยะของชาวยิว เนื่องจากมีไฟไหม้ตลอดทั้งวันและทั้งคืน หุบเขาอินโนม (เกเฮนา) กลายเป็นชื่อเรียกที่ใช้แทนคำว่า *บึงไฟนรก* (มัทธิว 5:22; 29,30; 10:28; 18:9; 23:15, 33) คำว่า *อินโนม* ในภาษาฮีบรูกลายเป็น *เกเฮนา* ในภาษากรีก เพราะฉะนั้น *เกเฮนา* และ *บึงไฟนรก* เป็นที่เดียวกัน (วิวรณ์ 19:20; 20:10)

การเทียบวลีว่า “และมันเองก็ติดไฟจากนรก” กับมัทธิว 25:41 ทำให้เราเห็นว่า “วิถีแห่งความเป็นอยู่” มาจากซาตานเอง แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนเพิ่มเติมจากข้อเท็จจริงว่าซาตานเป็นเจ้าของคอสมอส (ดูข้อ ลูกา 4:5-7; ยอห์น 12:31; 14:30; 16:11) บาปทางความคิด ซึ่งเป็นไฟที่จุดวิถีแห่งความเป็นอยู่ได้เกี่ยวข้องกับความคิดฝ่ายโลกของซาตาน

3:7. เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว

มนุษย์ได้ฝึกให้สัตว์ทุกชนิดให้เชื่องได้ หรือไม่ก็ให้อยู่ในการควบคุมได้ ไม่ว่าจะช้าง เสือ สิงโต สัตว์เลื้อยคลานบางชนิด จระเข้ โลมา และนกแก้ว เป็นต้น สัตว์เหล่านี้ก็เคยถูกฝึกให้เชื่องได้

สิงโตเร็วกว่า ว่องไวกว่า และแข็งแรงกว่ามนุษย์เหล่าเท่า มันสามารถวิ่งระยะ 100 เมตรภายในเวลาเพียง 5 วินาที และสามารถโยนลูกว้าวข้ามรั้วต้นไม้สูง 4 เมตร แต่มนุษย์สามารถปราบสิงโตได้ และก็เคยเลี้ยงสิงโตให้เชื่องมาหลายตัวแล้ว ถึงแม้ว่าพิษของงูจงอาง ซึ่งเป็นงูที่ดุร้ายที่สุดในบรรดาพิษทั้งหลายเพียง 2 ซีซี สามารถดับชีวิตคน 5,000 คนได้ แต่มนุษย์ก็ปราบมันได้

อย่างไรก็ตาม เท่าที่ผมรู้จักไม่เคยมีใครสามารถทำแรดเชื่องได้ มนุษย์สามารถปราบมันได้ แต่มันโง่เกินกว่าที่จะฝึกได้ โดยสรุปแล้ว สัตว์ทั้งหลายสามารถถูกปราบให้อยู่ภายใต้การบังคับของมนุษย์ได้ แต่ไม่ใช่ทุกชนิดที่จะฝึกให้เชื่องได้

3:8. แต่ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลึนเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย

ภายในจิตใจของมนุษย์เขาได้เรียนและพัฒนาวิธีการควบคุมสัตว์ทั้งหลาย แต่ยังไม่สามารถควบคุมลึนของตนได้ เว้นแต่ว่าเขาได้มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ สติปัญญา และความถ่อมใจมากในกระแสดวงความคิดของเขา

ลึนของผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณถูกเปรียบกับเขี้ยวของงู ซึ่งเต็มไปด้วยพิษ เมื่อจิตใจอันเต็มไปด้วยพิษร้ายของคนนี้ถูกกดดันจากความดันภายนอก บาปทางความคิดนั้นจะถูกดันออกมาผ่านลึนที่เต็มไปด้วยพิษ แสดงออกมาเป็นการตัดสินใจ การใส่ร้าย และการนิทา บาปทางคำพูดเหล่านี้ได้กัดทำลายผู้ที่เปื้อนเหยื่อ

การสรุป

1. ในการเปรียบเทียบนี้ บาปทางความคิดเป็นพิษที่ถูกสะสมไว้ในจิตใจ ลึนนั้นเท่ากับเขี้ยวซึ่งนำพิษเข้าสู่เหยื่อ เมื่อผู้เชื่อซึ่งกำลังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังถูกบีบ เขาจะตอบโต้ด้วยลึน เช่นจะคำหรือกล่าวโทษเหยื่อของเขา

- บาปทางวาจาได้แสดงให้เห็นถึงความทุกข์และความไม่แน่นอนในชีวิตของผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณไม่สามารถควบคุมอารมณ์และความคิดของตนได้ เพราะเหตุนี้เขาจึงจะใช้ลิ้นของเขาที่จะสรรเสริญคนหนึ่ง เดียวก็กลับพูดใส่ร้ายคนนั้น เดียวก็สรรเสริญเขาอีก
- ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วจะตรงข้ามกับผู้เชื่อที่ไม่โตอย่างเห็นได้ชัด เพราะผู้เชื่อที่โตแล้วไม่มีพิษในจิตใจ ลิ้นของเขาจะพูดคำที่แสดงถึงความสามารถที่เขาใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

คุณอาจไม่ได้เป็นคริสเตียนที่ดีเท่าที่คุณคิดอยู่ ถ้าคุณเต็มไปด้วยบาปทางด้านความคิด และคุณมักจะตอบโต้คู่แข่งด้วยคำวิจารณ์ ตัดสิน พูดใส่ร้าย ดูหมิ่น หรือคำนิินทา เป็นต้น คุณเป็นงูพิษ เป็นคริสเตียนที่ล้มเหลวในชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ

เมื่อคุณเข้าสังคม คนที่เจอคุณน่าจะรู้สึกขงนลูกแล้ววิ่งหนีคุณเหมือนคนที่เห็นงูพิษ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่บาปทางความคิดและทางคำพูดมันชั่วร้ายมากเพียงใด เขาจึงไม่รู้สึกรู้สึกขงนลูกหรือวิ่งหนีคุณ แต่กลับรู้สึกปลอดภัยกับคุณ คิดว่าคุณเป็นคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ และต้องการที่จะเป็นเพื่อนสนิทกับคุณแทน

3:9. เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าเป็นเจ้าและพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก้แข่งด่า [ตัดสินใส่ร้าย นินทา] มนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า

ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ได้สรรเสริญองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และพระบิดาจากความรักแท้ที่เขามีต่อพระองค์ แต่ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาจะสรรเสริญและยกย่องพระเจ้าเฉพาะหน้าคนอื่นเพื่อที่จะประทับใจพวกเขา คนนี้ชอบร้องเพลงนมัสการพระเจ้า อธิษฐานออกเสียงดัง และอุทาน “ขอบคุณพระเจ้า” ทุกครั้งที่มีโอกาส แต่เขายังจะตัดสิน นินทา และพูดใส่ร้ายพี่น้องในพระคริสต์

3:10. คำสรรเสริญและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปาก [ของผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] อันเดียวกัน ฟี่ห้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย

ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณชอบทำหน้าที่ซื่อใจคด โดยสรรเสริญพระเจ้าแต่ก็ไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ เพราะเขาชอบใส่ร้ายพี่น้องคริสเตียน ชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่ได้เป็นชีวิตหน้าซื่อใจคดและชั่วช้า แต่เป็นวิถี

ชีวิตที่สัตย์ซื่อ มีคุณธรรม และมีความสุข เราไม่มีข้อแก้ตัวหากเราพลาดในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา เพราะพระเจ้าทรงประทานหนทางเพื่อจะให้คริสเตียนทุกคนประสบความสำเร็จและกลายเป็นคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่

3:11. บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ ฟี่ห้องทั้งหลายของข้าพเจ้า

ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณกระทำหน้าซื่อใจคด พวกเขาชอบสรรเสริญพระเจ้า แต่ยังไม่เชื่อฟังพระองค์เพราะชอบใส่ร้ายพี่น้องในพระคริสต์ด้วย ชีวิตฝ่ายวิญญาณไม่ใช่งานหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า แต่เป็นชีวิตที่สัตย์ซื่อ มีคุณธรรม และมีความสุข อนึ่ง ผู้เชื่อไม่มีข้อแก้ตัวที่จะพลาดจากพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงประทานทุกสิ่งเพื่อคริสเตียนทุกคนจะมีชัยชนะในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา

3:12. ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้

สองข้อนี้ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน *μητε (เมืทธิ* ในข้อ 11) และ *μη (เม* ในข้อ 12) ซึ่งได้แนะนำคำถามซึ่งไม่จำเป็นต้องมีคำตอบ (rhetorical question) ผู้อ่านจะสามารถตอบคำถามนี้ได้ด้วยตนเอง เพราะปกติต้นไม้จะออกผลตามชนิดของมันอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่หน้าซื่อใจคดจะไม่แน่นอนเหมือนบ่อน้ำที่ให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืด จากปากของเขามาทั้งคำสดุดี (เช่น เขาจะสรรเสริญพระเจ้าและพูดชมคนในคริสตจักร) และคำแข่งด่า (การตัดสิน การใส่ร้าย การนินทา เป็นต้น)

ต้นมะเดื่อเคยเป็นต้นไม้แห่งชาติของประเทศอิสราเอล ต้นมะกอกเป็นต้นไม้แห่งชาติของชาวเอเธนส์ ต้นมะเดื่อไม่สามารถผลิตลูกมะกอกฉันใด พ่อแม่ยิวไม่อาจให้กำเนิดชาวเอเธนส์ (กรีก) ฉันนั้น แต่ผู้เชื่อในพระคริสต์ ซึ่งเป็นอัครทูตของพระองค์และได้เข้าส่วนในพระคริสต์แล้ว ยังสามารถผลิตความชั่วได้ นี่คือการขัดแย้งของผู้เชื่อ เขาเป็นต้นมะเดื่อซึ่งออกลูกมะกอก และต้นมะกอกที่ออกมะเดื่อ ชีวิตของเขาก็เท่ากับบ่อน้ำเค็มซึ่งไม่สามารถผลิตน้ำจืดแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณได้

3:13. ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญา [สามารถวินิจฉัยสถานการณ์ของเขาอย่างถูกต้อง] และประกอบด้วยความรู้ [เป็นผู้ชำนาญ] ก็ให้ผู้นั้นแสดงผลอันดีจากชีวิตด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพ ประกอบด้วยปัญญา

ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ทุกคนมีความรู้มากและสติปัญญาที่สูง แต่ความรู้และสติปัญญานั้นสามารถถูกปิดเบือนด้วยความเย่อหยิ่ง เพราะฉะนั้น เขาจึงต้องขยันในการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ ที่จะรับผิดชอบต่อหน้าที่ต่าง ๆ ในชีวิตของเขา และที่จะเคารพนับถือ (เชื่อฟัง) ผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือกว่าเขา การปฏิบัติชีวิตตามหลักการเหล่านี้จะช่วยเขาให้รักษาความถ่อมใจไว้

3:14. แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน ซึ่งท่านก็มีจริง อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง [หลักคำสอนพระคัมภีร์]

ผู้เชื่อที่มีใจอิจฉาขมขื่น (bitter jealousy) ไม่ได้ประยุกต์หลักคำสอน พระคัมภีร์ต่อประสบการณ์ของเขา และไม่ได้สะท้อนพระคุณของพระเจ้าแก่ผู้อื่น นี่คือการที่เห็นแก่ตัว เป็นคนที่เย่อหยิ่งมาก ถึงแม้ว่าเขาอาจคิดว่าตนเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ แต่เขากำลังหลอกตัวเองและพุดมูสาต่อความจริง

3:15. ปัญญาเช่นนี้ [ปัญญาเทียมเท็จ] ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาของโลก [ด้วยว่าซาตานเป็นเจ้าแห่งโลกนี้] ของผู้ที่ไม่เชื่อ [คำว่า *πῶς* / *ซุคิ คอส* ซึ่งเล็งถึงผู้ที่ไม่เชื่อ ในที่นี้หมายถึง มุมมองและความคิดของมนุษย์] และมาจากปีศาจ

โลกของซาตาน อันเป็นห้องเรียนระบบชีวิตของมัน

การได้รับอิทธิพลจากปีศาจ (demon influence) คือการที่มนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นผู้เชื่อหรือผู้ที่ไม่เชื่อ ได้รับหลักคำสอนของปีศาจ (demonic doctrine) ซึมซับเข้ามาในจิตใจ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ที่ไม่เชื่อได้ปฏิเสธหลักการและกฎหมายต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข (the laws of divine establishment) และพระกิตติคุณ และส่วนผู้เชื่อในพระคริสต์ก็เมื่อเขาได้ปฏิเสธชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขา ความจริงได้ปกป้องมนุษย์จากอิทธิพลจากปีศาจ ซึ่งเป็นการที่จิตใจถูกบุกรุกด้วย

ความคิดที่ผิด เนื่องจากพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างทูตสวรรค์หรือมนุษย์ด้วยความคิดที่ผิด เราสามารถสรุปได้ว่าอิทธิพลจากปีศาจคือนโยบายและหลักการที่ซาตานได้พัฒนาหลังจากมันได้กบฏต่อพระเจ้า (ก่อนที่พระเจ้าทรงสร้างอาดัม) และหลังจากที่มันกลายเป็นเจ้าโลก (หลังจากอาดัมได้กบฏต่อพระเจ้า)⁷

ในฐานะผู้นำของทูตสวรรค์ทั้งหลายที่กบฏต่อพระเจ้า และเป็นเจ้าโลก ซาตานได้สร้างระบบโลกของมัน (ซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ต้นฉบับใช้คำว่า *คอสมอส*) เป็นระบบที่ประกอบด้วยทั้งความคิด ความเห็น การคาดเดา หลักคำสอนเท็จ การแก้ไข แผนการ นโยบาย และจุดประสงค์ซึ่งซาตานใช้เพื่อพยายามควบคุมและครอบครองโลก ผู้ที่ไม่เชื่อได้รับการปกป้องจากอิทธิพลจากปีศาจโดยการกระทำตามหลักการและกฎหมายต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ส่วนผู้เชื่อในพระคริสต์ได้รับการปกป้องจากอิทธิพลจากปีศาจโดยทั้งหลักการ และกฎต่าง ๆ เหล่านี้ บวกกับความเข้าใจอย่างทั่วถึงในชีวิตฝ่ายวิญญาณและหลักการและหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่เรายังไม่ได้เชื่อในพระคริสต์ เราก็ต้องได้รับอิทธิพลจากระบบโลกของซาตาน ไม่มากก็น้อย “ครั้งเมื่อก่อน [ก่อนได้บังเกิดใหม่] ท่านเคยประพฤติ [ดำเนินชีวิต] ตามวิถีของโลกนี้ [คอสมอส]” (เอเฟซัส 2:2ก) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อจะถูกอิทธิพลจากระบบโลกของซาตานต่อเมื่อเขาอยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าเท่านั้น เพราะการที่อยู่นอกสัมพันธภาพกับพระองค์เป็นการที่คริสเตียนดำเนินชีวิตอยู่ภายในความมืด อันเป็นระบบโลกของซาตาน และทำให้ความคิดและการตัดสินใจของเขาต้องได้รับผลกระทบจากโลกนั้น

ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้; ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย (1 ยอห์น 2:9, 10)

ความเกลียดชัง และบาปส่วนตัวทุกประการ ทำให้ผู้เชื่อถูกแยกออกจากความสว่างของพระเจ้า และทำให้เขาอยู่ในระบบความมืดของซาตาน เมื่อเขาอยู่ในระบบโลกของซาตานแล้ว การที่ผู้เชื่อปฏิเสธความจริงจะสร้างสูญญาณภายในจิตใจของเขา ซึ่งได้ดึงดูหลักคำสอนของซาตานเข้ามา

7. ดู การทนทุกข์ของคริสเตียน บทที่ 10

เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินชีวิตอย่างคนต่างชาติ ที่เขาดำเนินชีวิตตามสัญญาภาคในจิตใจของพวกเขา (เอเฟซัส 4:17)

การเรียนรู้ความจริงภายในระบบความสว่างของพระเจ้าได้ป้องกันจิตใจจากอิทธิพลของโลก แต่การปฏิเสธความจริงเมื่ออยู่ในระบบโลกของชาตายนอมให้ความคิดผิดเข้ามาในจิตใจจุดๆที่ถูกดึงดูดเข้า สัญญาภาค ใน 1 โครินธ์ 2:5 คำว่า “สติปัญญาของมนุษย์” หมายถึงหลักคำสอนของปีศาจที่เข้ามาในระบบโลกผ่านวัฒนธรรมและศาสนาของชาวกรีกในสมัยนั้น

ความคิดผิดทำลายจิตใจ

แต่ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลัง [ยุคคริสตจักร (ยิ่งเฉพาะในช่วงเวลาที่ประเทศแกนนำของพระเจ้ากำลังเสื่อมอยู่) และยุค 7 ปีแห่งการทนทุกข์ทรมาน (ซึ่งจะไม่มีประเทศแกนนำของพระเจ้าที่จะรับความชั่วร้ายเอาไว้) จะมีผู้เชื่อบางคนละทิ้งหลักคำสอน โดยให้ความสนใจแก่วิญญาณที่ล่องลอย [ผู้สอนเท็จ] และฟังคำสอนของพวกเขาผิดๆ การหันเหใจของคนที่ไม่ศรัทธา [คำสอนจากผู้สอนเท็จ ซึ่งมีคำพูดเอาใจและบุคลิกที่ชวนหลงใหล] ทำให้จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาเหมือนถูกจี้ด้วยเหล็กแดง [ไม่รู้จักรักถูกผิดแล้ว] (1 ทิโมธี 4:1-2)

โดยที่ความเข้าใจของเขามีตมลงไป [ได้รับแนวคิดผิดเข้ามาในจิตใจ] และเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา [ไม่มีความจริงในจิตใจ] อันเนื่องมาจากใจที่แข็งกระด้างของเขา [การปฏิเสธความจริงได้สร้างแผลเป็นในกระแสดความคิด] (เอเฟซัส 4:18)

ชาตายนก็ได้เตรียมโต๊ะสำหรับพิธีศีลผ่านระบบโลกของมัน

ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจากถ้วยของพวกปีศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า [พิธีมหาสนิท] และที่โต๊ะของพวกปีศาจด้วยก็ไม่ได้ (1 โครินธ์ 10:21)

ผู้เชื่อซึ่งกำลังปฏิเสธที่จะเรียนความจริงอาจไม่ได้เข้าร่วมพิธีกรรมที่นมัสการชาตายน แต่ในที่สุดเขาก็จะนับถือและนมัสการความคิดของมัน เพราะฉะนั้นเราได้รับคำเตือนจากพระเจ้าดังนี้ว่า

จงหยุดรักโลก [ระบบโลกของชาตายน] หรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง [ธรรมชาติบาป] และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิต ไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก (1 ยอห์น 2:15-16)

3:16. เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็ภู่นาย [ความไม่มั่นคงที่เกิดจากการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] และมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง [การนินทา การตัดสิน การประท้วงโดยอ้างพระนามของพระเจ้า (Christian Activism) และอื่น ๆ]

คริสเตียนที่ชอบอิจฉาและสร้างความแก่งแย่งกันเป็นผู้เชื่อซึ่งอารมณ์ของตนได้กบฏต่อความคิด (emotional revolt of the soul คือการที่จิตใจถูกครอบงำด้วยอารมณ์เสมอ) การนินทาและการตัดสินผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง

เนื่องแสดงถึงความล้มเหลวที่จะปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา การประท้วงโดยอ้างพระนามของพระเจาก็ให้เห็นว่าเขาไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์และสิ่งสำคัญในชีวิตคริสเตียน

3:17. แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก [ไม่ได้มลทินด้วยความคิดจากระบบโลกของชาตายน] แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพ [ยุติธรรม] และว่าง่าย [เพราะเคารพนับถือผู้มีสิทธิอำนาจ เช่นศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์] เปี่ยมด้วยความเมตตา [สะท้อนพระคุณของพระเจ้า] และผลอันดี [เกิดผลฝ่ายวิญญาณ] ไม่มีความลำเอียง [ไม่มีอคติ] ไม่หันเหใจคด

“ปัญญาจากเบื้องบน” ซึ่งเล็งถึงผู้เชื่อที่มีความคิดของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา ได้ตรงข้ามจาก 3 ข้อที่มาก่อนหน้านี้ ซึ่งเล็งถึงผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตอยู่ในระบบโลกของชาตายน

3:18. และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลง [การศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ประจำวัน] ในสันติสุข แก่คนเหล่านั้นที่ผลิตสันติสุข [ผู้เชื่อที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า]

ผู้เชื่อซึ่งตั้งใจที่จะเกิดผลฝ่ายวิญญาณมากที่สุดจะต้องเน้นการเรียนพระคำของพระเจ้า การศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ถูกเปรียบกับการหว่านความชอบธรรมลงไปในชีวิตใจ (metabolized doctrine in the soul) เมื่อผู้เชื่อได้ประยุกต์ความชอบธรรมนี้เข้ามาใช้ต่อความสัมพันธ์ที่เขามีต่อพระเจ้าและมนุษย์ ก็มีการเกิดผลและการเก็บเกี่ยว ผู้เชื่อที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าจะเก็บเกี่ยวมากที่สุด

บทที่สี่

4:1. อะไรเป็นสาเหตุของการต่อสู้กันในพวกท่าน และการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่จากราคะตัณหาของท่านที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน [ธรรมชาติบาปซึ่งอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกาย] หรือ

การต่อสู้กันและการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นจากกิเลสตัณหาอันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติบาป เมื่อความคิดเสรีภาพในการตัดสินใจ (volition) ยอมกระทำตามกิเลสตัณหาอันนั้น ก็เกิดความบาปขึ้น เช่น การทะเลาะวิวาทอาจเกิดมาจากความต้องการเงินทอง (monetary lust) ซึ่งเป็นบ่อเกิดของบาปอีกหลายประการ เช่น ความโลภ ความหึงหวง การหลอกลวง การโกหก การติดสินบน ความโกรธ ความเกลียดชัง ความขมขื่น การแก้แค้น และการฆาตกรรม

บทความต่อไปนี้คัดลอกมาจากหนังสือ *The Plan of God* เขียนโดย ศจ. อาร์. บี. ชิม จูเนียร์ หน้า 6-9

“ธรรมชาติบาปทำให้มนุษย์โสโครก จึงไม่มีใครสามารถเข้าหาพระเจ้าหรือพอพระทัยพระองค์ได้ ถึงแม้ว่าธรรมชาติบาปไม่ได้เป็นส่วนของจิตใจ แต่ธรรมชาติบาปนั้นเป็นศูนย์กลางของการกบฏต่อพระเจ้า เป็นแหล่งซึ่งล่อลวงให้มนุษย์ไม่เชื่อฟังพระองค์ ธรรมชาติบาปมุ่งร้ายที่จะควบคุมและครอบงำจิตใจของมนุษย์ ธรรมชาติบาปได้เข้ามาในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เนื่องจากบาปดั้งเดิมของอาดัม

เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่บาป [ธรรมชาติบาป] ได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว [อาดัม] และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] ก็เกิดมาเพราะ [ธรรมชาติ] บาปนั้น และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] ก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป (โรม 5:12)

ธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกาย และถูกสืบทอดมาตั้งแต่อาดัมผ่านอสุจิของผู้ชาย ในเวลาปฏิสนธิ (โรม 6:6; 7:5, 18) มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติบาป ยกเว้นแต่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์

ธรรมชาติบาปมีจุดอ่อนซึ่งจะล่อลวงให้มนุษย์กระทำบาปส่วนตัว.. .นอกจากจุดอ่อน ธรรมชาติบาปยังมีจุดแข็ง ซึ่งผลักดันมนุษย์ให้กระทำความดีของมนุษย์ (human good) เป็นการกระทำดีที่มนุษย์ทำจากกำลัง “ฝ่ายเนื้อหนัง” ทั้งผู้เชื่อในพระคริสต์ และผู้ที่ไม่เชื่อได้ใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจที่จะผลิตการกระทำดีฝ่ายเนื้อหนัง การกระทำดีที่ผู้เชื่อได้กระทำเมื่ออยู่ภายใต้การควบคุมของธรรมชาติบาปก็ไม่ต่างจากการกระทำดีของผู้ที่ไม่เชื่อ”

ทุกธรรมชาติบาปมีแนวโน้มสองทาง ทางหนึ่งจะชักจูงให้คนกระทำตามกฎของศาสนาและการระบับใจ ซึ่งจะทำให้คนถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำ (self-righteousness) อีกทางหนึ่งได้ชักจูงให้ตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังอย่างไร้ศีลธรรม (licentiousness) ตามธรรมดาแล้ว ผู้เชื่อที่อยู่ภายใต้การควบคุมของธรรมชาติบาปจะเลือกไปในทางซึ่งตรงกับนิสัยของตน เพราะเหตุนี้เราได้พบว่ามีบางคนที่ชอบทำตัวสันโดษและปฏิเสธสิ่งของโลก ในขณะที่ยังมีอีกพวกหนึ่งก็เชื่อว่าความสุขสบายหรือความเพลิดเพลินเป็นยอดปรารถนาที่สุด อย่างไรก็ตาม จะไม่มีรูปแบบที่แน่นอน บางคนอาจมีแนวโน้มทางด้านสันโดษในช่วงหนึ่ง แล้วก็หันไปหาความเพลิดเพลิน หรืออาจเป็นคนที่มีจุดอ่อนในเรื่องกามตัณหา แล้วจะเปลี่ยนวิถีชีวิตและพัฒนารูปแบบในการถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำของตน

อีกลักษณะหนึ่งของธรรมชาติบาปคือ กิเลสตัณหาในรูปแบบต่างๆ (the lust pattern) กิเลสตัณหานั้นคืออะไร? คือความต้องการฝ่ายเนื้อหนังซึ่งไม่ถูกต้อง บางครั้งก็เป็นความต้องการที่ไม่รู้ดับ กิเลสตัณหาเป็นสิ่งที่ผลักดันให้คนกระทำผิด บางครั้งจะครอบงำความคิดแล้วจะกลายเป็นแรงผลักดันของการกระทำทุกอย่างของคุณ

ความต้องการขั้นพื้นฐานประการหนึ่งคือความต้องการที่จะมีชื่อเสียงหรือที่จะได้รับการยกย่องในสายตาของคนทั่วไป (approbation lust) ซึ่งเป็นความต้องการที่จะยกระดับของตน ความต้องการที่จะมีชื่อเสียงมักจะนำไปยังความต้องการที่จะมีอำนาจหรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น บางคนถูกรอบงำด้วยกิเลสตัณหาทางเพศ ซึ่งเขาหลงเชื่อว่าเป็นความรัก บ้างก็ต้องการเงินทอง ซึ่งหลายคนตกเป็นเหยื่อและไม่รู้จักความพอใจ ถึงแม้มีทรัพย์สมบัติมากเพียงใดก็ตาม มีกิเลสตัณหาอีกหลายรูปแบบ แต่ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นพื้นฐาน

4:2ก. ท่านทั้งหลายอยากได้ [ἐπιθυμεῖτε / เอ็พ-พี-ฐูเมโอ] แต่ไม่มี [ไม่มีความสุขในชีวิตฝ่ายวิญญาณ]

คำกรีกว่า ἐπιθυμία (ฐูโมส) เป็นคำนามที่มีความหมายหลายอย่าง เช่น วิญญาณ ความปรารถนา แรงผลักดัน ความรู้สึกแรงกล้า และ ความโกรธ คำนามอีกคำหนึ่งที่มาจากรากศัพท์เดียวกันคือ ἐπιθυμία (เอ็พ-พี-ฐูเมีย) ซึ่งหมายถึงความต้องการทางเพศ หรือความหิวโหยอาหาร ส่วนคำกริยาว่า เอ็พ-พี-ฐูเมโอที่ใช้ในข้อนี้ก็สัมพันธ์กับคำนามสองคำเหล่านี้ มีความหมายว่า ปรารถนา หวงแหน หรือ “ความอยากได้อันมาจากกิเลสตัณหา” (lust) ทุกๆ ความต้องการที่รับการกระตุ้นจากกิเลสตัณหาก็คือการแสวงหาความสุขในทางที่อยู่นอกแผนการของพระเจ้า เป็นการแสวงหาความสุขที่ไร้เหตุผล

4:2ข ท่านฆ่ากันและหึงหวง และ ไม่สามารถรับ [ชีวิตฝ่ายวิญญาณ] ได้

ท่านยากอบได้เลือกเขียนถึงบาปที่ปรากฏชัด (overt sin) ประการหนึ่ง และบาปทางด้านความคิด (mental sin) ประการหนึ่ง เพื่อเป็นตัวอย่างในการสอน ส่วนบาปที่ปรากฏชัดนั้นคือ ฆาตกรรมเป็นบาปที่เลวร้ายที่สุดเพราะเป็นการตัดสินชีวิตไม่ให้คนนั้นบรรลุเป้าหมายชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า ส่วนบาปทางด้านความคิด ความอิจฉาริษยาเป็นบาปหนึ่งที่ย่ำที่สุด หรืออาจแย่ที่สุดเป็นอันดับแรกเลย

ฆาตกรรม

ฆาตกรรม (ภาษาฮีบรู קָטַל רַחֲצָא) คือการเอาชีวิตคนอย่างตั้งใจ และผิดกฎหมาย (กันดารวิถี 35:16-18) แรงจูงใจที่จะฆ่าคนมาจากความเย่อหยิ่งซึ่งได้ปรากฏในหลายรูปแบบ เช่น การคิดว่าตนเองชอบธรรม ความอิจฉาริษยา การกบฏ อาชญากรรม การประท้วงให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมหรือทางการเมือง (crusader arrogance) การลบหลู่ดูหมิ่น และความเย่อหยิ่งที่เกิดจากความไม่เป็นสุข

ฆาตกรรมเป็นทั้งบาปและเป็นอาชญากรรมที่ซาตานใช้เพื่อที่จะโจมตีเสรีภาพของมนุษย์และสิทธิเสรีในการกำหนดชีวิตด้วยตนเอง จึงเป็นการกระทำที่พระเจ้าทรงห้าม (อพยพ 20:13) ในฐานะเป็นอาชญากรรม ผู้กระทำควรถูกพิพากษาลงโทษโดยศาล ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเจ้าในเรื่องการลงโทษ

อาชญากร (ปฐมกาล 9:5-6; เลวีนิติ 24:17; โรม 13:4; มัทธิว 26:53) ในกรณีที่ภาครัฐไม่ได้พิพากษา ลงโทษผู้กระทำผิด พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษคนนั้นโดยพระองค์เอง

บทลงโทษสำหรับผู้ที่มาผู้บริสุทธิ์

ผู้ใดซึ่งเป็นฆาตกร รวมถึงสัตว์ที่ได้ฆ่าคน จะต้องถูกประหารชีวิต (ปฐมกาล 9:5) แม้แต่สัตว์จะต้อง รับผิดชอบสำหรับการกระทำของมัน ส่วนมนุษย์ก็ต้องรับผิดชอบสำหรับการตัดสินใจ และการกระทำ ของตนด้วย เหตุฉะนั้น คนป่วยทางจิตไม่มีข้อแก้ตัว ถึงแม้ว่าเขาป่วย แต่เขายังใช้ความคิดเสรีในการ ตัดสินใจที่จะตอบสนองต่อกิเลสตัณหาของตน เขาได้ตัดสินใจที่จะฆ่าคนจากความคิดเสรีของตน “ผู้ใดทำ ให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายา ของพระองค์” (ปฐมกาล 9:6)

การที่พระเยซูคริสต์ทรงดูว่าเปโตรในสวนเกทเซmani เป็นการตกเตือนไม่ให้กระทำผิดกฎหมาย เปโตรไม่ได้เป็นตำรวจหรือทหาร ซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้ระบบราชการ เขากำลังอยู่นอกกฎหมายเมื่อ เขาพยายามฆ่าทหารที่รับสั่งให้จับพระเยซู พระเยซูจึงตรัสเปโตรว่า “จงเอาดาบของเจ้าใส่ฝักเสีย ด้วย ว่าบรรดาผู้ที่ถือดาบ [เพื่อกระทำอาชญากรรม] จะพินาศด้วยดาบ [การลงโทษประหารชีวิต] (มัทธิว 26:52)

การฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหาร

มนุษย์มีสิทธิ์ฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหาร “สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเขา เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเขา” (ปฐมกาล 9:3, 1 ทิโมธี 4:3, 4)

การปราบศัตรูเพื่อปกป้องประเทศชาติของตน

เมื่อต่อสู้กับศัตรูบนสนามรบ ทหารต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่เอาความคิดหรือความรู้สึกของตน เข้ามาปะปนและโดยความเป็นมืออาชีพ เขาไม่ควรคิดว่าศัตรูที่เขาประหารนั้นเป็นคนดีหรือคนร้าย เป็นคริสเตียนหรือผู้ที่ไม่เชื่อ เพราะเขาปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่ง ไม่ใช่ตามอารมณ์ ทหารเป็นอาชีพที่ต้อง สู้รบเพื่อให้ประเทศของตนดำรงอยู่อย่างป็นเสรี เขาจำต้องปราบศัตรูตาม 1 ซามูเอล 30:7, 8, 17 and

2 ซามูเอล 10:7-19 มีแต่พระเจ้าที่ทรงถือสิทธิ์ในการออกคำสั่งให้ปราบปรามผู้หญิงและเด็ก ๆ ซึ่งพระองค์ ได้กระทำในยุคราชวงศ์ดาวิดเมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าความเลวทรามได้ครอบครองทุกคนทั่วทั้งประเทศ นั้น (โยชูวา 8:1-29)

ในฐานะเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า (client nation) ประเทศแรก อิสราเอลได้รับพระบัญชาจาก พระเจ้าที่จะเตรียมพร้อมที่จะทำสงครามเสมอ (กันดารวิถี 1:2-3) มีเวลาที่เหมาะสมสำหรับการประกาศ สงคราม และมีวาระที่ผิด ตามที่กล่าวไว้ในพระธรรมปัญญาจารย์ 3:8 “มีวาระสงคราม และวาระสันติ” ถ้า ประเทศของคุณไม่ได้เตรียมตัวที่จะเข้าสภาวะสงครามในยามสันติสงบ ก็จะต้องเสียเสรีภาพไปนยามที่ สงครามมาเยือน

การเอาชีวิตของศัตรูในสนามรบไม่ใช่การฆ่าคน คำฮีบรูที่หมายถึงการฆ่า อย่างไม่ได้พบในเฉลย ธรรมบัญญัติ 5:17 “อย่าฆ่าคน [ฆรา / รัทชาค]” (หรือตรงตัวอักษรน่าจะแปลว่า “เจ้า [เอกพจน์] จะไม่ ฆ่าคน”) ไม่เคยปรากฏในบริบทการทหาร

มีวาระฆ่า [ฆาก (หาราก) เป็นการเอาชีวิตในการป้องกันตนหรือผู้ที่รักจากโจร หรือในการ ปกป้องประเทศ] และวาระรักษาให้หาย (ปัญญาจารย์ 3:3)

และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบาร์ ดาวิดทรง ประหาร [กอว / นะคาร์ท] คนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน

(2 ซามูเอล 8:5)

เพราะเขาล้มตายเสีย [่วัก / คว-ลาล] มาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า (1 พงศาวดาร 5:22)

พระเจ้าทรงสนับสนุนสงครามหรือจะทรงก่อสงครามขึ้นเมื่อทรงเห็นว่าสมควร และพระองค์ยังทรง เตรียมทหารที่ยิ่งใหญ่ เช่น ดาวิด เพื่อที่จะให้พระประสงค์ของพระองค์ทรงสำเร็จตามแผนการของพระองค์

สาธุการแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ศิลาของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้ทำสงคราม และ นิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก (สดุดี 144:1)

พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโง่คั่นธนูเหล็กกล้าได้ (2 ซามูเอล 22:35)

พระเยซูคริสต์เองทรงถือสถิติจำนวนศึกที่ประหารในการสู้รบ “...และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน... พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น” (อิสยาห์ 37:36) อย่างไรก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าของเรายังจะทรงทำลายสถิติของพระองค์เองเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สองเพื่อที่จะยุติการบอณาการมาเกตโดน (วิวรณ์ 14:20, 19:11, 15; อิสยาห์ 63:1-6; เอเศเคียล 39:11-13; โยเอล 2:20) จนกระทั่งเวลานั้น ถึงแม้มนุษย์จะพยายามสร้างสันติภาพบนโลกด้วยความตั้งใจดี แต่จะไม่เกิดผล เพราะจะต้องมี “สงคราม [สงครามร้อน] และข่าวลือเรื่องสงคราม [สงครามเย็น]” ตลอดจนวันนั้นจะมาถึง (มัทธิว 24:6)

ซาตานได้ปฏิเสธความจริงแล้วกลายเป็นจอมโกหกและฆาตกร

เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ [พวกเขาตาบอดเพราะความเย่อหยิ่ง จึงไม่ยากฟังความจริงที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากำลังสอนอยู่] ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร [พวกเขาไม่เชื่อในพระคริสต์] และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน [คือ ฆ่าพระเยซูคริสต์] มัน [ซาตาน] เป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา [ตั้งแต่ประวัติศาสตร์ของมนุษย์เริ่มขึ้น และมันมิได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา (ยอห์น 8:43-44)]

อย่าเป็นเหมือนคาอินที่มา [รับการตลใจ] จากมารร้าย [ซาตาน] นั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว [คาอินถือว่าตนเองชอบธรรมเพราะการกระทำของตน จึงได้ปฏิเสธพระกิตติคุณ] และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม [อาเบลกระทำตามน้ำพระทัยและแผนการความจริงของพระเจ้า] (1 ยอห์น 3:12)

ผู้เชื่อกระทำการฆาตกรรม

ความคิดที่ว่าผู้เชื่อไม่สามารถฆ่าคนเป็นความคิดที่โง่มาก ก็โง่พอกับความคิดว่าผู้เชื่อไม่มีปัญหาในชีวิตสมรส ผู้เชื่อไม่ได้เสียจิตใจไปหลังได้รับความรอด เพราะฉะนั้น เขายังมีความคิดเสรีภาพในการตัดสินใจ และ ด้วยวาจิตใจของเขาจะอาศัยอยู่ในร่างกาย เขายังจะต้องสู้กับธรรมชาติบาปซึ่งอาศัยอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายของเขา กษัตริย์ดาวิด ในฐานะเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว และยังเป็นหนึ่งในผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์เดิม ก็เป็นตัวอย่างของผู้เชื่อที่กระทำการฆาตกรรม (2 ซามูเอล 11:1-17; 12:9) หนึ่ง ดาวิดได้ฆ่าอูริอาห์คนฮิตไทต์ ซึ่งเป็นผู้เชื่อที่มีคุณธรรมสูงมาก และอาจเป็นผู้บัญชาการที่ดีที่สุดในกองทัพของดาวิด

เมื่อเปโตรได้เขียนถึงผู้เชื่อ (1 เปโตร 1:1-3) ท่านก็ได้กล่าวว่า คริสเตียนยังสามารถฆ่าคนได้ โดยเตือนพี่น้องในพระคริสต์ว่า “แต่อย่าให้มีผู้ใดในพวกท่าน [ขออย่าอีกครั้ง คือ ผู้เชื่อในพระคริสต์] ได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับธุระของคนอื่น” (1 เปโตร 4:15)

ในการเขียนจดหมายฝากฉบับแรกแก่คริสตจักร อัครสาวกยอห์นได้สอนหลักการว่าความเกลียดชังคือฆาตกรรม (1 ยอห์น 3:15) นี่หมายความว่า เมื่อมีคริสเตียนเกลียดชังผู้เชื่อคนอื่น เขากำลังฆ่าคนนั้น ในความคิดของเขา วิถีชีวิตของคริสเตียนยิ่งยากลำบากกว่าชีวิตของผู้ที่ไม่เชื่อ เพราะฉะนั้น คริสเตียนคนไหนที่พลาดที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนจึงต้องเครียดกับความกดดันซึ่งคนทั่วไปจะไม่ต้องรับ หนึ่ง ผู้เชื่อที่หลงคิดว่าตนกำลังดำเนินชีวิตคริสเตียนทั้งที่ไม่ได้ทำ จะถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำ ก็จะเย่อหยิ่งจองหอง เราจึงไม่ควรแปลกใจถ้าเกิดว่ามีการฆ่ากันทางความคิดท่ามกลางผู้ที่เป็นคริสเตียนมากกว่าผู้ที่ไม่เชื่อ และยิ่งกว่านั้น คือมีคริสเตียนที่เป็นฆาตกรอยู่มากมาย นี่คือนิสัยที่ท่านยอห์นกำลังเขียนในจดหมายฝากของเขา น่าเสียดายที่ผู้แปลพระคัมภีร์ส่วนใหญ่จะให้เราเข้าใจตรงข้ามกับสิ่งที่ยอห์นได้เขียน พวกเขาไม่อาจรับแนวคิดที่ว่าคริสเตียนฆ่าคนได้ พวกเขาจึงจงใจเปลี่ยนความหมายของข้อนี้ ต่อไปเป็นการแปลที่ตรงตัวอักษรภาษากรีก ถ้าคุณจะเข้าใจข้อพระคัมภีร์นี้ให้ถูกต้อง คุณก็จะเห็นว่า ยอห์นกำลังบอกว่า คริสเตียนหลายคนเป็นฆาตกร!

ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตน [คริสเตียนที่เกลียดคริสเตียนด้วยกัน] ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้อยู่ว่า ใครๆที่เป็น [คำว่า *πῶς* / พาส (โดยปราศจาก article ภาษาอังกฤษ ควรแปลว่า every conceivable)] ฆาตกร ไม่จำเป็น [οὐκ / อุก (คำกริยาวิเศษณ์)] มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขา [ไม่จำเป็นว่าฆาตกรทุกคนเป็นคริสเตียน] (1 ยอห์น 3:15)

ข้อนี้ประกอบด้วยสองประโยค ประโยคแรกบอกเรายังชัดเจนว่า หากคริสเตียนได้เกลียดชังคริสเตียนคนอื่น เขาก็เป็นฆาตกร ในประโยคที่สองไม่มีคำว่า “ไม่” แต่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งมีความหมายว่า “ไม่จำเป็นต้องมี” เหตุฉะนั้นเราจึงควรแปลข้อนี้อย่างที่เรทำได้ทำข้างบน อย่างไรก็ตาม ผู้แปลพระคัมภีร์ทั่วไปมักจะแปลประโยคที่สองให้ขัดแย้งกับประโยคแรก เป็นการแปลที่ไม่ได้ความ

ความหึงหวง

ความหึงหวงเป็นบาปทางด้านความคิดซึ่งมักจะรวมถึงความกลัว ความระแวง หวงแหน (ความปรารถนาที่จะครอบครอง) และความขุ่นเคือง คนขี้หึงอยู่ด้วยความกลัวว่าคนที่เขารักจะทิ้งเขาไป กลัวคู่แข่ง กลัวว่าคนที่เขารักจะนอกใจเขา เป็นต้น ความรักที่แท้จริงต้องอาศัยอิสระเสรีเพื่อที่จะอยู่ได้ แต่คนที่ชอบทำตามอารมณ์และโดยปราศจากเหตุผลจะไม่ยอมให้ผู้อื่นรักเขาด้วยความคิดเสรี ในทางตรงข้าม คนขี้หึงจะเรียกร้องความรักตามที่เขาเองต้องการ คนที่หึงไม่แคร์ว่าอีกฝ่ายหนึ่งคิดอย่างไร เขาเป็นทราชาที่พยายามจะลบล้างเสรีภาพในการตัดสินใจของผู้อื่น ความหึงเอาแต่ใจ โหดร้าย และกตขี้

ความหึงหวงกระทำให้เกิดความแตกแยกและการแย่งชิงกันในความรักส่วนตัว ในครอบครัว ที่ทำงาน ในการเมือง ชีวิตสังคม และในด้านกีฬา เมื่อรวมกับความต้องการที่จะมีอำนาจและมีชื่อเสียง ความหึงก็จะก่อการถกเถียงกัน การวางแผนร้าย การกบฏ และการปฏิบัติขื่น คนหึงหวงที่ไม่ได้ตั้งใจก็จะบาดหมาง ขมขื่น และไม่สามารถรับการปลอบโยนได้ คนขี้หึงอย่างเป็นทางการไม่มีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ความหึงเป็นมากกว่าบาปทางความคิด และเป็นการหมกมุ่นกับตัวเอง เป็นการบอกว่าตัวเองเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในโลก ผู้เชื่อที่หึงไม่สามารถเห็นคุณค่า และไม่สามารถสะท้อนพระคุณของพระเจ้า

ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความหึงหวงกระทำให้กระดูกฟู (สุภาพิต 14:30)

ความพิโรธก็ดูร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความหึงหวงได้ (สุภาพิต 27:4)

แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีความหึงหวงขมขื่น และอาการแก่งแย่งกัน [การขัดแย้งอันเกิดจากการแข่งขันกัน] ในใจของท่าน และท่านมีจริง อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง [หลักคำสอนพระคัมภีร์]... เพราะว่าที่ใดมีความหึงหวงและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวาย และมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง [การนินทา การตัดสินและการกล่าวโทษกัน การกบฏ เป็นต้น] (ยากอบ 3:14, 16)

4:2ค. ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ [ไม่ได้อธิษฐาน]

ผู้เชื่อที่เสื่อมไม่ได้อธิษฐาน จึงพลาดในหน้าที่ที่เขาต้องรับผิดชอบ การเสื่อม (ซึ่งคู่กับการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ) เป็นต้นเหตุ การพลาดที่จะอธิษฐานเป็นผลลัพธ์ เพราะฉะนั้น ถ้าผู้เชื่อจะแก้ไขการที่เขาพลาดอธิษฐาน เขาก็ต้องเริ่มต้นด้วยการแก้ปัญหาที่เขาเสื่อมฝ่ายวิญญาณอยู่

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะพริ้งพริ้ว [มีความสามารถ และได้ก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณ] ที่จะกระทำการดีทุกอย่าง [การรับใช้พระเจ้า เช่น การอธิษฐาน] (2 ทิโมธี 3:16-17)

มีแต่คริสเตียนที่เตรียมพร้อมฝ่ายวิญญาณและเป็นคนชอบธรรมแล้วที่มีคุณสมบัติพอที่จะรับใช้พระเจ้า การเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณจะต้องมาก่อน จากนั้นผู้เชื่อจะสามารถเกิดผลฝ่ายวิญญาณได้ ในสองข้อนี้ ข้อที่ 16 พูดถึงการที่ผู้เชื่อจะต้องเตรียมพร้อม ก่อนที่จะรับใช้พระเจ้า (ข้อที่ 17)

4:3. ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิดหวังได้ไปเพื่อสนองราคาต้นทุนของท่าน

ชีวิตคริสเตียนจำเป็นต้องดำเนินไปด้วยความคิด และแรงจูงใจที่ถูกต้อง ถ้าคริสเตียนจะวิงวอนพระเจ้าสำหรับบางสิ่งบางอย่างด้วยความโง่เขลาและเพื่อที่จะตอบสนองต่อกิเลสตัณหาของตน พระเจ้า

ผู้ทรงสัพพัญญูและชอบธรรมจะทรงตอบคำอธิษฐานของเขาได้อย่างไร? ในข้อที่สองเราอ่านถึงผู้เชื่อที่เสื่อมฝ่ายวิญญาณ ซึ่งไม่ได้อธิษฐาน ในข้อนี้ผู้เชื่อได้อธิษฐาน แต่ด้วยแรงจูงใจที่ชั่ว

4:4. ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีหญิง [ผู้เชื่อที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง] ท่านไม่รู้หรือว่า การรักโลกนั้นคือการเป็นศัตรู [การแยกตัว] กับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก [ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า

หากพูดถึงผู้ล่วงประเวณีชาย ก็ต้องใช้คำนามว่า μοιχος (มอยคอส) แต่ในข้อนี้เราได้พบคำ μοιχαλις (มอยคาลิส) ซึ่งหมายถึงผู้ล่วงประเวณีเพศหญิง เมื่อผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรไม่สัตย์ซื่อกับพระเจ้าเป็นเจ้าของการรักสิ่งในโลกนี้มากกว่าพระองค์ ผู้เชื่อคนนั้นจะถูกเรียกว่าเป็นผู้ล่วงประเวณี

การรักโลกคือการคิดตามระบบโลกของซาตาน คำกรีก κοσμος (คอสเมโอ) หมายถึงการจัดระบบ และการครอบครอง ในพระคริสตธรรมใหม่คำว่า คอสมอส ได้เล็งถึงระบบการครอบครองของซาตาน ที่ซาตานได้ครอบครองโลกของผู้ที่ไม่เชื่อ ในฐานะเป็นเจ้าของโลกนั้น ซาตานจะกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่มันทำได้ เพื่อชักชวนให้คนของโลกหลงเชื่อว่าทางของมันจะดีกว่าทางของพระเจ้า ตั้งแต่แรกเกิดผู้เชื่อได้อาศัยอยู่ในโลกซึ่งซาตานได้ครอบครอง เขาจึงได้เรียนรู้และรับอิทธิพลจากความคิดของซาตาน อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเป็นผู้เชื่อที่เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์แล้ว เขาก็จะได้เรียนรู้ถึงความคิดของพระเจ้าด้วย ถึงตอนนี้เขาจะต้องตัดสินใจว่าจะกระทำตามความคิดของพระเจ้า หรือของซาตาน

ซึ่งแต่ก่อนท่านเคยดำเนิน [ในความตายนั้น ในฐานะเป็นผู้ที่ไม่เชื่อ] ตามวิถีของโลกนี้ [ระบบโลกของซาตาน] ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณ [ซาตาน] ที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง (เอเฟซัส 2:2)

อย่ารักโลก [คอสมอส] หรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง [ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งกำเนิด

ของตัณหา] และตัณหาของตา [เน้นแรงจูงใจ] และความเย่อหยิ่งในชีวิต [เน้นการปฏิบัติ] ไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก [คอสมอส] (1 ยอห์น 2:15-16)

และอย่าประพฤติตามยุคนี้ [ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน] แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าว่าอะไรดี [การเกิดผลฝ่ายวิญญาณ] อะไรเป็นที่ชอบพระทัย [ผู้เชื่อที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า] และอะไรดียอดเยี่ยม [การที่ผู้เชื่อบรรลุเป้าหมายสำหรับชีวิตของตน] (โรม 12:2)

มีข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่อง ซาตานและการครอบครองโลกของมันในหนังสือ ซาตานและกิจการของปีศาจ เขียนโดย ศจ. อาร์. บี. ธีม, จูเนียร์

4:5. หรือว่า ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงความหึง [ยากอบ 3:14-16; 4:2] อย่างเปล่าประโยชน์ หรือ พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายได้ปรารถนาติดตามเราด้วยความรัก [επιπροθεω / เอ็พ-พี-โพเอโอ] และทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก

พระคัมภีร์ฉบับแปลส่วนมากแปลข้อนี้ไม่ตรงกับหลักศาสนศาสตร์ ด้วยเหตุว่า มีการแยกข้อพระคัมภีร์ (ข้อที่ 5 กับ 6) และการแยกประโยคไม่ถูกต้อง ขอจำไว้ว่าพระคัมภีร์ต้นฉบับภาษากรีกไม่มีการวรรคประโยค และไม่มีหมายเลขข้อ ซึ่งถูกนำมาใช้ภายหลังเพื่ออำนวยความสะดวกในการอ่านและการศึกษา โดยปกติแล้ว การวรรค และการแยกข้อพระคัมภีร์ค่อนข้างจะแม่นยำและมีประโยชน์แก่ผู้อ่าน แต่ยังมีผิดพลาดในบางครั้ง ถ้าผู้แปลกำลังแปลฉบับคัดลอกที่มีการแยกวรรคและข้อพระคัมภีร์อย่างผิดพลาด เขาคงจะทำให้ความหมายของเรื่องเพี้ยนไป

8. **ธรรมชาติบาป (sin nature)** มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาปอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายซึ่งทำให้ภทต่อพระเจ้า ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งการล่อลวง ซึ่งผลิตกิเลสตัณหา และชักชวนให้คนทำบาปและกระทำความดีของมนุษย์

คำว่า *เฝ้า-พิ-โพเซโอ* มีความหมายตั้งนี้ว่า ปรารถนา หวัง ติดตามด้วยความรัก (pursue with love) ความหมายสุดท้ายนี้คงตรงกับบริบทมากที่สุด หากความหมายนี้ถูกนำมาใช้กับเนื้อเรื่องที่ถูกแยกตามวรรคตามข้ออย่างถูกต้อง ผู้อ่านก็จะสามารถเข้าใจได้

ยากอบกำลังท้าทายคริสเตียนเหล่านี้อย่าหมกมุ่นกับเรื่องของตัวเอง แต่จงปักใจไว้กับพระเจ้าและแผนการของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปรารถนาและติดตามชาวยิวที่เชื่อในพระคริสต์เหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงรักและห่วงใยพวกเขา แต่พวกเขากลับไม่สนใจพระองค์ แต่กำลังปรารถนาและติดตามสิ่งฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งเกิดความหึงหวงท่ามกลางพวกเขา พวกเขากำลังหันหน้าแล้ววิ่งหนีไปจากความรักของพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงติดตามเราด้วยความรัก และทรงประทานพระคุณแก่เราอย่างไร? ณ เวลาที่เราได้ยินพระกิตติคุณในฐานะเป็นคนที่ตายฝ่ายวิญญาณอยู่ (รวมถึงผู้ที่ไม่เชื่อทุกคน) พระองค์ทรงให้เรา “รู้แจ้ง” ถึงความจริงแห่งพระกิตติคุณ (ยอห์น 16:8-11) ซึ่งนักศาสนศาสตร์เรียกว่า “common grace” (แปลตรงคือ “พระคุณสามัญ”) เมื่อเราได้ตัดสินใจเชื่อในพระกิตติคุณแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทาน “efficacious grace” (พระคุณแห่งการก่อผลความรอด) เป็นพันธกิจของพระองค์ในการกระทำให้ความเชื่อของผู้ที่เชื่อนั้นเกิดผลซึ่งกลายเป็นความรอดแก่เขา (เอเฟซัส 1:13, 2:8)

ณ เวลารอดนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานของขวัญห้าอย่างแก่เรา ได้แก่

1. การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ *Baptism* (กิจการ 1:5; 1 โครินธ์ 12:13; กาลาเทีย 3:26-28; เอเฟซัส 4:4-5)
2. การบังเกิดฝ่ายวิญญาณ *Regeneration* (พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานวิญญาณมนุษย์แก่เรา ณ เวลาแรกเกิดฝ่ายวิญญาณ เป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่ของเรา ยอห์น 3:6; ทิตัส 3:5; 1 เปโตร 1:23)
3. การทรงสถิตอยู่ในร่างกายของผู้เชื่อ *Indwelling* (1 โครินธ์ 3:16, 6:19-20; 2 โครินธ์ 6:16)
4. ของประทานฝ่ายวิญญาณ *Spiritual Gift* (1 โครินธ์ 12:4, 7, 11)
5. การทรงประทับตราของพระองค์ที่พวกเรา *Sealing of the Holy Spirit* (เอเฟซัส 1:13-14, 4:30)

นอกจากนี้แล้ว พระองค์ยังประทานของขวัญซึ่งถือเป็นของประทานที่พระองค์สามารถยึดคืนได้ นั่นคือ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18; กาลาเทีย 5:16-18) เมื่อเราอยู่ภายใต้การทรงนำการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเราด้วยการประทานฤทธิ์เดชแก่เราในการเรียน จดจำ ระลึกถึง และประยุกต์พระคำของพระเจ้า อนึ่ง พระองค์ก็ทรงอธิษฐานเพื่อพวกเราเมื่อเราอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ (โรม 8:26, 27)

4:6 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัส [ในพระธรรมสุภาษิต 3:34 ของฉบับแปลเซฟทัวจินท์] ว่า ‘พระเจ้าทรงกระทำสงคราม [αυτῶσσομα / แอนทิสโซมัย] ต่อ [ผู้เชื่อ] ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่ [ผู้เชื่อ] ที่ใจถ่อม

สมัยก่อน เมื่อกองทัพเข้าสนามรบ ผู้บัญชาการจะใช้คำว่า *แอนทิสโซมัย* ในการสั่งนักรบให้เรียงแถวพร้อมที่จะรับมือกับศัตรู หากคุณเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า คุณจะได้รับพระพร และพระองค์จะทรงเลื่อนตำแหน่ง (promote) ของคุณ (ยากอบ 4:10) อยากรู้ก็ตาม หากพระเจ้าเรียงกำลังเพื่อที่จะสู้รบกับคุณ คุณก็ไม่ต้องสงสัยว่าใครจะชนะ !

ความเย่อหยิ่ง และลักษณะของความเย่อหยิ่ง (2 ทิโมธี 3:1-7)

3:1. แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในช่วงวันสุดท้าย [ของประเทศชาติ หรือของแต่ละยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์ (dispensations)] จะเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติ

ข้อที่ 2 ถึง 7 ต่อไปจะเขียนถึงบาปต่างๆ ซึ่งสามารถกลายเป็นวิถีชีวิตของทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อในทุกๆ เวลาของแต่ละยุคสมัย แต่อาจารย์เปาโลกำลังจะเล็งถึงความเสื่อมที่เกิดขึ้นในประเทศแกนนำของพระเจ้า เมื่อผู้เชื่อไม่สนใจเรียนพระคำของพระเจ้าและไม่ต้องการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ ความจริงก็จะสูญหายไปจากทุกด้านในสังคม ซึ่งนำไปยังความเลวทรามในประเทศ

ในเวลาที่ยาจารย์เปาโลกำลังเขียนพระธรรม 2 ทิโมธี ประเทศอิสราเอลซึ่งเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า (the Jewish client nation of Israel) ได้เสื่อมมากและกำลังจะถูกกลบหายไปจากแผนที่ ยังมีอีกประเทศหนึ่งที่กำลังโผล่ขึ้นมา ใ้รับหน้าที่เป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าแทนอิสราเอล ในไม่ช้า จักรวรรดิโรม (SPQR: Senatus Populusque Romanus แปลว่า สภาและประชาชนแห่งโรม) จะ

กลายเป็นประเทศแทนหน้าของพระเจ้าแทน นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าจะทรงใช้ประเทศของคนต่างชาติให้เป็นตัวแทนของพระองค์บนโลก

เนื่องจากผู้เชื่อในจักรวรรดิโรมกำลังเติบโตขึ้นทั้งในจำนวนคนและฝ่ายวิญญาณ จึงก่อให้เกิดคุณธรรม ความถ่อมใจ และความเจริญรุ่งเรืองในสังคม การนี้ได้นำไปถึงยุคทองแห่งโรม ปีค.ศ. 96-192 ในช่วงเวลานี้จักรวรรดิโรม เป็นแผ่นดินที่นาอยู่มากที่สุดสำหรับพลเมือง และเป็นต่อพระพรต่อประเทศเพื่อนบ้านอีกหลายประเทศ อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เชื่อในจักรวรรดิโรมเริ่มที่จะละทิ้งชีวิตฝ่ายวิญญาณ ความเยอหยิ่งก็เริ่มซึมเข้ามาในสังคมอีกครั้งหนึ่ง ผลลัพธ์คือ เกิดความหายนะแก่ชาวโรมมากมายหลายครั้ง เช่น โรคระบาดครั้งใหญ่ (ปีค.ศ. 165 ถึง ค.ศ. 180) ซึ่งเป็นการเตือนจากพระเจ้าว่ายุคทองกำลังจะสิ้นสุดลง และสงครามภายในประเทศ (ปีค.ศ. 193 ถึง 198) อันเป็นการปิดฉากของยุคทองนั้น ความหายนะสองครั้งใหญ่นี้ได้ช่วยระงับความเยอหยิ่งจองหองในแผ่นดินบ้าง และทำให้หลายคนหันกลับมาสนใจฟังพระกิตติคุณและหลักคำสอนพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม พอเวลาผ่านไป ความเยอหยิ่งก็เพิ่มขึ้นในสังคมโรม จนเกิดความวุ่นวายมากทางด้านการเมือง (ช่วงปีค.ศ. 235 ถึง 284) การแตกแยกของจักรวรรดิ (ปีค.ศ. 395) และการอวสานอย่างน่าสลดในปี ค.ศ. 496 เป็นการจบท้ายของจักรวรรดิซึ่งอาจนับว่าเป็นจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

การขึ้นลงตามรูปแบบนี้ไม่ได้มีเฉพาะประเทศชาติเท่านั้น แต่เป็นลักษณะของทั้งยุคสมัยในประวัติศาสตร์ด้วย⁹ เมื่อเข้าใจเวลาอวสานของยุคแห่งคนต่างชาติ (*Dispensation of the Gentiles*) การยุ่งเกี่ยวกับกิจการของปีศาจกลายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับชาวเมโสโปเตเมีย คานาอัน และอียิปต์ พระเจ้าจึงจำต้องก่อตั้งเชื้อชาติยิวขึ้นมา (ปี 2061 ก่อน ค.ศ.) แล้วแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นชนชาติของพระเจ้า (ปี 1441 ก่อน ค.ศ. เป็นจุดเริ่มต้นของประเทศชาติอิสราเอลและยุคอิสราเอล) หลังจากราวๆ อีก 1,500 ปี ชาวยิวโดยทั่วไปได้ปฏิเสธความจริงและตบอดฝ่ายวิญญาณเพราะการเคร่งศาสนา จนได้ปฏิเสธพระผู้ไถ่

9. ยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ (**Dispensations**) เป็นหลักศาสนศาสตร์ที่อธิบายถึงการที่พระเจ้าทรงแบ่งแยกประวัติศาสตร์ของมนุษย์ออกเป็นยุคสมัยต่างๆ แต่ละยุคสมัยนั้นได้เปิดเผยถึงแผนการ น้ำพระทัย และพระประสงค์ ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติ ศึกษาเพิ่มเติมได้จากหนังสือ *The Divine Outline of History: Dispensations and the Church* โดย ศจ. อาร์. บี. ธีม, จูเนียร์

บาปและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงต้องสอดแทรกยุคคริสตจักรให้เข้ามาแทนยุคอิสราเอลในปี ค.ศ. 30

สำหรับยุคคริสตจักรนี้ ก็ไม่มีหลักฐานที่จะบ่งบอกว่าประวัติศาสตร์จะดีขึ้น ตามจริงแล้ว ความเยอหยิ่งและความชั่วจะทวีขึ้น โดยเฉพาะในยุค 7 ปีแห่งการทนต์ทุกขเวทนา และอีกครั้งหนึ่งตอนช่วงท้ายของยุคพันปีของพระคริสต์ ตอนซาตานจะถูกปล่อยจากการขัง 1,000 ปี แล้วจะระดมผู้ที่ไม่เชื่อให้กบฏต่อรัฐบาลอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ (วิวรณ์ 20:7-9)

3:2 เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพุดหมีนประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนกบฏ [ไม่มีความรับผิดชอบ]

คำว่า *avotoc* (*อโนซีโอซ*) ซึ่งในข้อนี้ถูกแปลว่า “เป็นคนกบฏ” มักจะถูกแปลว่า “ไร้ศีลธรรม” หรือ “ไม่มีศาสนา” แต่คำจำกัดความดังนั้นก็บอกเราไม่พอ นักปราชญ์เพลโตใช้คำนี้เพื่อหมายถึง “การละเมิดกฎโบราณ” (กฎที่ใช้รักษาความสงบในสังคม) และภายหลังคำนี้มีความหมายว่า “ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ต่างๆ ในชีวิต”

3:3-4 เป็นคนไม่มีความรัก [ไม่มีความสามารถที่จะรักใคร่] เป็นคนไม่ยอมให้อภัย เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่สัตย์จริง เป็นคนดื้อรั้น เป็นคนชิงความดี [ไม่รักความดีของพระเจ้า จึงไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ] เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ [ไม่เอาใจใส่ผู้อื่น] เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า [เรียงลำดับความสำคัญในชีวิตไม่ถูกต้อง]

“คนหัวสูง” จะแสดงให้เห็นความเยอหยิ่งของตนผ่านการเคร่งกฎหมาย (legalism) การนับถือลัทธิสังคมนิยม (socialism) การยุ่งเกี่ยวกับการรณรงค์เพื่อเปลี่ยนสังคมโลก (crusader arrogance) การประท้วง (activism) และการขัดขวางเจ้าหน้าที่ของภาครัฐ (civil disobedience)

3:5 เขามีสภาพทางชีวิตฝ่ายวิญญาณ [ευσεβεια / ยู-สิ-บัย-ยะ] แต่ภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้น [ซึ่งมาผ่านการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์พร้อมหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจ] เขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย

มีผู้เชี่ยวชาญภาษากรีกผู้หนึ่ง ชื่อ ดร. บอร์คอม จากเมืองไฮเดลเบิร์ก เยอรมนี ที่สามารถจับใจความที่แท้จริงของคำ ยู-สิ-บัย-ยะ ได้ เขาได้อธิบายว่าคำนี้ต้องหมายถึง “ความเชื่อและชีวิตของคริสเตียน” เพราะฉะนั้น คำนี้ต้องหมายถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในยุคคริสตจักร

คริสเตียนที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณอยู่อาจดูเหมือนมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ เพราะการที่เขาได้ปฏิบัติตามชีวิตฝ่ายวิญญาณปลอม (pseudo-spiritual life) เขาอาจเป็นผู้เชื่อที่เคร่งกฏศาสนา ชอบร้องเพลงพระเจ้าอย่างใสอารมณ์มาก หรืออยู่อยู่กับการรับใช้พระเจ้าเสมอ คนเหล่านี้ก็อาจมีเสน่ห์ และให้คนรู้สึกดี พวกเขาจึงสามารถดึงดูดผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณผู้อื่น และผู้เชื่อใหม่ซึ่งไร้เดียงสาได้อย่างง่ายดาย แต่พระคัมภีร์สอนถึงคนเหล่านี้ว่าอย่างไร? “จงผินหน้าหนีจากเขาเสีย!”

3.6-7 เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน [มีคริสเตียนชายบางคนที่เกี่ยวข้องในกรหลอกลวงผู้หญิงเพื่อเข้าบ้าน เช่น โดยใช้ฐานะเป็นที่ปรึกษาฝ่ายวิญญาณ] แล้วนำหญิงที่บาปัญญา [ไม่มีหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจ] หนาด้วยบาปไปเป็นชเลย แล้วพากันหลงใหลไปด้วยต้นเหตุต่างๆ [เน้นความต้องการที่อยากจะได้รับคำชมเชย และราคา] ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ไม่มีวันที่เขาสามารถมายังความรู้ที่สมบูรณ์ [μετεωωσας / เอ-พี-โนซิส (metabolized knowledge)] แห่งความจริง

คำว่า “เรียนกันอยู่เสมอ” อาจหมายถึง 1 ใน 4 ประเภทของคริสเตียน ได้แก่

1. คริสเตียนที่นึ่งฟังการสอนที่ผิดกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ จำพวกนี้จึงคิดว่ารู้เยอะ แต่เขาไม่รู้ในสิ่งที่ผิด
2. คริสเตียนที่เรียนจาก ศิษยาภิบาล-ผู้สอน (pastor-teacher) ที่เตรียมพร้อมและสอนดี แต่ความเยอหยิ่งทำให้คนนี้ตีความหมายให้สอดคล้องกับความคิดเห็นของตน
3. คริสเตียนที่ชอบเรียนรู้จากผู้สอนหลายคน ให้ฟังคำเทศนาหลากหลายแบบเพื่อที่จะเลือกคำสอนที่ชอบเท่านั้น แทนที่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจการสอนของศิษยาภิบาล - ผู้สอนพระคัมภีร์ที่เตรียมพร้อมเพียงคนเดียว

4. ท้ายสุด มีคริสเตียนที่เยอหยิ่งอีกประเภทหนึ่งที่พึงเฉพาสิ่งทีุ่หุอยากจะฟัง (2 ทิโมธี 4:3) แทนที่จะสะสมความจริงไว้ในจิตใจ

ตรงข้ามกับผู้เชื่อที่เยอหยิ่ง ผู้เชื่อที่ถ่อมใจเป็นคริสเตียนที่รับคำสอนและไม่เข้าข้างตน (เป็นผู้เรียนที่ไม่ยอมให้ความรู้สึก ความคิดส่วนตัว หรือความคิดเห็นของคนส่วนรวมเป็นอุปสรรคในการค้นพบความจริง แต่ยอมให้ตนได้รับการเปลี่ยนแปลงจากข้อเท็จจริง) ผู้ที่ถ่อมใจได้เข้าใจ เคารพ และเชื่อฟังผู้มีสิทธิอำนาจเหนือกว่าเขาในทุกด้านในชีวิต และเป็นผู้เชื่อที่เห็นคุณค่าและสะท้อนพระคุณของพระเจ้า โดยสรุป ผู้เชื่อที่ถ่อมใจได้ปฏิบัติตามแผนการที่พระเจ้าทรงมีสำหรับชีวิตของเขา จะก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณจนมีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนเอง (Spiritual Self Esteem), ความเป็นอิสระจากระบบโลกของซาตาน (Spiritual Autonomy) และสุดท้ายจะกลายเป็นผู้เชื่อที่โตสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ (Spiritual Maturity)¹⁰

ยากอบ 4:7 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมจำนนต่อพระเจ้า จงตั้งมั่น [แปลตรงตามอักษรกรีก] ต่อพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน

ผู้เชื่อได้จำนนต่อพระเจาก็ต่อเมื่อเขาได้ “เติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18) ผู้เชื่อจะต้องมาถึงจุดที่เขาได้เข้าใจชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน และสามารถประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหาทั้ง 10 ประการ ต่อประสบการณ์ชีวิตของเขา ดังนั้น เขาสามารถปกป้องตน (ตั้งมั่น) จากพญามาร เราได้แต่ปกป้องตัวจากซาตาน จากนั้นพระเจ้าจะต่อสู้แทนเรา แล้วมันจะหนีไปจากเรา

4:8 จงเข้าใกล้พระเจ้า [ด้วยการเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ] และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน [ประทานพร] คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด [ตั้งต้นใหม่ผ่านการสารภาพบาป] และคนสองจิตใจเอ๋ย [ผู้เชื่อที่ได้พัฒนาโรคจิตเพราะการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ [จงกวาดล้างความมืดบอดและขยะให้ออกไปจากจิตใจ]

10. หนังสือ การทนทุกข์ของคริสเตียน มีการอธิบายถึงขั้นตอนการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ตลอดทั้งเล่ม

4:9 จงเป็นทุกข์ [การตีสอนประเภทเตือน] โศกเศร้า [การตีสอนที่หนัก] และคร่ำครวญ [ในเวลาที่กำลังตายเพราะบาปซึ่งนำสู่ความตาย] จงให้การหัวเราะของตน [เล็งถึงความสุขที่มาจากทางโลก ไม่ใช่จากการดำรงชีวิตตามมุมมองของพระเจ้า] กลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดี [ความสุขปลอม] ของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด

4:10 ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชู [ก็แปลได้ว่า เลื่อนตำแหน่ง] ท่านขึ้น

ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ได้สำแดงให้เห็นถึงวิธีการพัฒนาความถ่อมใจ

“พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ย่อมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟิลิปปี 2:8)

ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา (ฮีบรู 5:8)

ความถ่อมใจเป็นผลมาจากการจำนนต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือเรา เมื่อคุณสามารถกระทำดังนี้แล้ว พระเจ้าถึงจะได้ทรงยกชู (เลื่อนตำแหน่ง) คุณขึ้น

4:11 พี่น้องทั้งหลาย จงหยุดการใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ [νομος / โนโมส หมายถึงหลักคำสอนอันลึกลับแห่งยุคคริสตจักร] และตัดสินพระราชบัญญัตินั้น แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ซึ่งท่านกำลังกระทำอยู่ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่กระทำตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน

คำ “ใส่ร้าย” เป็นคำกริยาที่เขียนด้วย durative present tense ซึ่งหมายความว่ากรกระทำนี้ได้เริ่มต้นตั้งแต่จุดหนึ่งในอดีต และยังคงเกิดขึ้นอยู่ในเวลาที่ท่านยากอบเขียนข้อนี้ขึ้นมา (จึงได้แปลว่า “จงหยุด

การใส่ร้าย...”) มีผู้เชื่อหลายคนซึ่งตั้งตนเป็นผู้พิพากษา เขาคิดว่าตนมีสิทธิ์ที่จะตัดสิน ประเมินชีวิต และใส่ร้ายผู้เชื่อคนอื่น

คำว่า โนโมส (ซึ่งในข้อนี้ถูกแปลว่า “พระราชบัญญัติ”) เล็งถึงหลักคำสอนอันลึกลับ (the mystery doctrines) ตามที่เราได้พบในจดหมายฝากของพระคัมภีร์ใหม่ คือคำสอนที่อธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณในยุคคริสตจักร (ยากอบ 1:25; 2:12) เช่น การบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสถานะฝ่ายวิญญาณที่มีไว้เฉพาะยุคคริสตจักรเท่านั้น ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรทุกคนได้รับบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นการที่พระวิญญาณได้นำผู้เชื่อให้อยู่ “ในพระคริสต์” ณ เวลารอด เหตุฉะนั้น การที่ผู้เชื่อใส่ร้ายหรือดูถูกพี่น้องในพระคริสต์ ก็เท่ากับการใส่ร้ายและการดูถูกองค์พระเยซูคริสต์เจ้า (กิจการ 9:4)

4:12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ [ให้รอดจากบึงไฟ] และทรงสามารถทำลายเสียได้ [ในบึงไฟ] แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินเพื่อนบ้าน?

ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่ นายของเขา (โรม 14:4ก)

4:13 ดูก่อน ท่านที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่งปี และจะค้าขายได้กำไร”

ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณเพราะความต้องการเงินทอง จะวางแผนชีวิตที่เห็นแก่เงิน เป็นแผนการที่ปราศจากพระเจ้า ด้านหลังมี 5 ด้านในชีวิตซึ่งเขาจะหันเหไปจากแผนการของพระเจ้า

1. เวลา : เขาจะใช้เวลาที่พระเจ้าทรงประทานแก่เขากับการแสวงหาสิ่งที่จะตอบสนองต่อความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง
2. สถานที่ : เขาจะหาที่อยู่อาศัยซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่การหาเงิน แทนที่จะปักหลักในที่ที่เขาจะสามารถเรียนพระคำของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอได้อย่างสะดวก
3. จุดประสงค์ : เขาจะวางแผนชีวิตเพื่อที่จะรับบำเหน็จฝ่ายโลก เขาไม่มองถึงบำเหน็จนิรันดร์บนสวรรค์

4. การดำเนินชีวิตแต่ละวัน : เพราะการคิดถึงแต่เงิน เขาจะตามบอดต่อการทรงจัดเตรียมในแต่ละวันที่สมบูรณ์แบบ

5. แรงแจจใจ : เขารับแรงจูงใจจากความต้องการเงินทอง ไม่ใช่จากความต้องการที่พอพระทัยพระเจ้า

4:14 แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าคุณนี่ชีวิตของท่านจะเป็นอย่างไร ท่านเป็นแค่เหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป [การตายฝ่ายร่างกาย]

เมื่อผู้เชื่อได้เรียนรู้และปฏิบัติตามแผนการที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับชีวิตของเขา เขาจะมีชีวิตที่มีความหมายและจุดประสงค์ เป้าหมายหลักในชีวิตของเขาคือการทำที่ตอบสนองต่อความรักของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงรักเขาตั้งแต่อดีตกาล ดังนั้น เขาควรเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าในเวลาที่เขามีชีวิตอยู่บนโลก (1 ยอห์น 4:19) ส่วนเป้าหมายทางยุทธศาสตร์นั้น (strategic objectives) ผู้เชื่อจะต้องมาถึงขั้นที่เขาได้ปักใจไว้กับพระคริสต์ (Occupation with Christ) ซึ่งจะทำให้เกิดผลในการเป็นพยานต่อเพื่อนมนุษย์ และเป็นปัจจัยสำคัญในการผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยานในคดีระหว่างพระเจ้ากับซาตาน (Evidence Testing) ซึ่งเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด ในทางตรงกันข้าม ผู้เชื่อที่ไม่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขา จะมีชีวิตที่ไร้ความหมาย คนนี้เป็นแค่หมอกที่กำลังหายไป!

4:15 ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น [จะกระทำตามพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีสำหรับชีวิตของตน]”

คุณสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้จากหนังสือ *การทรงนำจากพระเจ้า* โดย ศจ. อาร์. บี. ซิม, จูเนียร์ หน้า 6-8, 16-18

4:16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายโอ้อวดด้วยถ้อยคำที่เยอหยิ่งจองหอง ความโอ้อวดอย่างนี้เป็นความชั่ว

ผู้ที่เคร่งศาสนาอาจโอ้อวดว่าเขากระทำหลายอย่างมากมายเพื่อพระผู้เป็นเจ้า แต่ในความจริงเขาได้แต่ผลผลิตการกระทำที่ตายแล้ว (dead works) และผลักดันให้คนอื่นกระทำตาม รัฐบาลที่โง่เขลาอาจโอ้อวด

ว่าเขาสามารถนำสันติภาพมายังตะวันออกกลาง แต่เมื่อพวกเขาขาดความเข้าใจในสงครามฝ่ายวิญญาณที่อยู่เบื้องหลัง (ปฐมกาล 12:1-3) และขาดความเข้าใจในศาสนาอิสลาม (ปฐมกาล 16:12) พวกเขากำลังต่อต้านชาวยิว (ที่เรียกว่า anti-Semitism) และทำให้สถานการณ์แย่ลงไป ผู้เชื่อที่เยอหยิ่งกำลังดำเนินชีวิตนอกแผนการของพระเจ้า ชีวิตและการโอ้อวดของเขาไม่มีความหมาย

4:17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักสิ่งที่ถูกต้อง และไม่ได้ทำ นั่นจะเป็นบาปแก่เขาต่อเบื้อง

ยิ่งผู้เชื่อได้รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขายังจะเข้าใจถึงสิ่งที่เขาควรทำ มีคริสเตียนบางคนที่เข้าใจเป้าหมายชีวิตอย่างชัดเจน แต่มีบางสิ่งที่กระทำทำให้พวกเขาไม่ยอมปฏิบัติตามชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งจะทำให้เขาบรรลุเป้าหมายนั้น การที่ผู้เชื่อไม่ได้ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าเป็นบาป และเขาจะต้องอยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้า ถ้าหากผู้เชื่อละเว้นความรับผิดชอบในการปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา ท้ายสุดเขาจะต้องตายเพราะบาปซึ่งนำสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16)

บทที่ห้า

5:1 ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี [ชาวยิวที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ แล้วตามความต้องการเงินทอง] จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้น [ใช้รูปแบบไวยากรณ์ futuristic present] กับท่าน

ท่านยาขอบได้เลือกใช้ชาวยิวซึ่งไปตามความต้องการเงินทองเป็นตัวอย่่างในการสอนว่า คริสเตียนไม่สามารถมีความสุขได้เมื่ออยู่นอกแผนการของพระเจ้า ยาขอบอาจเลือกแสดงถึงการถอยหลังฝ่ายวิญญาณโดยใช้ผู้เชื่อที่เลือกอยู่อย่างสันโดษ และละสิ่งของของโลกทุกอย่างเพื่อการแสวงหาความสุขของตน แต่คงจะมีคริสเตียนน้อยมากที่จะติดใจกับการสันโดษ ตรงกันข้าม มีคนมากมายที่คิดว่าเงินทองจะนำความสุขมาให้เขา แต่ไม่ค่อยมีใครคิดว่าความขัดสนจะนำไปถึงความสุข เหตุฉะนั้น ยาขอบใช้ความต้องการเงินทองเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องการแสวงหาความสุขอย่างไร้สติ (frantic search for happiness)

ผู้ชายบางคนใช้ทั้งชีวิตของเขาพยายามสะสมทรัพย์สินสมบัติพอที่จะดับความต้องการเงินทองและทรัพย์สิน ผู้หญิงบางคนแต่งงานกับผู้ชายรวยๆ เพื่อที่จะซื้อทุกสิ่งตามใจปรารถนา อย่างไรก็ตาม ผู้ใดที่มั่งคั่ง แต่ขาดความสามารถในการที่จะจัดการกับความมั่งคั่งนั้น เขาจะพบแต่ความขัดข้องใจและความผิดหวัง และเป็นความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ ซึ่งคงมีบ่อยครั้งที่พระเจ้าจะทรงเพิ่มทุกข์ด้วยการตีสอนจากพระองค์เข้าไปด้วย เพราะความขัดข้องใจ ความผิดหวัง และการตีสอนจากพระเจ้า เขาจึงจะร้องไห้ ในที่สุดความเครียดจะกดดันเขาจนเขาจะโอดครวญ (เล็งถึงอาการของโรคจิต) ผู้เชื่อกันนี้คิดว่าจะพบความสุขผ่านเงินทอง ท้ายสุดเขาพบแต่ความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ และการตีสอนจากพระเจ้า

โปรดจงจำไว้ว่าความมั่งคั่งไม่ผิด แท้จริงแล้วคนมั่งมีเป็นกลุ่มคนหนึ่งที่สำคัญมากในสังคม เพราะเป็นคนที่มั่งมีเงินทอง (ทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ) ที่สร้างงานให้คนอื่น งานนี้คือรายได้ที่ทำให้คนทำงานสามารถเลี้ยงครอบครัวและซื้อสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบาย ประเทศชาติและประชาชนจึงเจริญขึ้นผ่านบริษัททั้งขนาดเล็กของครอบครัว จนถึงบริษัทมหาชนยักษ์ใหญ่ ความเจริญที่แท้จริงของเศรษฐกิจก็เริ่มต้นเมื่อประเทศสามารถพัฒนาบริษัทขนาดยักษ์ เพราะบริษัทขนาดนี้สามารถแข่งขันในตลาดโลก และสร้างความต้องการสำหรับบริษัทขนาดเล็กและกลางในท้องถิ่นด้วย พระเจ้าทรงสถาปนาเศรษฐกิจดำเนินการแบบนี้ ความมั่งคั่งไม่ใช่สิ่งชั่ว คนที่มีจิตใจที่เปื่อยเน่าต่างหากที่เป็นสิ่งชั่ว “การรักเงินนั้นเป็น

รากเหง้าแห่งความชั่วในทุกรูปแบบ” (1 ทิโมธี 6:10 แปลตรงตามตัวอักษร) แต่เงินและความมั่งมีไม่ใช่สิ่งชั่ว

หลายครั้งนักการเมืองจะตั้งระบบสวัสดิการ หรือเก็บภาษีอัตราสูงจากบริษัทใหญ่ เป็นต้น เพื่อที่จะเอาใจประชาชนส่วนใหญ่และรับการยกย่องและคะแนนเสียงจากพวกเขา ยังมีนักการเมืองที่จงใจทำลายบริษัทใหญ่ผ่านการเก็บภาษีและข้อบังคับปลีกย่อย เพราะเขาอิจฉาคนรวยและนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ถึงจะมีแรงจูงใจอย่างไร แต่เงินภาษีที่เขาเก็บแล้วนั้นจะถูกเรียกว่า “เงินของรัฐบาล” เหมือนกับว่าเป็นเงินส่วนตัวของนักการเมือง เมื่อรัฐบาลก้าวท่ายในการงานเหล่านี้ เงินเก็บมักจะถูกใช้อย่างฟุ่มเฟือย หรือไม่เจ้าหน้าที่ก็โกงเงินกันไป ยัดใส่กระเป๋าตัวเอง พระเจ้าไม่ทรงสถาปนารัฐบาลไว้เพื่อทำสิ่งเหล่านี้ แต่ให้รัฐบาลช่วยดูแลคนที่ต้องการอย่างแท้จริง เช่น เด็กกำพร้า แม่ม่ายและคนพิการที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้ เป็นต้น เมื่อรัฐบาลได้ให้เสรีภาพแก่ประชาชนแล้ว และบริษัทได้รับโอกาสที่จะเจริญโดยไม่ต้องแบกภาระหนักจากภาษีสูงหรือกฎหมายที่มัดมือไม่ให้ทำธุรกิจอย่างเสรี ก็จะมีเงินพอที่ทุกคนจะอยู่ดีกินดีได้

ผู้เชื่อที่พลาดที่จะเรียนและปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณจะไม่มีความสุข หากคริสเตียนกำลังพลาดในความรับผิดชอบที่มีต่อพระเจ้าเป็นเจ้า ก็จะไม่มีความสุขในโลกนี้ซึ่งจะนำความสุขถึงเขาได้อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ได้โตฝ่ายวิญญาณและพัฒนาความสามารถในการดำเนินชีวิตจะมีความสุขกับพระพรที่พระเจ้าทรงประทาน หากพระเจ้าทรงเห็นว่าผู้เชื่อสมควรได้รับแล้ว พระองค์ก็จะทรงประทานพระพรในเวลาที่เหมาะสมที่สุด ตามประเภทพระพรดังต่อไปนี้คือ

1. ความสำเร็จและชื่อเสียง
2. เพื่อน และ สังคม
3. สุขภาพดี
4. ความรักส่วนตัว
5. ความเพลิดเพลินและการกระตุ้น (ทั้งทางร่างกายและความคิด)
6. การเลื่อนตำแหน่ง
7. ความมั่งมีและความสะดวกสบาย

คริสเตียนไม่ควรมองสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นแหล่งแห่งความสุข แต่คริสเตียนที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว สามารถได้รับประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้นตามที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เขา

5:2-3 **ทรัพย์สมบัติของท่านก็เปื่อยเน่าไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และพิษ [เส็งถึงจิตใจที่ชั่ว ที่เกิดพิษ] ของนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่านและจะกินเนื้อท่าน ท่านได้สะสม [ใช้ cumulative aorist tense ซึ่งเส็งถึงผลที่เกิดจากการที่ผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าหลายปี] ทรัพย์ไว้ดูจไฟ สำหรับวันสุดท้าย**

ทรัพย์สมบัติไม่เปื่อยเน่าไปจริงๆ เสื้อผ้าก็ไม่ถูกแมลงกิน และของตกแต่งที่ทำมาจากทองและเงินก็ไม่ได้เป็นสนิม แท้จริงแล้ว คือจิตใจของผู้เชื่อที่เปื่อยเน่า ถูกแมลงกิน และเป็นสนิม คำกริยาสามคำนี้เขียนในรูปแบบ consummative perfect ที่เขียนด้วย กรรมาจก นั้นหมายความว่า มีจุดหนึ่งในอดีตผู้เชื่อได้เห็นเหไปจากชีวิตฝ่ายวิญญาณ แล้วเริ่มถอยหลังฝ่ายวิญญาณ ในขณะที่เขากำลังเสื่อมไปผ่าน 8 ขั้นตอนนั้น จิตใจเปื่อยเน่าและถูกทำลาย หากผู้เชื่อที่รวยมีจิตใจที่เปื่อยเน่า ทรัพย์สินของเขาจะมีกลิ่นเหม็น คือเขาจะใช้ทรัพย์สินของเขาในทางที่ผิดหรือชั่วร้าย ถึงแม้ว่านักธุรกิจคริสเตียนที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณอาจสวมเสื้อผ้าราคาแพง แต่คนที่รู้จักจริงจะมองผ่านความหรูหราแต่ภายนอก แล้วเห็นความเสื่อมของเขา ผู้หญิงคริสเตียนอาจสวมเสื้อผ้าและเครื่องประดับที่งดงาม แต่หากว่าเขาไม่จิตใจที่ถูกสนิมกิน ชอบเรียกร้องความสนใจ และต้องการเป็นที่นับถือในสังคม คนที่รู้ความจริงจะไม่อยากอยู่ใกล้เขา

ทรัพย์สมบัติที่เปื่อยเน่าหรือผุพัง เสื้อผ้าที่ถูกมอดกัดกิน และทองและเงินที่โทรมแล้ว เป็นเครื่องแสดงว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้นำความสุขถึงเจ้าของตามที่คาดไว้ เงินทองและทรัพย์สินจะดีหรือไม่ดีก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของเจ้าของ คือความสามารถในการที่จะเห็นคุณค่าและที่จะรับประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เมื่อใดก็ตามที่เงินทอง คน หรือสิ่งของกลายเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าแผนการของพระเจ้า จิตใจของผู้เชื่อคนนั้นจะเริ่มเปื่อยเน่า

ในเวลาที่คุณเชื่อได้ผ่าน 8 ขั้นตอนแห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ เขาจะสะสมพิษในจิตใจ ในทางตรงข้าม หากผู้เชื่อได้เรียนและเติบโตขึ้นผ่าน เครื่องมือการแก้ปัญหา 10 ประการ เขาจะสะสมความจริงในจิตใจของเขา พิษในจิตใจคือความคิดของซาตาน ซึ่งเป็นความชั่ว (มัทธิว 15:19) แต่หลักคำสอนพระคัมภีร์ในจิตใจคือความคิดของพระเจ้า ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า ความดีที่สมบูรณ์ (absolute good จากคำกรีกว่า αγαθος / อากาธอส) (3 ยอห์น 11; โรม 7:12; มัทธิว 12:35) และ ความสูงส่ง (noble good จากคำ

กรีกว่า καλος / คาลอส) (อีบรู 5:14; 6:5; 1 ทิโมธี 1:8) ผู้เชื่อที่ชั่วจะได้รับแรงจูงใจของเขาจากกิเลสตัณหา ส่วนผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ เขาจะได้รับแรงจูงใจจากความรักที่เขา มีต่อพระเจ้า มีแต่ความคิดของพระเจ้าในจิตใจ และความรักที่ผู้เชื่อมีต่อพระองค์ ซึ่งกระทำให้เขาตัดสินใจอย่างถูกต้องและเกิดผลดี (genuine production) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ติดตามระบบโลกของซาตานจะได้รับแรงจูงใจจากความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง และความต้องการที่จะผลิตความดีของมนุษย์ (คือ human good ซึ่งเป็นผลที่ผู้เชื่อได้ผลิตจากพลังแห่งเนื้อหนังและนอกแผนการของพระเจ้า) พระคัมภีร์ได้เรียกผลผลิตอันชั่วร้ายดังนี้ว่า “การกระทำที่ตายแล้ว” (dead works) ความคิด แรงจูงใจ การตัดสินใจ และการกระทำ อันชั่วร้ายของผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณนั้น จะถูกนำมาใช้เพื่อเป็นพยานหลักฐานต่อศาลสูงสุดแห่งสวรรค์

พิษในจิตใจของผู้เชื่อ (เช่น ความมีตบอด แผลเป็น และขยะที่เขาได้สะสมไว้ที่จิตใจใต้สำนึก) จะได้กิน “เนื้อ” (เป็นพหูพจน์) ของเขา คือ พิษนั้นทำลายความสามารถในการที่จะมีความสุขหรือที่จะได้รับผลประโยชน์จากทรัพย์สมบัติของเขา “เนื้อ” นั้น (ภาษาอังกฤษเรียกว่า pieces of flesh) หมายถึงสิ่งที่เขาคาดหวังว่าจะนำความสุขถึงเขา แต่ในที่สุดกลายเป็นสิ่งเปื่อยเน่า ถูกแมลงและสนิมกิน ทรัพย์สมบัติของเขาก็ได้ก่อไฟ (ทำลาย) ในจิตใจ และทำให้เขาประสบแต่ความขัดข้องใจ ความทุกข์โศกที่ก่อให้เกิดตนเอง และการตีสอนจากพระเจ้า หากถึงขั้นสูงสุดแล้ว เขาจะต้องตายเพราะบาปที่นำสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16)

5:4 **ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้ฉ้อโกงไว้ นั้น ก็ร่ำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้เข้าพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว**

ผู้เชื่อที่ได้ปฏิเสธชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างต่อเนื่องจะต้องถอยหลังฝ่ายวิญญาณจนในที่สุดจะมาถึงขั้นที่ 8 แห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ คือ การมีความคิดและทัศนคติที่ตรงข้ามกับน้ำพระทัย พระประสงค์ และแผนการของพระเจ้า (reverse process-reversionism) ในขั้นนี้ ปกติวิสัย มาตรฐาน การเรียงลำดับ ความสำคัญ ค่านิยม และจุดประสงค์ ก็จะกลับตรงข้ามจากสิ่งที่พระเจ้าต้องการ คนที่เขาควรรักก็กลายเป็นคนที่เขาเกลียดชัง คนที่เขาควรดูแลเอาใจใส่ เขาก็เอาเปรียบและเหยียดหยาม เขายังจะประจบประแจงคนที่ส่งเสริมความยิ่งยงของเขา ในข้อนี้เราได้เห็นนักธุรกิจคริสเตียนที่ฉ้อโกงลูกจ้าง ไม่ยอมจ่ายค่าจ้างให้พวกเขา ผู้เชื่อที่อยู่ในขั้นที่ 8 แห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณจะขาดคุณธรรม ขาด

ศักดิ์ศรี ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่มีความรักต่อลูกจ้างของเขา เขามีจิตใจที่เปื้อนเน่า เหม็น และ เต็มไปด้วยพิษ

มีคริสเตียนชาวยิวหลายคนทีกลายเป็นเศรษฐีจากการทำธุรกิจภายใต้กฎหมายและพระราชบัญญัติต่างๆ ของโรม ซึ่งอำนาจเสรีภาพในการประกอบธุรกิจและช่วยปกป้องเงินและทรัพย์สินของประชาชนด้วย ในข้อนี้ ผู้เชื่อที่ชั่วร้ายกำลังใช้กฎหมายเหล่านี้ในทางที่ผิด เขาได้ใช้ความมั่งมีและอำนาจของเขาให้ฉ้อโกงลูกจ้าง ดูเหมือนว่าเจ้านายอาจสัญญาด้วยปากไว้แล้วว่าจะให้ค่าจ้างแก่ลูกจ้างตอนที่เก็บเกี่ยวผลเสร็จแล้ว แต่เมื่อถึงเวลานั้นก็หาข้ออ้างที่จะไม่ให้ เนื่องจากนักธุรกิจมีอำนาจและอิทธิพลในชุมชน ลูกจ้างทำอะไรไม่ได้ เขาได้แต่ต้องยอมรับว่าเขาถูกหลอก พวกเขาและครอบครัวของเขาก็ต้องทนทุกข์เพราะความเสื่อมของนายจ้าง และอาจมีบางคนอดอยากจนถึงแก่ความตาย

คริสเตียนร่ำรวยที่ฉ้อโกงลูกจ้างนั้นไม่ได้รับเงินเลย แต่เนื่องจากพวกเขากำลังแสวงหาความสุขอย่างไร้สติ พวกเขาไม่รู้จักพอ พวกเขากำลังหลอกตัวเองว่า “ถ้าฉันมีเงินมากกว่านี้ ฉันจะพบความสุขแน่!” พวกเขาไม่เคยได้พบความสุข แล้วเจอแต่ความทุกข์และการตีสอนที่หนัก

พระนามว่า “คูริโอส สะบาโอธ” มีความหมายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย” (Lord of the Armies) เป็นพระนามของบุคคลที่สองแห่งตรีเอกานุภาพ คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า คำว่า σαβαωθ (ซาบาโอธ) เป็นคำทับศัพท์จากคำภาษาฮีบรูว่า **שבוע** (เชบาอาร์ท) ซึ่งปรากฏบ่อยครั้งในพระคัมภีร์เดิม และมักจะถูกแปลในพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษว่า hosts (ฉบับไทยบางฉบับใช้คำว่า “บริวาร”) อยุ่ไรก็ตาม คำนี้หมายความว่า “พลโยธิน” (ภาษาอังกฤษน่าจะแปลว่า armies) และควรถูกแปลอย่างนี้ทุกๆ ครั้ง ทำไมนักแปลมักจะเลี่ยงใช้คำแปลที่ถูกต้องนี้? สาเหตุหลักคือ นักศาสนศาสตร์และนักแปลพระคัมภีร์หลายคนรักสันติภาพ (pacifism) และไม่สามารถยอมรับความจริงว่าพระคริสต์ทรงเป็นนักรบที่จะกระทำการประหารชีวิตคน เหตุฉะนั้น คำนี้แทบจะไม่เคยได้รับการแปลอย่างถูกต้อง ประโยคที่ว่า “เสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้เข้าพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา” หมายความว่าเดี่ยวนักธุรกิจที่ฉ้อโกงคนงานจะต้องประสบหายนะ อาจถึงความตายก็ได้ ถ้านักธุรกิจในประเทศชอบฉ้อโกงและกระทำการทุจริต ในที่สุดจะเกิดการตอบโต้ เช่น การปฏิวัติและความรุนแรง

นักธุรกิจที่ได้กำไรมากแล้วควรยอมให้ความเจริญของตนไหลหลังยังคนงานบ้าง เพราะพวกเขาได้ช่วยเขาประสบความสำเร็จ ด้วยการนี้ทั้งสองฝ่ายจะได้รับพระพร ยิ่งนักธุรกิจคริสเตียนได้กำไรมากยิ่งขึ้นภายใต้กฎหมายและหลักการที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข เขายังมีความรับผิดชอบต่อ

สังคมและประเทศชาติ เขาควรช่วยสร้างระบบธุรกิจที่มั่นคงและยั่งยืน ซึ่งนำความเจริญแก่ชาติ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

5.5 ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือย [τροφωω / ทรูฟาโอ] และสนุกสนาน [σπαταλωω / สพา-ทาลาโอ] ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านไว้เพื่อเตรียมรับในวันประหาร [การหาญะในชีวิตส่วนตัว หรือระดับชาติ]

คำกรีกว่า ทรูฟาโอ หมายถึงการใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย และหมกมุ่นในโลกีย์วิสัย ส่วนคำว่า สพา-ทาลาโอ ก็มีความหมายพอๆ กันแต่เน้นการลามกและความเปล็ดเปล็น คริสเตียนเหล่านี้กำลังใช้ความมั่งคั่งและอำนาจของเขาเพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณไม่สามารถบังคับตนได้ และไม่มี ความถ่อมใจพอที่ได้รับประโยชน์จากเงินทองของเขาในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม

ข้อนี้ไม่ได้วิจารณ์ความสุขสบาย หรือความหรูหรา แต่กำลังติเตียนนักธุรกิจคริสเตียนที่ไม่มีคุณธรรม ไม่มีศักดิ์ศรี ไม่มีความอ่อนน้อมต่อมตน ไม่มีวินัย และไม่เห็นคุณค่าของผู้ประทานพรให้แก่ตน ไม่เหมือนคริสเตียนเศรษฐีที่มีคุณธรรม ที่เห็นคุณค่าของผู้ที่ประทานพรให้แก่เขา และใช้ทรัพย์สินของเขาในทางที่ถูกต้องและเพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์

การใช้ชีวิตในสังคมและการทำธุรกิจที่ยุ่งเกี่ยวกับความชั่วช้า นำหายนะมาถึงคนๆ นั้น และถือว่าคนนั้นยังมีส่วนในการนำหายนะมายังประเทศชาติอีกด้วย เมื่อสถาบันสมรสล้มเหลว ทั้งสังคมก็เสื่อมไปเพราะชาติชีวิตครอบครัวอันเป็นฐานของสังคมที่มั่นคง อนึ่ง หากประเทศชาติเต็มไปด้วยนักธุรกิจที่โลภและทุจริต ก็จะมีการโต้ตอบจากประชาชน บางครั้งพฤติกรรมของพวกเขาอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้รัฐบาลเห็นชอบกับนโยบายถอนสิทธิ์ในการทำธุรกิจอย่างเสรี หรือประชาชนอาจลุกขึ้นเองแล้วก่อให้เกิดการปฏิวัติครั้งใหญ่

เช่นเดียวกับที่ลูกวัวจะถูกขุนให้อ้วนเพื่อรอวันที่มันจะถูกส่งไปที่โรงฆ่าสัตว์ ผู้เชื่อที่ละทิ้งชีวิตคริสเตียนกำลังกระทำตนเองให้อ้วนเพื่อรอวันที่จะถูกประหาร นั่นก็คือ การตีสอนจากพระเจ้าถึงขั้นเสียชีวิต

5:6. ท่านได้ตัดสินใจโทษและได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

การศาลเป็นสิ่งสำคัญมากต่อความมั่นคงของประเทศ ศาลมีไว้เพื่อที่จะช่วยปกป้องผู้บริสุทธิ์และลงโทษผู้กระทำผิด แต่เมื่อผู้มีอิทธิพลสามารถติดสินบนตำรวจ ผู้พิพากษา หรือคนอื่นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ประเทศกำลังจะเข้าสู่ความหายนะ ในข้อข้างบนนี้ มีคริสเตียนร่ำรวยบางคนที่ใช้อำนาจและเงินเพื่อลงโทษและประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ทั้งที่ผู้บริสุทธิ์นั้นไม่ได้ต่อต้านหรือแสดงความเป็นปรปักษ์แต่อย่างใด ด้วยเหตุผลบางอย่าง ผู้บริสุทธิ์ได้ขวางทางการทำธุรกิจอันชั่วช้าของนักธุรกิจคริสเตียนที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณคนนี้

ผู้บริสุทธิ์นี้ไม่ได้ต่อต้านคนรวย แต่คนรวยได้ต่อต้านตัวเอง ผู้เชื่อคนใดก็ตามที่ไม่ยอมก้าวหน้าในแผนการของพระเจ้าจะต้องเสื่อมและกลายเป็นศัตรูตัวสำคัญของตนเอง

หกข้อแรกของบทนี้ได้อธิบายถึงลักษณะและผลลัพธ์ของการถอยหลังฝ่ายวิญญาณทางด้านเงินทองในข้อ 7 กับ 8 ต่อไปเราจะได้เรียนถึงการแก้ไขปัญหาของเรื่องนี้

5:7-8 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย [หากคุณต้องการที่จะหันกลับจากการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] จงอดทน [หมายถึง จงปฏิบัติชีวิตคริสเตียน] จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา [เวลาที่คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป] ดุเถิด ชาวहारอดอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดู [เดือนตุลาคมถึงธันวาคม] และฝนปลายฤดู [เมษายนและมิถุนายน] ทำนทั้งหลายก็จงอดทนและมีใจที่เข้มแข็งเช่นนั้นเหมือนกัน [จากการเรียนและการประยุกต์พระคำของพระเจ้า] ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวนจะถึงอยู่แล้ว

คำกรีก μακροθυμεω (มาโครฐูเมโอ) หมายถึงการอดทนในเวลาที่ถูกรังแกหรือเผชิญความยากลำบาก และที่จะควบคุมอารมณ์ด้วยการใช้ความคิดและเหตุผล ในข้อนี้คำว่า มาโครฐูเมโอ มีความหมายเชิงศาสนาศาสตร์คริสเตียน คือ การปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณ คริสเตียนจำเป็นต้องพากเพียรมุ่งมั่นกับการเรียนและการประยุกต์พระคำของพระเจ้าต่อประสบการณ์ของเขาทุก ๆ วัน เขาจำต้องไม่ตอบสนองต่อปัญหาด้วยอารมณ์ แต่จะต้องประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหาลิขประการต่อสถานการณ์ที่กตัดหน้า เขาต้องปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์อย่างสม่ำเสมอ ถ้าผู้เชื่อสามารถกระทำเช่นนี้ เขาจะเตรียมพร้อมที่จะรับฟังการประเมินผลชีวิตคริสเตียนของเขาหลังจากคริสตจักรถูกรับขึ้นไปแล้ว (2 โครินธ์ 5:10)

ขาวนาที่ดี

ขาวนาที่ดีมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพของตน ปลูกพืชผลของเขาเป็นระบบและโดยใช้เหตุผล จากนั้นเขารอคอยวันที่เขาจะได้เก็บเกี่ยวผลนั้นด้วยความมั่นใจว่าเขาจะได้รับสิ่งล้ำค่านั้น เขาต้องอดทนรอวันที่ฝนต้นฤดูจะพัฒนาการเติบโตของพืชผล และฝนปลายฤดูซึ่งจะบำรุงเลี้ยงก้านและใบในเวลาที่เหมาะสมกำลังพัฒนาและเติบโตจนถึงที่สุด เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวแล้วเขาจึงจะได้รับประโยชน์จากผลอันล้ำค่าที่เขาได้รับจากแผ่นดิน

คริสเตียนที่ดี

คริสเตียนที่ดีได้สะสมทรัพย์สมบัติ (สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจ) พร้อมทั้งจะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างมีเหตุผลและจากความคิดที่มั่นคง เขาทราบว่ถ้าเขาไม่ได้ถูกเบนไปด้วยอารมณ์ของตนและสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ สุดท้ายเขาจะให้เห็นผล คือ บำเหน็จและมรดกที่พระคริสต์ทรงมอบให้เฉพาะผู้เชื่อที่กระทำตามแผนการของพระองค์ ฝนต้นฤดูเปรียบได้กับการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณตั้งแต่เป็นทารกฝ่ายวิญญาณ (spiritual childhood) จนถึงความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (spiritual self-esteem) ฝนปลายฤดูเปรียบได้กับการก้าวหน้าในขั้นต่อไป เช่น จากการมีความรักส่วนตัวต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระบิดา จนถึงการปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์ ถ้าผู้เชื่อสามารถกระทำเช่นนี้แล้ว เขาก็จะพร้อมและตั้งตารอวันที่จะได้พบกับพระผู้ช่วยให้รอดของเขาในวันที่คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป ซึ่งหลังจากนั้นคริสเตียนที่ดีจะได้รับผลอันล้ำค่านิรันดร์ของเขา

5:9. พี่น้องทั้งหลาย จงเลิกบ่นต่อว่า [การตัดสินใจ การพูดใส่ร้าย] เกรงว่าท่านจะถูกการดีสอน ดุเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตู

มีคริสเตียนบางคนที่ทำบาปทางคำพูดอย่างไม่รู้จักหยุด ยากอบได้อ้างถึงผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณพวกนี้ทั้งในข้อที่ 9 และในข้อที่ 12 โดยในข้อที่ 9 ได้พูดถึงคนที่ชอบใช้ลิ้นเพื่อวิจารณ์ ใส่ร้าย และหมิ่นประมาทพี่น้องในพระคริสต์ และในข้อที่ 12 พูดถึงการใช้ลิ้นเพื่อที่จะหลอกคนด้วยคำสบถสาบานซึ่งเขาจะไม่รักษาคำพูด

อย่าตัดสินเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ตัดสิน [ตัดสินตามสามชั้นตอน] ท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลาย จะตัดสิน [หมิ่นประมาท นินทา และมุ่งร้าย] เขาอย่างไร พระเจ้าจะทรงตัดสินท่านอย่างนั้น [คุณจะถูกตัดสินเพราะการหมิ่นประมาท นินทา และมุ่งร้าย] และท่านจะดวงให้เขาด้วย ทะนานอันใด [นินทาผู้อื่นเรื่องบาปของเขา เช่น การเมาเหล้า การล่วงประเวณี] พระเจ้าจะ ได้ทรงดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น [คุณจะถูกตัดสินเพราะบาปที่คุณพุดถึงในการนินทา นั้น]” (มัทธิว 7:1-2)

บาปทางคำพุดทุกประการได้รับแรงจูงใจจากบาปทางด้านความคิดก่อน ตัวอย่างเช่น ความโกรธ ความเคียดแค้น ความอิจฉา และการถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำ (self-righteousness) ก็เป็น บาปทางความคิดซึ่งได้ก่อเกิดบาปทางคำพุดขึ้นมา คนที่แค้นมักจะมีหมิ่นประมาทคนที่เขาแค้นนั้น คน ที่อิจฉาชอบใส่ร้ายคู่แข่ง และผู้เชื่อที่ถือว่าตนชอบธรรมเพราะการกระทำของตนอาจวิจารณ์ ตัดสิน หรือนินทาผู้เชื่อด้วยกัน ไม่เคยมีบาปทางคำพุดใดที่เกิดจากความปรารถนาดี

ผู้เชื่อที่ทำบาปทางคำพุดจะต้องรับการตัดสินจากพระเจ้าในสามทาง บวกกับความโศกเศร้าที่มาพร้อมกับบาป อันเป็นธรรมชาติของบาปต่างๆ ประการ ขอยกตัวอย่างเช่น สมมุติคริสเตียน ก. เคียดแค้นคริสเตียน ข. เขาจึงได้หมิ่นประมาทคริสเตียน ข. โดยนินทาว่าคริสเตียน ข. นอกใจภรรยา ดังนั้นคริสเตียน ก. จะต้องรับความทุกข์โศกในทั้ง 4 ทางด้วยกัน

1. เขาต้องรับการตัดสินจากพระเจ้าเพราะความเคียดแค้น
2. เขาต้องรับการตัดสินจากพระเจ้าเพราะการหมิ่นประมาทผู้อื่น
3. เขาต้องรับการตัดสินจากพระเจ้าเพราะการล่วงประเวณีซึ่งเป็นบาปที่เขาได้พุดถึง (ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น)
4. เขาลงโทษตัวเองโดยได้รับความโศกเศร้าที่นำมาให้กับตนเอง

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้พิพากษา (ยอห์น 5:22) ผู้ซึ่งได้เคาะที่ประตู (หมายถึงการตัดสินประเภท เตือน และประเภทที่หนัก) ของผู้เชื่อที่อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า พระองค์ทรงปรารถนาให้ผู้เชื่อได้ เข้าใจว่าเขากำลังรับการตัดสินจากพระเจ้า (ที่จะได้ยินเสียงเคาะประตู) ด้วยวิธีนี้พระองค์ก็ให้โอกาสแก่ผู้เชื่อ ที่จะกลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ผ่านการสารภาพบาป แล้วที่จะเรียนรู้และปฏิบัติชีวิตคริสเตียนต่อไป

การใช้คำเปรียบเทียบกับว่า “องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตู” ได้ถูกนำมาสอนในพระ ธรรมวิวรณ์เช่นกัน ในบทนี้เราได้เรียนรู้ว่าคริสเตียนที่คริสตจักรเมืองเลาดีเซียกำลังหมกมุ่นกับเงินทอง ของพวกเขา จึงไม่สนใจเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ พวกเขา กำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณ พระผู้เป็นเจ้าจึง เริ่มเคาะที่ประตูของแต่ละคน หมายความว่า พระองค์ได้นำการตัดสินประเภทเตือน และประเภทหนัก มาถึงพวกเขา

จงเขียนถึงผู้สื่อข่าว [ศิษยาภิบาล ผู้สอนพระคัมภีร์] แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า ผู้ทรง เป็นเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้า ทรงสร้าง [นี่คือการอธิบายถึงพระเยซูคริสต์] ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำ [วิถีชีวิต] ของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็น [ไม่ใช่ผู้ที่ไม่เชื่อในพระองค์] ไม่ร้อน [เป็นผู้เชื่อที่ไม่ก้าวหน้าฝ่าย วิญญาณอยู่] เราใคร่ให้เจ้าเย็น [ซึ่งจะแก้ไขได้ง่าย แค่เชื่อในพระคริสต์] หรือร้อน [กำลัง ก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ] ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออก จากปากของเรา [การตัดสินด้วยการประหารชีวิต คือ บาปที่นำไปสู่ความตาย]

เพราะเจ้าพุดว่า ‘เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนน่าสงเวช [ไม่มีความสามารถที่จะมีความสุข ที่จะ รับพระพร และที่จะมีความรักในชีวิต] เป็นคนขัดสน [ไม่เห็นคุณค่ากับการได้รับชีวิตนิรันดร์ หรือชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงประทานให้] เป็นคนตาบอด [ไม่รู้จักความจริง] และเปลือย กายอยู่ [ขาดเครื่องมือการแก้ไขปัญหา] เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟ แล้ว [เครื่องมือการแก้ไขปัญหาซึ่งได้ผ่านการทดสอบแล้ว] จากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี [มั่งมีฝ่ายวิญญาณทั้งบนโลกและชั่วนิรันดร์] และเสื้อผ้าขาว [เสื้อคลุมแห่งพระสิริที่พระเจ้าจะ ทรงมอบแก่ผู้เชื่อที่ได้รับชัยชนะในชีวิตคริสเตียน] เพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่ง กายเปลือยเปล่าของเจ้า [ณ การประเมินชีวิตฝ่ายวิญญาณ] จะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตา [ยา collyrium (โคลลิเรียม) ในที่นี้หมายถึงการสารภาพบาป] ของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ เรารัก ผู้ใด เราก็รักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจึงมีความพากเพียร [พัฒนาแรงจูงใจ และความ สัตย์ซื่อ] และเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ [เกี่ยวกับการตั้งต้นใหม่และการศึกษาหลักคำสอนพระ คัมภีร์] ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู [ได้ตั้งต้นใหม่

ผ่านการสารภาพบาป] เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา [สัมพันธ์ภาพระหว่างพระเจ้ากับผู้นั้น] ผู้นั้นมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา [เป็นการให้เกียรติอย่างสูงสุด] เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด” (วิวรณ์ 3:14-22)

5:10-11. พี่น้องทั้งหลาย จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของผู้เผยพระวจนะ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตูเถิด เราขอแสดงความยินดีแก่ผู้ที่อดทน [คือ ผู้ที่ผ่านประสบการณ์ทุกข์ยากลำบากอย่างมีความสุข] ท่านทั้งหลายได้ยืนเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สูญปลาย [ผลภายหลัง] แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า [โยบได้รับพระพร และเพื่อนของเขาได้รอดจากการพิพากษาลงโทษถึงตาย] เพราะว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีเสมอ

สองข้อนี้พูดถึงผู้เชื่อที่โตแล้ว ผู้ซึ่งกำลังจะถูกการทดสอบผ่านความทุกข์ที่ไม่สมควรได้รับ (undeserved suffering) สองข้อนี้ถูกแทรกเข้าไประหว่างข้อที่ 9 และข้อที่ 12 ด้วยว่าผู้เขียนประสงค์ให้ผู้เชื่อได้ทราบว่าการทนทุกข์ไม่จำเป็นต้องมาในรูปแบบความโศกเศร้าที่ตนเป็นคนก่อ หรือ การตีสอนจากพระผู้เป็นเจ้าเสมอไป พระองค์ยังทรงเตรียม (หรือไม่ก็อนุญาต) ความทุกข์ไว้ซึ่งผู้เชื่อที่โตแล้วจะสามารถรับมือไว้ด้วยความสุขที่ยิ่งใหญ่ภายในจิตใจของเขา

พวกผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่แห่งสมัยพระคัมภีร์เดิม และโยบ ได้ถูกบันทึกไว้ว่าเป็นคนที่เคยผ่านความทุกข์ยากที่แสนหนักและที่พวกเขาไม่สมควรได้รับ โมเสสได้ทนทุกข์เพราะชาวยิว ซึ่งส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธเขาและการสั่งสอนของเขา และยังมีบางคนต้องการฆ่าโมเสสด้วย (กันดารวิถี 14:2-10) เอลียาห์ทนทุกข์กับการข่มเหงจากกษัตริย์อาหับและเยเซเบลภรรยาของพระองค์ ดาวิดถูกไล่โดยซาอูลและทหารของเขาเป็นเวลายาวนาน และอาจารย์เปาโลต้องทนกับความทุกข์อันแสนสาหัสผ่านคนที่พยายามบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และปีศาจนาม (2 โครินธ์ 12:7) เนื่องจากผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ได้สะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจพร้อมที่จะนำมาใช้กับประสบการณ์ของพวกเขา พวกเขาจึงสามารถแบกความทุกข์ยากลำบากโดยไม่ได้เสียความสุขของเขาไปเสีย

โยบเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกในสมัยนั้น จึงถูกนำมาถึงคอกพยาน เพื่อพิสูจน์ความสัตย์ซื่อที่เขาถือพระเจ้าและแผนการของพระองค์ในยามยากลำบากที่หนักที่สุด ซาตานได้รับอนุญาตจากพระเจ้าที่จะจัดการทดสอบนี้ ถึงแม้ว่ามีช่วงหนึ่งที่โยบพลาดเพราะการที่เขาได้ตอบโต้ต่อการกล่าวหาจากเพื่อนสามคน แต่โยบได้กลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า แล้วสุดท้ายเขาได้สอบผ่าน ผลภายหลังจากการผ่านการทดสอบ คือเขาได้รับพระพรจากพระเจ้ามากกว่าเดิม (โยบ 42:10-17)¹¹

พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีเสมอ เพื่อนของโยบสมควรที่จะถูกประหารชีวิตแต่พระเจ้าทรงใช้คำอธิษฐานของโยบ ให้พวกเขาได้รอดจากการพิพากษาลงโทษถึงขั้นตาย (โยบ 42:7-10) ในพระธรรมยาขอบ 5:15, 16 พระเจ้าทรงใช้คำอธิษฐานของเอลียาห์ ให้ชนชาติอิสราเอลได้รอดจากการพิพากษาลงโทษจากพระองค์ ด้วยว่า “คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรม [เช่น โยบ หรือ เอลียาห์] มีพลังและเกิดผลมาก” (ข้อที่ 16)

5:12. และ [คำว่า ๐๕ เป็นคำสันธานซึ่งบ่งบอกว่าบทความรับช่วงต่อจากข้อที่ 9] พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิบัติ ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ [จากพระเจ้า]

ในข้อที่ 9 เราได้เห็นตัวอย่างของคริสเตียนที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณโดยเน้นบาปทางคำพูด (verbal reversionist) ซึ่งกระทำผิดด้วยการพูดใส่ร้าย เป็นต้น ในข้อนี้ เขากระทำผิดด้วยการพูดโกหก แล้วใช้คำปฏิญาณให้ช่วยปกปิดการโกหกนั้น

วิธีการปกปิดการโกหกที่ดีคือด้วยการปฏิญาณต่อผู้ใด หรือสิ่งใด ซึ่งมีคุณธรรมและความสัตย์ซื่อ ดังนั้น หากคริสเตียนจะโกหก เขาอาจใช้พระนามของพระเจ้า เช่น “ขอพระเจ้าทรงเป็นสักขีพยาน ที่ฉันบอกนายว่า...” หรือ “ข้าพเจ้าสาบานต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าว่า...” แท้จริงแล้ว ผู้เชื่อที่มีคุณธรรมจะพูดแต่ความจริงและรักษาคำสัญญาไว้ โดยไม่ต้องเสแสร้งว่าเขาพูดความจริง

11. มีคำอธิบายเรื่องการทดสอบในฐานะเป็นพยานในหนังสือ การทนทุกข์ของคริสเตียน บทที่ 10

5:13. มีผู้ใด [ที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว] ในพวกท่านที่ทนทุกข์หรือ จงให้ผู้หนึ่งหรือสองคนมีความสุขหรือ จงให้ผู้หนึ่งร้องเพลงสรรเสริญ

เมื่อผู้เชื่อได้มีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนแล้ว (เป็นขั้นในการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ภาษาอังกฤษเรียกว่า spiritual self-esteem) เขาจะถูกทดสอบผ่านเหตุการณ์ความทุกข์ยากลำบากซึ่งเขาไม่สมควรได้รับ เป็นวิธีการที่พระเจ้าใช้เพื่อป้องกันไม่ไห้คนนั้นเกิดความเยอหยิ่ง (providential preventative suffering เช่น หนามในเนื้อหนังของอาจารย์เปาโล) ผู้เชื่อที่สามารถผ่านการทดสอบในขั้นนี้แล้วจะมีความเป็นอิสระจากระบบโลก (spiritual autonomy) ซึ่งจะช่วยให้เขาเตรียมพร้อมที่จะทนทุกข์กับการทดสอบขั้นต่อไป ได้แก่ การทดสอบการก้าวหน้า (momentum testing) ซึ่งจะช่วยให้เขาเข้าถึงขั้นฝ่ายวิญญาณที่เรียกว่า การเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ (spiritual maturity) มีแต่ผู้เชื่อที่มาถึงจุดนี้แล้วซึ่งจะได้รับเกียรติและโอกาสที่จะเป็นพยานให้กับพระเจ้าต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ เหมือนที่โยบได้กระทำ

คริสเตียนที่กำลังทนทุกข์ซึ่งเขาไม่สมควรได้รับ ได้รับคำสั่งให้อธิษฐาน โดยเฉพาะที่จะขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อผู้เชื่อได้มีความรักต่อพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ และ องค์พระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว เขาจะมีความสุขมากในจิตใจ เขาจึงควรแสดงความคิดของเขาออกมาโดยร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

5:14 มีผู้ใดในพวกท่าน [ชาวยิว ผู้ที่เชื่อ] อ่อนแอหรือ [ไม่สามารถแก้ปัญหาเรื่องที่เขา กำลังตาย เพราะบาปซึ่งนำสู่ความตาย] หลังจากพวกเขา [พวกแพทย์] ได้ทาน้ำมันมะกอกแล้ว จงให้เขา [ผู้เชื่อที่กำลังตาย] ได้เรียกศิษยาภิบาล [พหูพจน์ ผู้เชื่อทุกคนมีศิษยาภิบาลของตน] ของคริสตจักรของตน และให้พวกเขา [ศิษยาภิบาล] อธิษฐานเพื่อเขา [แต่ละศิษยาภิบาลต้องอธิษฐานเพื่อคนนั้นซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเขา] ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อเราได้อ่านข้อนี้ในพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษ (หรือไทย) ก็ดูเหมือนว่าศิษยาภิบาลผู้อาวุโส (จากคำภาษากรีกว่า πρεσβυτερος / เพรส-บยู-เทอร์-รอส ภาษาอังกฤษแปลคำนี้ว่า *elder-pastors*) กำลังใส่น้ำมันบนศีรษะของผู้เชื่อที่กำลังจะตาย นี่คือการแปลที่มองข้ามทั้งกฎไวยากรณ์ภาษากรีก และ หลักศาสนศาสตร์ มีกฎไวยากรณ์ของภาษากรีกซึ่งบอกไว้ว่า the action of the aorist participle

must precede the action of the main verb (การกระทำที่เขียนด้วยรูปแบบ aorist participle ต้องมาก่อนการกระทำที่เขียนด้วยคำกริยาหลัก) ในข้อนี้ คำว่า “ทาน้ำมันมะกอก” เขียนด้วย aorist participle การกระทำนี้ต้องเกิดก่อนการกระทำของคำกริยาหลัก คือ “ได้เรียกศิษยาภิบาล” เพราะฉะนั้น เราจึงสรุปได้ว่ามีคนทาน้ำมันมะกอกก่อนที่ศิษยาภิบาลจะถูกเรียกให้มาหาคนที่กำลังจะตายนั้น เราก็ต้องสรุปว่าไม่ใช่ศิษยาภิบาลที่กำลังทา (เจิม!) น้ำมันที่ศีรษะของคนที่กำลังจะตาย การตีความหมายดังกล่าวไม่ได้ความหมายที่ถูกต้องเหมาะสม เพราะว่าน้ำมันมะกอก (คำว่า *ελαιον* (เอ-ลัย-โอน) จากคำกรีกว่า *ελαία* (เอ-ลัย-ยา) ซึ่งหมายถึง มะกอก) ไม่สามารถรักษาคนที่กำลังตายให้หาย มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยให้คนรอดจากความตายได้¹²

ในข้อนี้ ยากอบพูดถึงศิษยาภิบาลโดยใช้คำว่า *เพรส-บยู-เทอร์-รอส* เป็นหนึ่งในหลายคำที่พระคัมภีร์ใช้ในการพูดถึงศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ (the pastor-teacher) โดยคำนี้เน้นถึงสิทธิอำนาจของเขา¹³ ผู้เชื่อที่กำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจของศิษยาภิบาลของตน ดังนั้น หากเขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงบาปซึ่งนำไปสู่ความตายแล้วเขาก็จะต้องยอมที่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของศิษยาภิบาลก่อน ซึ่งคงจะยากสำหรับคนที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณเช่นเขา อย่างไรก็ตาม การฟื้นฟูชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาจะเริ่มต้นด้วยการยอมจำนนต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือเขา เมื่อศิษยาภิบาลที่มีความรักและความถ่อมใจได้เห็นว่าผู้เชื่อที่ชั่วร้ายคนนี้ต้องการเริ่มต้นใหม่ เขาจะใช้สิทธิอำนาจของเขาเพื่อที่จะเข้าถึงพระที่นั่งของพระบิดาโดยรับฐานะเป็นผู้แทนคนชั่วนั้น แล้วอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงประทานโอกาสให้แก่คนนั้น

ในแผนการของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงประสงค์ว่าคริสเตียนทุกคนจะมีศิษยาภิบาลซึ่งเตรียมพร้อม หากคริสเตียนได้ปฏิเสธที่จะจำนนต่อสิทธิอำนาจในพันธกิจการสั่งสอนของศิษยาภิบาล ชีวิตเขาจะต้องจบท้ายด้วยบาปที่นำสู่ความตาย การตายอย่างน่าสมเพชนี้หมายถึงผู้เชื่อได้ถอยหลังฝ่ายวิญญาณจนครบทั้ง 8 ขั้นตอน ด้วยจิตใจที่มีดบอดและเต็มไปด้วยแผลเป็น คนนี้ถูกพิพากษาลงโทษด้วยความ

12. สมัยโบราณ น้ำมันมะกอกและน้ำมันพืชชนิดต่างๆ ถูกนำมาใช้เป็นยารักษาโรคผิวหนังทั่วไป (มาระโก 6:13) ชาวสะมาเรียผู้ใจดีได้ก็ใช้น้ำมันมะกอกผสมเหล้าองุ่นในการทำกรักษาปฐมพยาบาลแก่คนที่ตกเป็นเหยื่อของกลุ่มโจร (ลูกา 10:34)

13. ดูภาคผนวก เรื่อง *ศิษยาภิบาลมีบทบาทและหน้าที่อะไรบ้าง?* หน้าที่ 127

อ่อนแอหรือโรคบางอย่าง ซึ่งไม่มีการรักษาให้หายได้ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อไม่รู้เรื่องนี้จึงได้ไปหาหมอ ซึ่งทำการอายุรเวทด้วยน้ำมันมะกอก ในไม่ช้าหมอต้องบอกว่าเขาไม่สามารถรักษาคนไข้ได้ ผู้เชื่อที่ถอยหลัง ฝ่ายวิญญาณคนนี้จะถูกบังคับให้หาคำตอบทางฝ่ายวิญญาณ โอกาสสุดท้ายของเขาคือ เขาต้องเรียกศิษยาภิบาลมาข้างเตียงของเขา

5:15 และการอธิษฐานจากผู้ที่ดำเนินชีวิตตามหลักคำสอน [ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว] จะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต [พระบิดาจะทรงตอบคำอธิษฐาน] และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาป [เขาได้กระทำความจริง ประโยคนี้คือประโยคเงื่อนไขประเภทที่ 3 ด้วยว่าในที่นี้เป็นเหตุการณ์สมมุติ] ก็ [พระองค์] จะทรงโปรดอภัยให้แก่เขา

ณ ตอนนี้ ศิษยาภิบาลจะต้องรวบรวมข้อมูลเพื่อที่เขาจะสามารถเข้าใจสถานการณ์ของคริสเตียนคนนี้ ผู้เชื่อที่ใกล้ตายได้บอกศิษยาภิบาลว่า เขาเคยเป็นสมาชิกโบสถ์ของเขา แต่ได้จากมานานแล้ว อาจเป็น 20, 30 หรือ 40 ปีที่แล้ว ผู้เชื่อคนนี้ได้กระทำความผิดบาปที่ทรยศต่อพระเจ้า และได้ ‘ดับ’ พระองค์ (เอเฟซัส 4:30; 1 เธสะโลนิกา 5:19) เป็นเวลานานมากจนจิตใจได้มืดบอดและเต็มไปด้วยแผลเป็น ศิษยาภิบาลเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว จึงเข้าใจว่าผู้เชื่อคนนี้คงกำลังจะตายเพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย

ศิษยาภิบาลจึงถามเขาว่าเขาต้องการที่จะได้รับโอกาสเริ่มต้นใหม่หรือไม่ หากเขาต้องการจริง ศิษยาภิบาลก็จะสอนอย่างคร่าวๆ ว่าเขาต้องทำอะไรถึงจะกลับมายังแผนการของพระเจ้า เนื่องจากจิตใจของผู้เชื่อคนนี้ถูกควบคุมด้วยอารมณ์เป็นเวลานาน และเต็มไปด้วยแผลเป็น เขาไม่อาจสารภาพบาปของตนอย่างถูกต้อง ถึงแม้ว่าเขาอาจพูดได้เป็นคำ แต่สิทธิในการเป็นบุตรโรหิตต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าถูกถอดถอนแล้ว ทางเดียวที่เขาจะรอดตายได้คือ การสารภาพบาปของเขาต่อศิษยาภิบาล ซึ่งเป็นกรณีเดียวที่มีอยู่ซึ่งผู้เชื่อจะกล่าวถึงบาปของตนต่อผู้อื่นนอกจากพระบิดา

5:16 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงกล่าวถึงบาป [ผู้เชื่อที่กำลังจะตายเพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย จะต้องยอมรับในบาปเท่าที่จำได้] ต่อผู้เป็นพวกเดียวกัน [ความหมายพื้นฐานของคำ ἀλλήλων (อา-เล-ลอน) ในบริบทนี้ต้องหมายถึง ผู้เชื่อ (ที่กำลังตาย) จะสารภาพบาปต่อผู้เชื่อ (ศิษยาภิบาล)] และท่านทั้งหลาย [ศิษยาภิบาลที่เกี่ยวข้อง] จงอธิษฐานแทนผู้เป็นพวกเดียวกัน [(อา-เล-ลอน) แต่

ละศิษยาภิบาลที่เกี่ยวข้องจะอธิษฐานในฐานะเป็นผู้แทนของผู้เชื่อที่กำลังตายนั้น] เพื่อว่าท่านทั้งหลาย [คนที่กำลังตาย] จะได้หายโรค [พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรักษาคนนั้นให้หายเพราะคำอธิษฐานของศิษยาภิบาล] คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรม [ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว] มีพลังและเกิดผลมาก

ผู้เชื่อที่กำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณได้ปฏิเสธการสอนและมักจะหมิ่นประมาทผู้รับใช้พระเจ้าที่ชอบธรรม คือ ศิษยาภิบาลของตน แทนที่จะเคารพและชื่นชมเขา มิเรียมได้ปฏิเสธและหมิ่นประมาทโมเสส แต่เธอได้รอดจากการพิพากษาลงโทษถึงตายเพราะคำอธิษฐานของเขา (กันดารวิถี 12:1-14) เพื่อนของโยบก็รอดได้เพราะคำอธิษฐานของผู้เชื่อที่ชอบธรรม คือโยบเอง และในข้อนี้เราได้อ่านว่าผู้เชื่อที่กำลังตายเพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย สามารถรอดชีวิตได้เพราะคำอธิษฐานของศิษยาภิบาลของตน

5:17-18 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานคำอธิษฐานเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดิน [อาณาจักรเหนือ] เป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง [1 พงศกษัตริย์ 18:42-44] และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ [1 พงศกษัตริย์ 18:45] และแผ่นดินจึงได้ออกพืชผลของมัน

การเสี้อมฝ่ายวิญญาณ [การถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] เป็นปัญหาส่วนบุคคลซึ่งย่อมมีผลต่อประเทศชาติ เพราะเหตุนี้ ข้อที่ 14-16 จึงต่อกับข้อที่ 17-18 ซึ่งเราเห็นพระเจ้าใช้เอลียาห์ในการลงโทษอิสราเอล เพราะการที่ชาวยิวได้ปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ในเวลาที่เขาหับและเยเซเบลครองอาณาจักรเหนือ มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าที่สัตย์ซื่อเพียงผู้เดียว และมีผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์น้อยมาก “เหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเขาซึ่งมิได้น้อมลงต่อพระบาอัล” (1 พงศกษัตริย์ 19:18) เพื่อเป็นการเตือนกษัตริย์และผู้เชื่อซึ่งกำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณอยู่ว่าประเทศของเขา กำลังจะถูกการตีสอนจากพระเจ้าถึงรอบที่ 5 (the fifth cycle of discipline) (เลวีนิติ 26:27-33) เอลียาห์ได้อธิษฐานขอไม่ให้ฝนตก (1 พงศกษัตริย์ 17:11) พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานจากผู้เชื่อที่ชอบธรรม (ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว) ฝนจึงไม่ตกเป็นเวลาสามปีกับหกเดือน ในที่สุด พวกเขาได้กลับใจ (เปลี่ยนความคิด ซึ่งต้องรวมถึงการสารภาพบาป) แล้วกลับไปนมัสการพระเจ้าแห่งอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง (1 พงศกษัตริย์ 18:33-39)

ในยุคนี้ (ยุคคริสตจักร) มีคริสตจักรท้องถิ่นมากมาย โดยเฉพาะในประเทศแกนนำของพระเจ้า (ปัจจุบันคือประเทศสหรัฐ) หากศิษยาภิบาลและสมาชิกของแต่ละคริสตจักรกำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณทั้งประเทศแกนนำของพระเจ้านั้นจะถูกลงโทษจากพระเจ้าผ่านการตีสอนทั้ง 5 รอบ (the 5 cycles of discipline) เช่นเดียวกับที่อิสราเอลได้ถูกลงโทษครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดยุคอิสราเอล (เลวีนิติ 26:14-33) ถ้าหากว่ามีผู้เชื่อซึ่งปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นจำนวนมาก สุดท้ายประเทศแกนนำจะต้องรับการลงโทษจากพระเจ้าเป็นรอบที่ 5 กล่าวคือ การพิณาศของประเทศ (เลวีนิติ 26:27-33)

เราได้เห็นว่าผู้เชื่อที่เสื่อมฝ่ายวิญญาณจะสามารถรอดพ้นจากการพิพากษาลงโทษถึงตายได้เพราะการอธิษฐานของผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว เช่นเดียวกัน ประเทศแกนนำซึ่งกำลังพิณาศจะสามารถรอดได้เพราะคำอธิษฐานของกลุ่มผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว ในสมัยของเอลียาห์ คำอธิษฐานของผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณเพียงผู้เดียวทำให้ทั้งประเทศรอดพ้นจากความหายนะได้

มีแต่ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วที่สามารถช่วยกู้ประเทศของตนได้ เพราะมีแต่ผู้เชื่อประเภทนี้ที่สามารถกระทำตามเงื่อนไขของพระเจ้าตามที่พระองค์ระบุไว้ใน 2 พงศาวดาร 7:14 “ถ้าประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้น [ผู้เชื่อในประเทศแกนนำของพระเจ้า] จะถ่อมตัวลง [ตั้งต้นใหม่ แล้วยอมจำนนต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือเขา] และอธิษฐาน [คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมมีพลังและเกิดผลมาก ยากอบ 5:16] และแสวงหาหน้าของเรา [การปักใจไว้กับพระเยซูคริสต์] และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็ [ในกรณีที่มีผู้เชื่อกระทำตามเงื่อนไขทั้ง 4 ข้อนั้น] จะฟังจากสวรรค์ และจะให้ภัยแก่บาปของ [ผู้เชื่อในประเทศนั้น] เขา และจะรักษาแผ่นดิน [ประเทศ]ของเขาให้หาย

5:19-20 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง [ถอยหลังผ่าน 8 ขั้นตอนแห่งการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] และผู้ใด [ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่] ชักจูงเขาให้เขากลับมา จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาป [คือผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ] ให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย [บาปซึ่งนำไปสู่ความตาย] และได้ปกปิด [ไม่ให้กระทำ] บาปเป็นอันมาก

ในบางครั้ง ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่สามารถมีอิทธิพลต่อผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ ให้คนนั้นเปลี่ยนความคิดแล้วหันกลับจากทางผิดของเขา แน่อน การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณของแต่ละคนย่อมเริ่มต้นด้วยการ

สารภาพบาปและการฟังหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ นี่คือการสำคัญซึ่งผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วจะบอกแก่พี่น้องในพระคริสต์ที่กำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณและถูกการตีสอนจากพระเจ้า หากผู้เชื่อนั้นได้ยินยอมและกระทำตามคำแนะนำ บาปซึ่งเขาอาจจะกระทำหากเขาไม่กลับใจนั้นจะไม่เกิดขึ้น

ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วควรอธิษฐานว่าพี่น้องในพระคริสต์ซึ่งกำลังถอยหลังฝ่ายวิญญาณอยู่จะสำนึกในความผิดพลาดของตน เขาไม่สามารถอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนความคิดของคนพวกนั้น (เพราะว่าพระเจ้าไม่สามารถบังคับความคิดเสรีในการตัดสินใจของใคร) แต่เขาอาจอธิษฐานขอพระเจ้าอนุญาตให้ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณจะประสบความสำเร็จบ้างซึ่งอาจจะผลักดันให้เขาแสวงหาคำตอบจากพระเจ้า อนึ่ง ผู้เชื่อที่โตแล้วก็ต้องพร้อมเสมอที่จะช่วยพี่น้องที่ขอคำแนะนำเรื่องฝ่ายวิญญาณ ด้วยว่าเขาจะต้องอธิบายถึงวิธีการตั้งต้นใหม่และความสำคัญของการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นหลัก

ในข้อ 14-16 ของบทที่ 5 นี้ เราได้เรียนว่าศิษยาภิบาลที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วสามารถช่วยอดีตสมาชิกของเขาให้รอดจากบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย ในข้อ 17-18 เราได้เห็นว่าผู้เชื่อที่โตแล้วสามารถช่วยกู้ประเทศชาติของตนให้รอดจากหายนะ และในข้อที่ 19-20 เราได้เห็นว่าผู้เชื่อที่โตแล้วสามารถเป็นสะพานซึ่งนำผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณให้กลับมาจากความผิดพลาด แล้วรอดพ้นจากการตายอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด คือ การลงโทษเพราะบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย

ภาคผนวก

ศิษยาภิบาลมีบทบาทและหน้าที่อะไรบ้าง?

คำว่า ศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง ผู้ดูแล และ ผู้สอน ซึ่งเราได้พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า แต่ละคำนี้หมายถึงตำแหน่งหรือบทบาทในคริสตจักรท้องถิ่น การวิเคราะห์แต่ละคำเหล่านี้จะแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ใช้คำเหล่านี้เพื่อพูดถึงตำแหน่งเดียว คือ ศิษยาภิบาล ขอให้เราร่วมศึกษาคูคำศัพท์ที่ใช้รูปแบบไวยากรณ์ hendiadys นั่นคือคำว่า ศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ (the pastor-teacher) เป็นการใช้คำซึ่งอาจารย์เปาโลต้องประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่ออธิบายถึงหน้าที่ของผู้นำของคริสตจักรท้องถิ่นอย่างชัดเจน

คำว่า *ศิษยาภิบาล* ใช้ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า pastor ซึ่งเป็นคำทับศัพท์จากลาตินที่แปลว่า ผู้เลี้ยงแกะ คือผู้ที่เลี้ยงอาหารและปกป้องฝูงแกะ และคำว่า pastor ก็คือการแปลตรงจากคำภาษากรีกว่า ποιηται (พอย-เมน / ผู้เลี้ยงแกะ) ซึ่งได้ปรากฏหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (เช่น มัทธิว 9:36; ลูกา 2:8) ศิษยาภิบาลได้เลี้ยงแกะของเขา (สมาชิกของคริสตจักร) ด้วยอาหารฝ่ายวิญญาณ ซึ่งได้ปกป้องจิตใจและชีวิตสมาชิกจากอิทธิพลของระบบโลกของซาตาน การเลี้ยงอาหารฝ่ายวิญญาณและการดูแลลูกแกะล้วนแต่มาจากการสอนพระคัมภีร์ เป็นหลักการที่อาจารย์เปาโลเน้นในการสอนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายวิญญาณ

พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก (apostles) บางคนเป็นศาสดาพยากรณ์ (prophets) บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (evangelists) บางคนเป็นศิษยาภิบาล-ผู้สอน (pastor-teachers) (เอเฟซัส 4:11)

มีกฎไวยากรณ์ภาษากรีกที่เรียกว่า the Granville-Sharpe rule ซึ่งระบุไว้ว่า เมื่อผู้เขียนภาษากรีกใช้คำนามสองคำซึ่งเชื่อมด้วยคำสันธานว่า και (คาย ความหมายพื้นฐานคือ “และ”) และมี definite article (ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า the ก็เป็นคำศัพท์ที่ภาษาไทยไม่มี) นำหน้าคำนามคำแรกแต่ไม่ได้นำหน้าคำนามคำที่สอง นั้นหมายความว่าผู้เขียนกำลังเขียนรูปแบบไวยากรณ์ที่เรียกว่า hendiadys คือคำนาม

สองคำที่พูดถึงสิ่งเดียวกัน ในพระธรรมเอเฟซัส 4:11 ทุกของประทานฝ่ายวิญญาณมี definite article ยกเว้นแต่คำว่า ผู้สอน ดังนี้ว่า : อัครสาวก (τους αποστολους / ทูส อพอสโทลุส); ศาสดาพยากรณ์ (τους προφητας / ทูส โพร-เฟ-ทัส); ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (τους ευαγγελιστας / ทูส ยูอันกาลิสทัส); และสุดท้าย ศิษยาภิบาล-ผู้สอน (τους ποιηται και διδασκαλοι / ทูส พอยเมน คาย ดิดาสคาลอย) การที่ไม่มี definite article (ทูส) ก่อนคำว่า ดิดาสคาลอย (ผู้สอน) จึงสรุปได้ว่า ศิษยาภิบาล และ ผู้สอน คือคนเดียวกัน เพราะเหตุนี้เราจึงควรเรียกคนนี้ว่า “ศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์” (the pastor-teacher)

พระคัมภีร์ไทยมักจะแปลคำกรีก πρεσβυτερος (เพรส-บู-เทอ-รอส) ว่า ผู้ปกครอง (ภาษาอังกฤษมักจะใช้คำว่า elder) แต่อะไรคือความหมายที่แท้จริงของคำนี้? พจนานุกรมกรีกฉบับ Liddel & Scott อธิบายคำว่า *เพรส-บู-เทอ-รอส* เปรียบเสมือนกับคำว่า *เพรส-บุส* นักประพันธ์ชื่อ เอสคาลัส (Aeschylus) อยู่สมัยศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล) ใช้คำพหูพจน์ของ *เพรส-บุส* เพื่อพูดถึงคนที่มีเกียรติ เช่น หัวหน้าเผ่าหรือเจ้าชาย เมื่อคำนี้ถูกนำมาใช้ในรูปแบบกริยา ก็มีความหมายว่า ครอบครอง และในรูปแบบกรรมวาจก (passive voice) ก็ “ตั้งเป็นอันดับแรก” เป็นรูปแบบเดียวกับที่นักประวัติศาสตร์สมัยโบราณ ชื่อ ธิซซิดีเดส (Thucydides) ใช้ด้วยความหมายว่า “ถูกส่งไปในฐานะเอกอัครราชทูต” ซึ่งก็เป็นความหมายเดียวกับที่อาจารย์เปาโลใช้คำนี้ในพระธรรมฟีเลโมน ข้อที่ 9 อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่พระคัมภีร์ฉบับแปลส่วนใหญ่จะให้อ่านเข้าใจว่าอาจารย์เปาโลกำลังบอกว่า “ฉันเป็นคนชรา” เพียงเท่านั้น การแปลแบบนี้เป็นเรื่องที่ไร้สาระเมื่อดูบริบทที่อาจารย์เปาโลกำลังเขียนอยู่

คำว่า *เพรส-บู-เทอ-รอส* ถูกใช้ในพระคัมภีร์เพื่อเน้นสิทธิอำนาจซึ่งพระเจ้าทรงมอบแก่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น (1 ทิโมธี 5:17, 19; ทิตัส 1:5; ยากอบ 5:14; 1 เปโตร 5:1; 2 ยอห์น 1; 3 ยอห์น 1) ทุกคริสตจักรท้องถิ่นมีผู้บังคับบัญชา (ผู้ควบคุม) เพียงผู้เดียว คือผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือสมาชิกและคณะมัตคนายก ไม่มีระบบการปกครองที่เรียกว่า “plurality of elders” (การมีคณะผู้อาวุโสหรือคณะมัตคนายกที่ถือตำแหน่งสูงสุดในคริสตจักรท้องถิ่น) ไม่มีผู้ใดหรือคณะของคริสตจักรใดๆ ที่มีอำนาจหรือมีสิทธิในการวางนโยบายซึ่งจะขัดแย้งกับสิทธิอำนาจหรือคำสั่งสอนของศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์

คำกรีกว่า ἐπισκοπος (เอ็พ-ฟี-สโค-พอส) หมายถึงผู้ดูแล หรือผู้ปกครอง ศิษยาภิบาลได้รับผิดชอบต่อการดูแลสมาชิกของคริสตจักรผ่านการสั่งสอนพระคัมภีร์ และด้วยการตั้งนโยบายที่จะถูกนำไปใช้ในการบริหารคริสตจักร โครงสร้างระบบการบริหารของคริสตจักรใหญ่อาจจะมี ประธาน รอง

ประธาน เลขานุการ เภรณูญิก และตำแหน่งอื่นๆ ของคณะมัคทายก เช่น ผู้ที่รับผิดชอบเรื่องมิชชันนารี การสอนเด็กและเยาวชน สถานเลี้ยงเด็กเล็ก ฝ่ายภารโรง และอื่นๆ แต่ละคนนั้นมีสิทธิอำนาจเฉพาะ แผนกซึ่งเขารับผิดชอบ ในฐานะเป็นผู้ดูแล ศิษยาภิบาลยังมีสิทธิอำนาจเหนือทุกคนเหล่านี้ และจะใช้สิทธิอำนาจของเขานั้นผ่านการประสานงานกับประธานของคณะมัคทายก พวกมัคทายกไม่มีสิทธิในการ อำนวยการ มิฉะนั้นจะต้องเรียกพวกเขาว่า เอ็พ-พี-โสค-พอส อาจารย์เปาโลใช้คำว่า เอ็พ-พี-โสค-พอส ใน วลีเดียวกับ διακονος (เดีย-คอนอส / มัคทายก) เพื่อให้เราเข้าใจว่าศิษยาภิบาลมีหน้าที่ดูแลพวก มัคทายก

เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ [ทาส] ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่ง อยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาผู้ดูแล [เอ็พ-พี-โสค-พอส] คือศิษยาภิบาลของแต่ละคริสตจักร ท้องถิ่นในเมืองฟิลิปปี] และบรรดามัคทายก (ฟิลิปปี 1:1)

ในบทต่อไปเราเห็นเปโตรใช้สามคำซึ่งจะชี้ให้เราเห็นถึงบทบาทและหน้าที่ของกลุ่มผู้ชายกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ “ผู้ปกครอง” (ก็แปลได้ว่า ผู้อาวุโส เป็นการที่เปโตรกำลังรับรองว่าผู้ชายพวกนี้ถือตำแหน่งที่สูงสุด ภายในคริสตจักรท้องถิ่นของพวกเขา) “เลี้ยง” (เน้นบทบาทในการเป็นศิษยาภิบาล คือผู้เลี้ยงอาหารฝ่าย วิญญาณแก่สมาชิกของคริสตจักร) และ “ดูแล” (เน้นหน้าที่ของพวกเขาในการตั้งนโยบายและการ อำนวยการคริสตจักรของตน) สามคำนี้พุดถึงบทบาทและหน้าที่ต่างๆ ของคนๆ เดียว แต่ยั้งเน้นสาม ตำแหน่งซึ่งพวกเขาต้องรับผิดชอบ

ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครอง [เพรส-บฺู-เทอ-รอส] ในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้า ก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน [เปโตรยังเรียกตนว่า เพรส-บฺู-เทอ-รอส] และเป็นพยานถึงความ ทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสงาราคีอันจะปรากฏภายหลังด้วย จงเลี้ยง [προαινω (พอย-มายโน) เป็นคำกริยามากจากรากศัพท์เดี่ยวของคำนาม พอย-เมน] ฟุ่งแกะ [สมาชิกของคริสตจักร] ของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงดูแล [επισκοπεω (เอ็พ-พี-โสค-เพโอ) เป็น คำกริยามากจากรากศัพท์เดี่ยวของคำนาม เอ็พ-พี-โสค-พอส] ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (1 เปโตร 5:1-2ก)

อาจารย์เปาโลก็ได้ใช้สามคำเดียวกันกับเปโตร เมื่อเขาอ้างถึงพวกศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ซึ่ง อยู่ที่คริสตจักรท้องถิ่นในเมืองเอเฟซัส

เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครอง [เพรส-บฺู-เทอ-รอส] ในคริสตจักรนั้นมา เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระ วิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล [เอ็พ-พี-โสค-พอส] เพื่อจะได้บำรุงเลี้ยง [พอย-มายโน] คริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง (กิจการ 20:17, 28)

ในจดหมายฝากที่อาจารย์เปาโลเขียนถึงทิทัส เขายังได้ใช้สามคำนี้ในการอ้างถึงบทบาทและหน้าที่ ของศิษยาภิบาล

เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่าน [ทิทัส] ไว้ที่เกาะครีต เพื่อท่านจะได้แก้ไข [ด้วยสิทธิอำนาจ] สิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครอง [เพรส-บฺู-เทอ-รอส] ในที่นี้ใช้เป็นคำพหูพจน์] ไว้ ตามความต้องการของแต่ละเมือง [แต่ละเมืองต้องการจำนวนศิษยาภิบาลไม่เท่ากัน] ตามที่ ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว [ในการเดินทางไปเกาะครีตอาจารย์เปาโลให้รายละเอียดเกี่ยวกับการ สร้างคริสตจักรที่เกาะครีตนั้น] ถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีมของหญิงคนเดียว มีบุตรซึ่งเป็นผู้ เชื่อ [ผู้ชายที่ไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่บุตรของตนไม่ควรเป็นผู้นำของคริสตจักร] และไม่มี ใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนต้อกระต้าง เพราะว่าผู้ดูแลนั้น [เอ็พ-พี-โสค-พอส] กำลังเน้นหน้าที่ของศิษยาภิบาลในการตั้งนโยบายและการดูแลเรื่องฝ่ายวิญญาณของสมาชิก] ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า [มีสิทธิอำนาจเหนือมัคทายก] ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อ ตำหนิ ไม่เป็นคนเยอหยิ่ง ไม่เป็นคนเลื้อดร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่ เป็นคนโลภมักได้ แต่เป็นคนมีอหฺษมาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักความดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็น คนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อ ตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยหลักคำสอนอันถูกต้อง [διδασκαλεια (ติ ดาสคาเลีย) เป็นหลักคำสอนที่ถ่ายทอดผ่านพันธกิจการสอนของ พอยเมน-ติดาสกาลอส (ศิษ ยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์) ถึงลูกแกะของเขา] และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น (ทิทัส 1:5-9)